

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

- ★ ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ★ တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ဒို့အရေး
- ★ အချုပ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး၊
- ★ အမျိုးသား ပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး၊
- ★ ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သောနိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး၊
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့်အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး၊
- ★ နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့်တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တ မြင့်မားရေး၊
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေးလက္ခဏာများမပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး၊
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး၊
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး။

အကြည်တော်၏ စာအုပ်အမှတ်စဉ် - ၂၁

အကြည်တော် သံလှည့်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ညာ)ရပ်-လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

ဖုန်း - ၂၅၅၂၀၄၊ ၃၇၉၄၈၇။

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၈၁၀၆၀၈
မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၀၃၅၀၆၀၉

အပုံးပန်းချီဒီဇိုင်း - ကိုဆန်း

ထုတ်ဝေသူ - ဦးလှိုင်ဝင်းမိုး (မြဲ - ၀၃၉၀၀)
အမှတ်(၈၈)၊ ဒုတိယ(ညာ)၊ ၃၈ လမ်း၊ ကျောက်တံတား။

မျက်နှာပုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းကျော်ထွန်း (မုံရွေးပုံနှိပ်တိုက်)
၈၀/ခ၊ သံလွင်လမ်း၊ ဗဟန်း။

အတွင်းဖလင် - ကိုဦးနှင့် ညီများ

စာအုပ်ချုပ် - ကြူကြူမွှေး

ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ

အုပ်ရေ - ၅၀၀

တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

ချစ်သူရည်းစားထားခြင်းသည်
ကလေးငယ်များထုပ်ဆီးတိုးခြင်းနှင့် တူ၏
မည်သူမဆို
စည်းအတွင်းမှာကစားမှသာ ရင်ခုန်ဖွယ်ဆွဲဆောင်မှုကိုပေး၍
စည်းအပြင်ထွက်မိပါက
ထမ်းရည်ပူစည်းလောင်တတ်သည်။

အ ချစ်အကြောင်းကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်ဖွဲ့ဆိုရလောက်အောင် ကျွန်တော် မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ။

ကိုယ့်ချစ်သူကိုတော့အချစ်အကြောင်းပိုင်နိုင်စွာပြောပြနိုင်ရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားထားပါသည်။ ထိုသို့လေ့လာသိရှိခဲ့သမျှ အနှစ်ချုပ်ကို ပြန်လည် ဖောက်သည်ချရပါမည်။

မေတ္တာတစ်အောင်စသည် အသိပညာတစ်ပေါင်နှင့်ညီသည် ဟူ၏။ ထိုဒဿနစကား၏အလိုအရပေါင်တစ်ရာနှစ်ဆယ်ရှိသော ကျွန်တော့် ခန္ဓာကိုယ်တွင်အသိပညာ တစ်ပေါင်နှင့်ညီသော မေတ္တာတရား တစ်ရာ နှစ်ဆယ်အောင်စရှိပေမည်။

ထိုသို့ဆိုလျှင်ကျွန်တော်၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်ကျန်ရှိနေသေးသော အလေးချိန်မှာ တဏှာချည်းသက်သက်(စစ်စစ်)ပေါင်တစ်ရာတစ်ဆယ် ကျော် ကျန်ပေလိမ့်မည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

၇ **အကြောင်း**

ထိုသို့ဆိုလျှင် ကျွန်တော်၏ပညာသည် ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်တွင်
ဆိုဖွယ် မရှိတော့. . . .။

ချစ် သူရည်းစားထားခြင်းကို လူအများက စိတ်ကူးယဉ် သက်သက်
 ဖြင့်ဖွဲ့စည်းအပ်သော လေထဲမှနန်းတော် အဖြစ်သတ်မှတ်ကြ
 သည်။ ကျွန်တော့်အယူအဆကထိုသို့မဟုတ်။
 လွန်စွာလက်တွေ့ကျလှပသောရင်ထဲမှာသာ သီးပွင့်တတ်
 သော ကုဏ္ဍာသယပန်းသီးဟုထင်ပါသည်။
 ထိုပန်းသီးတွင် အညှာနှစ်ခုပါသည်။အဲ... ဆောရီး...။
 ပန်းသီး ဆိုမှအညှာတစ်ခုပဲရှိမှာပေါ့...။ ဩ... ဟိုအညှာငွေ
 ထည့်ပေါင်းမိ လို့...။ ပန်းသီးဘေးကအညှာငွေလေ...။ ကဲ...
 ပြန်စမယ်...။
 ထိုအညှာလေးကို ဖြတ်တောက်နိုင်သူမှာ ချစ်သူသာဖြစ်သည်။
 အညှာမှားရင်တော့မတတ်နိုင်ဘူးပေါ့လေ...။ တရုတ်ပြည်မှာဈေး
 ကောင်းနေတယ်ဆိုပဲ...။ တစ်စုံတစ်ရာတဲ့...။ ဟယ်...။ ဘယ်တွေ
 ရောက်ကုန်ပါလိမ့်...။ ဟယ်...။ ငါ့လက်က အတည်ရေးလို့မရတော့

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဘူးနဲ့တူပါတယ်။

“ဘာဖြစ်ဖြစ် အတည်ပေါက်နဲ့ဆက်ရေးဦးမှ...”

အချစ်ဆိုသော မမြင်ရတဲ့အရာလေးတစ်ခု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ဝင်ရောက်ခဲ့ကတည်းက ဘဝက ဖရိုဖရဲဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ အမှန်တော့ အချစ်နဲ့ကျွန်တော်သည် ရွာသာကြီးနဲ့ ဂိမ်းစီးတီးကဲ့သို့ နာမည်ချင်းဆင် သယောင်ထင်ရသော်လည်း လွန်စွာဝေးကွာ လွန်းလှပါသည်။ သို့သော် ချစ်သူကိုစတင်တွေ့ရှိချိန်တွင် ဒီဇိုင်းတလိန်းနိုင်လှပါသည်။

ယခင်က အချစ်ဆိုတာ ဖွဲ့ဆန်ကဲ့...။ ဖိုတကာဖိုတွင် မဟာဖိုဟု ခံယူထားသောကျွန်တော်သည် သူမနှင့်တွေ့ချိန်ကစပြီး ဖွဲ့မီးဖိုထဲ မီးစတင် လောင်ခဲ့ရလေပြီ...။ အကန့်အသတ်များပေါ်မူတည်၍ စစ်မှန်သော အတ္တလက်ကိုင်ထားသော ထိုမဟာဖိုသည် သူမ၏မျက်ဝန်းငွေ့ငွေ့ဒဏ် ကြောင့် မီးခိုးအူခွဲ ရပေပြီ...။

မည်သို့သောအကြောင်းများကြောင့် ဤသို့ဖြစ်စေခဲ့သည်လည်း မြစ်စမ်းရီ...။ ဟယ်...။ ဒါငါ့ရည်းစားဟောင်းနာမည်ကြီး။ ဇာတ်နဲ့လည်း မဆိုင်ပါဘူး။ ပြောင်းရေးဦးမှ...။

မည်သို့သောအကြောင်းများကြောင့် ဤသို့ဖြစ်စေခဲ့သည်ကို ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့သော်ချစ်သူရည်းစားဆိုသည်မှာ မုသားစကားများ အသုံးအများဆုံး အရာလေးတစ်ခုသာဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

ထိုအထဲတွင်မှ မုသားစကားအသုံးအနည်းဆုံးကကျွန်တော် ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်တော်၏ မုသားဇာတ်လမ်းအစမှာ ဤသို့ တည်း...။

နေ

ရောင်ခြည်က ကနွဲ့ကလျာကျနေသည်။ လေပြည်တစ်သုတ်
ကလည်း ဖုတ်ဖက်ခါတိုက်ခတ်နေပြီ။ . . . ။

ဇောချွေးများ . . . ။ ကျွန်တော့် နဖူးပေါ်မှဇောချွေးများ . . . ။

လင်းယုန်ကဲ့သို့ လျင်မြန်စူးစိုက်သော မျက်လုံးကိုဝေရှာနေမိသည်။

Toilet . . . ဘယ်မှာလဲ Toilet. . . ။ အဲဒါကအရေးကြီးနေ

ပြီ. . . ။ အဆောင်မှထွက်ခင် သောက်ရေသန့်များတစ်ဖြန့်စုံဖြဲ သောက်

လာသမျှ အခုတော့ခံစားရပြီ. . . ။ ကျောင်းကလည်း ဒီနေ့မှ စဖွင့်ပြီး. . . .

ဒီနေ့မှကျောင်းစတင်သော ကျောင်းသားမို့ Toilet ဘယ်နားမှာ

ရှိမှန်းမသိ။ ဒုက္ခပါပဲ. . . ဒီမှာကလည်း ထွက်တော့မယ် . . . ငါ ဟဲ့

ယောက်ျားဟု အားတင်းကြည့်သည်။ အားတင်းသဖြင့် စိတ်ပါတင်းလာပုံရ

သည်။ အေးလေ ယောက်ျားလည်းထွက်ချိန်တန်တော့ ထွက်တာပါပဲ။

ဘေးနားတွင်ဖြတ်သွားဖြတ်လာကျောင်းသားများရှိသော်လည်း

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မမေးရဲ. . . ။ ကျောင်းသားကြီးများက ကျောင်းသားငယ်များကို လွန်စွာ ကျပ်တတ်သည် တဲ့. . . ။

ဒါဆိုဘယ်သူ့ကိုမေးရမလဲ. . . ။ အခုချိန်ကျမှမျက်နှာနီကြီးနှင့် အိမ်ပြန်ပြေးဖို့လည်းမိမည်မထင်. . . ။ ဆီးက အထွတ်အထိပ်ရောက်နေပြီ။ နားထင်မှာ တဒိန်းဒိန်း. . . ပျို့ချင်သလိုလို အန်ချင်သလိုလိုလည်းဖြစ် နေပြီ. . . ။

မျက်လုံးကို ကျီးကန်းတောင်းမှောက်လိုက်ရှာကြည့်သည်။

ဖျတ်ခနဲကြားရသောခြေသံနုနုတစ်ခု. . . ။ ကြည့်လိုက်တော့ ရုပ်ရည် လှလှပပမိန်းမပျိုတစ်ဦး. . . ။ ဟုတ်ပြီ. . . ။

“ညီမ. . . ညီမ. . . အဲလေ အစ်မ . . . အစ်မ. . . ”

ကောင်မလေးကခြေလှမ်းတုံ့ပြီး ဖျတ်ခနဲဝှေ့ကြည့်သည်။ ဆံပင် အရှည်လေးနှင့်လှပါသည်။ သို့သော်မလှသည်က သူမပါးစပ်ထဲမုန့်အပြည့် အသိပ်ထိုးထည့်ထားခြင်းပင်. . . ။

“ဟို. . . ဟိုလေ. . . ယောက်ျားတို့ဖြစ်တတ်တဲ့အရေးပေါ့ဗျာ. . . အဲ ဒါဘယ်နားမှာလဲ. . . ဘယ်နားမှာလဲဟင်. . . ”

ကောင်မလေးမျက်လုံးပြူးပြီးကြည့်သည်။ ကျွန်တော် အလှဆုံး ပြုံးပြလိုက်ပြီး. . .

“အဟဲ. . . ကျွန်တော်မရတော့လို့ပါညီမရယ်. . . အဲ. . . အစ်မရယ်”

ကျွန်တော့်ပုံက ဗိုက်ပဲညှစ်ရတော့မလို၊ ခေါင်းပဲသပ်ရတော့မလို ဖြစ်နေပြီ။ လူကခုန်ဆွဲနှင့်။ အကြောက်တက်ပဲနေပြီကိုး. . . ။ ကောင်မလေးပြုံးလိုက်သည်။ ပါးစပ်ထဲမုန့်အပြည့်နှင့်မို့ ကြည့်မကောင်း ပါ. . . နောက်. . . သူ့လက်တစ်ဖက်ဖြင့်. . .

“ဒီဘက်သွား. . . ဒီလိုပြန်ကွေ့. . . ”

ဟူသောအဓိပ္ပါယ်ရသည့်လမ်းညွှန်မျိုးနှင့်ညွှန်ပြသည်။

“ကျေး. . . ”

ဆိုသည့်စကားလုံးသာ သူမကြားရမည်ဖြစ်ပြီး “ဇူး” ဆိုသည့်

စကားလုံးမှာ သူမ မှန်ဝါးဝါးသာကြားရပေလိမ့်မည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်မီးခိုးအူအောင် ပြေးထွက်သွားမိ၍ဖြစ်သည်။ သူမညွှန်ပြသည့်အတိုင်း ဘယ်ဘက်ကို ကွေ့သည်။ ‘ကျွန်ုပ်’ ညာဘက်ကိုပြန်ကွေ့သည်။ ‘ကျွန်ုပ်’ မတွေ့...။ Toilet ကိုမတွေ့...။ ပြာပြီ...။ မျက်လုံးပါပြာပြီ။ ကမန်းကတန်းအရှေ့ကိုဆက်သွားတော့ မှ...။

အား...။

ရင်ကွဲတံခါးနှစ်ခုကကျွန်တော့်ကိုနန်းတော်ကြီးသဖွယ်ကြိုဆိုနေ၏။ ကျွန်တော်စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဝမ်းသာအားရပြေးဝင်လိုက်ပြီး အိမ်သာခွက် လိုက်ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့...။ အခန်းကလေးက အတော်လေးမှောင်နေ သည်။ ရုတ်တရက် အလင်းထဲမှ အမှောင်ထဲဝင်မိ၍ ရုပ်ရှင်ရုံထဲဝင်မိသလို ဘာမှမမြင်ရ...။ ထို့ကြောင့် မြန်မာ့နည်း မြန်မာ့ဟန်ဖြစ်သော အုတ်နံရံ ဘေးနားမှာသာ...။

“ဇွ”

“ဟား...။”

ဆံပင်များထောင်မတတ် လူပင်မြောက်ကြွမြောက်ကြွဖြစ်သွား သည်။ အသည်းထဲအေး...။ ခနဲလှိုက်ဆင်းသွား၏။ မည်သူမဆို အဲဒီ အရသာမျိုးကြုံဖူးမည်ထင်သည်။ ကောင်းလိုက်တာဟု နှုတ်မှတိုးတိုးဖွဖွ ရေရွတ်ရင်း မျက်လုံးကိုစင်းပြီး အောင်နိုင်သူစစ်သူကြီးသဖွယ် ခေါင်းကိုမော့ ၍ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးထားလိုက်သည်။ အောင်မာ...။ လူတွေလစ်တုန်းမို့ လက်ကလေးပင် ချိုးလိုက်သေး။

“ရပ်ကြီးသူတို့...။ ဟန်မူပိုမို...။ ရပ်ကြီးသူတို့...။ ဟန်မူပိုမို...။”

ကျွန်တော့်ရင်ခေါင်းထဲကလာသည့်အသံ...။ ဖန်တီးနိုင်တဲ့ ဉာဏ်ရှိတဲ့လူဟာ နံရံသေးကော့ပန်းရင်တောင် ထန်းတောဖြစ်တယ် ဆိုသော ပန်းချီဆရာကြီးဦးဘသက်၏ စကားကိုသိလိုစိတ်နှင့် အမြီးကိုရမ်း ၍ ထန်းတောရေးကြည့်သည်။ ထန်းတောမဖြစ် ရေဆေးနှင့်မျှောထားသော ကောင်းကင်လှလှတစ်စုံသာဖြစ်သွား၏။ “ယစ်”...။ ဘရစ်လီ ညှစ်သ

လို ကြွက်သားနှင့်မေးရိုးများကို ညှစ်လိုက်သည်။

နာခေါင်းကို ပိတ်၍ ဝီးညောင်ဟု အော်ကြည့်သည်။ ဘရစ်လီ အသံနှင့်မတူ ပြာသိုကြောင်သံနှင့်သာတူနေ၏။

“ဟား”

ဆံပင်ကို ဖွ၍ လက်မြှောက်ထားလိုက်သည်။

ကျေးဇူးတင်လိုက်တာကောင်မလေးရယ်။ နောင်ဘယ်သော အခါကြုံကြုံ... မင်းကိုငါတစ်ဝကြီးကျေးဇူးဆပ်ပါမယ် မင်းကျေးဇူးတွေ ငါ့မှာတစ်ပုံးမက...။ အဲလေ... တစ်သက်လုံးမကရှိုသွားပါပြီ။

ကျွန်တော့်အပြုံးတို့ ထိုအချိန်တွင်အပွင့်ဆုံး။ ထိုအချိန်တွင်မျက် လုံးတစ်ဖက်မှိတ်၍ နှုတ်ခမ်းတစ်ဖက်တည်း မြင့်ပြုံးရတာအရသာအရှိ ဆုံး...။ ပြီးပြီ...။ ပေါ့တာမှဖနောင့်ပါကြံနေသည်အထိပေါ့သွားပြီ။ ထို့ကြောင့်ရေဆွဲခလုပ်ကိုလိုက်ရှာကြည့်သည်။ အောက်တွင်မတွေ့။ အပေါ် မော့ကြည့်တော့မှ ကြိုးတစ်ချောင်းတွေ့ရ၏။

“ဪ”

ရေဆွဲခလုပ်ကအမြင့်သား။ ကျွန်တော် ခလုပ်ကိုဆွဲလိုက်ရာ...။

“ဟင်”

ချက်ခြင်းလင်းတက်လာသောအလင်းရောင်...။ ဘာဖြစ်သွား ပါလိမ့်...။ စဉ်းစား၍ မရခင် ကျွန်တော် လန့်ပြီး နောက်ကိုလှည့်ကြည့် လိုက်တော့...။

“ဟာ”

ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩလေးစိုက်ကြည့်နေသောမျက်ဝန်းလေး စုံ။ အားလုံးတိုက်ပုံတွေနှင့်...။ နောက်...။ မသင်္ကာ လို့အခန်းထဲဝေ့ကြည့် လိုက် တော့မှ...။

“ဟာ...။ သေပြီ...။”

ဆရာများနားနေဆောင်...။ တဲ့...။ ချက်ချင်းမျက်လုံးကြီး လည်းပြူး လူကလည်းခဲဆွဲသလိုပြန်လေးကျသွားသည်။ ဒူးတွေလည်း တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည်။ ဆရာများကအံ့ဩစိတ်နှင့် ကျွန်တော့်ကို

ငေးကြည့်နေတုန်း. . .

“ဝရား. . . ဝရား. . . ဝရား. . .”

နားထင်ပေါ် လက်သီးနှစ်လုံး ဘယ်ပြန်ညာပြန် ထောက်၍
ခြောက်မိသွားသည်။ ဆရာများ အားလုံးတွန့်ခနဲ. . . ။နောက်။ နားထင်ပေါ်
လက်သီးဆုပ်နှစ်ဖက်တင်ပြီး. . . လှည့်ကာ မျက်လုံးကိုပြူး နှုတ်ခမ်းကို
ပြုံး၍ . . .

“ကျွန်တော်ရူးနေတာဗျ. . . ကျွန်တော်ရူးနေတာ. . . ကဲ. . .
သွားပြီ ဆရာတို့ ပလို့ဂျီ. . .”

ဟုအော်ပြီးရင်ကွဲတံခါးနှစ်ဖက်ကို ဝုန်းခနဲမြည်အောင်တွန်းရင်း
ပြေးထွက်မိသည်။ ဆရာများက ငေးကြည့်နေတုန်း

“ကျွီ”

အပြင်ရောက်တော့ ဘယ်ဆက်ပြေးရမှန်းမသိ။ တောင်ဘက်ပြေး
ရမလို မြောက်ဘက်ပြေးရမလိုနှင့် မထူးသည့်အဆုံး အရှေ့တည့်တည့်သာ
ခြေတုန်သုတ်မိတော့၏။

“ကျွီ”

ဟာ . . . ကျွန်တော့်ရှေ့တည့်တည့်မှ ဆီးကြိုနေသော ရင်ကွဲ
တံခါးတစ်ခု။ Toilet တဲ့ . . . ဟာ . . . ဒါမှအိမ်သာ။ ဒါမှအိမ်သာ
အစစ်။ ကျွန်တော်လည်း စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ထိုအိမ်သာထဲသာပြေးဝင်
လိုက်မိသည်။

အိမ်သာထဲရောက်တော့ ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ရင်ကွဲ
တံခါးလေးကို ဖက်၍ အပြင်ဘက် ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နှင့် ချောင်းနေမိ
သည်။ ဘာမှမထူးခြား။ အားလုံးက အငြိမ်။ ထိုတော့မှ စိတ်အေးသက်သာ
စွာ သက်ပြင်းချမိသည်။ နဖူးမှချွေးများ သပ်ချမိသည်။ ဘာလှုပ်ရှားမှုမှမရှိ
တော့မှ စိတ်ချလက်ချ အနောက်လှည့်ကြည့်လိုက်မှ . . .

“ဟာ”

ကျွန်တော့်ကို တအံ့တဩ စိုက်ကြည့်နေသော မိန်းကလေးများ။
တချို့က အလှပြင်ရင်း တန်းလန်း။ အားလုံးကျောက်ရုပ်တွေလို မလှုပ်

မရှားဘဲ ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြောင်ကြည့်နေကြသည်။
 ကျွန်တော်ရူးပြီ။ ကျွန်တော်တကယ်ရူးပြီ။
 ကျွန်တော့်ရေရွတ်သံကြားမှ မိန်းကလေးများထံမှ
 “ဟား”
 ခနဲအသည်းအေး၍ အော်သံများ။
 “လူ . . . လူ . . .”
 “လာကြပါဦးတော့ . . .”
 ဟူသော အော်သံများနှင့်အတူ အရှေ့တိုးထွက်လာသော
 ကောင်မလေး တစ်ယောက်
 “ဟင်”
 “ဟာ”
 မိန်းကလေးမှ မိန်းကလေးစစ်စစ်တစ်ယောက်။ သူ့မျက်လုံးတွင်
 အံ့ဩရိပ်တို့ . . .။ ကျွန်တော်လည်းအပြုံးများ ပျောက်၍ မျက်လုံးများ ပြူး
 ပြီး . . .
 “ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင် . . .”
 ကောင်မလေး၏မယုံနိုင်စရာလက်ညှိုး . . . ပြီးတော့ကျွန်တော့်
 ကို တွန်းထုတ်ပြီး . . .
 “ဟင် . . . ရှင်ရှင် . . . ဘာလုပ်တာလဲ”
 ကျွန်တော်ရှင်းပြရန်ပြင်ဆင်ချိန်မှာပင်
 “ကဲဟာ . . .” ဟူသော
 ရေရွတ်သံနှင့်အတူ မြောက်တက်လာသော ဒေါက်ဖိနပ်
 တစ်ဖက် . . .။ အနက်ရောင်ကလေး . . .။ ဖိနပ်ထိပ်ချွန်လေးတွင် ငွေနား
 ကွပ်ထား၏။ ထိုဘေးမှာ မှ ဖိနပ်အမျိုးအစား တံဆိပ် Redan bead တဲ့။
 ဩ . . . အီတလီနိုင်ငံထုတ်ဖိနပ်ပါလား . . .။ အောင်မာ . . . ဖိနပ်ကြိုး
 များဖန်လုံးလေးတွေတောင်စီထားသား . . .။ ဖိနပ်ဒေါက်တွင်းမှာ သလင်း
 ရောင်ဖြူလေး . . .။ လှလိုက်တာ။ ကြည့်မဝနိုင်အောင်လှသည့် ဖိနပ်လေး။
 အတော်တန်ဖိုးကြီးမှာပဲနော် . . .။ ထိုလှတာလေးကိုငေးကြည့်နေစဉ်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မှာပင်. . . ။

“ဟဲ့”

“အောင်မလေးဗျ”

ထိုလူတာကြီးက နဖူးထောင့်စွန်းကိုကျလာခြင်းဖြစ်၏။ မျက်လုံးထဲမှ ကြယ်တစ်စုံခုန်ထွက်လာသည်။ နာလွန်းလို့အော်မည်ကြံတုန်းမှာပင် ကြားလိုက်ရသောအသံက. . .

“လာကြပါဦးတော်. . . ဒီမှာဒီမှာအမျိုးသမီးအိမ်သာထဲယောက်ျားဝင်လို့ဗျ. . .”

“ဟာ”

ထိုတော့မှ ကျွန်တော်ရောက်နေသောနေရာပြန်စဉ်းစားမိသည်။ နောက်ဘာမှမစဉ်းစားနိုင်ဘဲ ဝုန်းခနဲအပြင်ပြေးအထွက်. . .

“ဒေါင်”

“ဟိုက်. . . ကွဲပြန်ပဟ. . .”

ထပ်မံတိုက်မိသောအရာတစ်ခု. . . ကြည့်လိုက်တော့ **Women** တဲ့။ ဆိုင်းဘုတ်တွင် ရေးထားသော စကပ်ပုံကလေးထဲလွှားခနဲလွှားခနဲ. . . ။ တကယ် မိန်းကလေးသာဆို ကျွန်တော်တိုက်လိုက်တဲ့အရှိန်ကြောင့် စကပ်ပါလေဟပ်ပြီးလန်သွားလောက်သည်။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများကတော့ မှုန်. . . လို့. . . ။

www.foreverspace.com.mm

အ ဆောင်အခန်းထဲက မထွက်သည်မှာသုံးရက်ခန့်ရှိပါပြီ...။
 ဟိုတစ်နေ့ကကိစ္စလူမိသွား၍လည်းဖြစ်သည်။ ဘယ်နှယ်
 ကျောင်းသား အရင့်မာကြီးက ဆရာများနားနေခန်းထဲဝင်လို့။ ပြီးတော့
 လည်း ဆက်တိုက် အမျိုးသမီးအိမ်သာထဲဝင်ပြီး အရှက်ပြေချောင်းနေမိ
 သေးသတဲ့လေ။ တော်ပြီ... တော်ပြီ ရှက်စရာတွေ ဘာမှမတွေ့ချင်တော့
 ပြုံးပြုံးကြီးရှူးရှူးပေါက်နေရတယ်လို့...။ တော်သေး၏။ ထိုအဖြစ်ကို
 ကျွန်တော့်ကိုလမ်းညွှန်ပြသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့်၊ နောက်
 ဝေဝဝါးဝါးငေးနေသော မိန်းကလေးများ ဒေါက်ဖိနပ်နှင့် ချထည့်လိုက်
 သော ကောင်မလေးတစ်ယောက် ပေါင်းနှစ်ယောက်တည်း သာသိသည်။
 အေးလေ... အခုဆို လျှင်တော့ တစ်ယောက်စကားတစ်ယောက်နားနှင့်
 လူပေါင်းတစ်သောင်း လောက်တော့သိရောပေါ့...။ ဘယ်မိန်းကလေးက
 နှုတ်လုံလို့လဲ...။ ထိုကိစ္စများတွင် မိန်းမများသည် အခွင့်ထူးခံလူတန်းစား

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဖြစ်သည်။ မိန်းမများ အတင်းပြောလျှင် ဘယ်သူမှအပြစ်မမြင်ကြပေ...။
ယခုသုံးရက် အတွင်း လူပေါင်းတစ်သောင်းလောက်သိလောက်ပြီ...။

သိလည်းကိစ္စမရှိတော့။ ကျွန်တော်မှန်း မည်သူက သိတော့မည်
နည်း။ ထို့ကြောင့်ယနေ့အဖို့တော့ အဆောင်မှထွက်ပြီး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
ထွက်ထိုင်ကာအသိအကျွမ်းရှာမည်ဟုစိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်သည်။

အပြင်ထွက်လိုက်သည်နှင့် မိုးကတစ်မိမ့်မိမ့်လေးစွေလာပါသည်။
သို့သော်အဆောင်ထဲ မိုးကာသို့မဟုတ် ထီးပြန်ယူရမည်ကိုပျင်းလွန်းလှ၍
သည်အတိုင်းသာမိုးရေထဲဆင်းချလာသည်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က
အဆောင်နှင့်သိပ်မဝေး...။ ကားလမ်းနံဘေးမှာသာရှိသည်။

ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးသည် ကားလမ်းမ နံဘေး ပလက်
ဖောင်းလေးပေါ်တွင် စည်ပင်ထီးခေါ် ထီးအကြီးစားများချ၍ ဆိုင်ခင်း
ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင် ထီးများအောက်တွင် လူမပြတ်
ရှိတတ်သော်လည်း ယနေ့တော့ မိုးရွာ၍လားမသိ။ လူအလွန်ကျပ်ပါးနေလေ
သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် နောက်တစ်ဝိုင်းတွင် အရုဏ်ဆွမ်းဘုန်း
ပေးနေသော ကိုယ်တော်တစ်ပါး။ အသေအချာကြည့်လိုက်မှ...။

“ဟင်”

ခပ်ပါးပါးမိုးရေကြားဖြစ်သော်လည်း မြင်ရသောမြင်ကွင်းက လုံးဝ
မမှားနိုင်...။ ဟိုတစ်နေ့က ကျွန်တော့်ကိုဆရာများနားနေဆောင်
လမ်းညွှန်ပြလိုက်သောကောင်မလေး...။ ထီးတစ်ခုအောက်တွင်
တစ်ယောက်တည်း စိမ်ပြေပြေလက်ဖက်ရည်ထိုင်သောက်နေသည်။
ကျွန်တော်လည်း ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ သူ့ရိုရာထီးအောက် ကိုဖျတ်ခနဲဝင်ထိုင်
လိုက်သည်။

သူမမုန့်တစ်ခုကိုကိုက်ဖောက်ရန်ကြိုးစားလျက် ကျွန်တော့်ကို
မော့ကြည့် သည်။ ကျွန်တော်က မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...။

“မင်း... ငါ့ကိုမှတ်မိလား”

သူမ မုန့်ကို ကိုက်မဖောက်သေးဘဲ ကျွန်တော့်ကိုအံ့အားသင့်
စွာငေးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်က ပတ်ဝန်းကျင်ကိုဝေ့ကြည့်ရင်း

လေသံနိမ့်မြင့် . . .

“မုန့်ကိုတစ်နေ့က ကျောင်းထဲမှာငိုကို ဆရာများနားနေခန်းကြီးညွှန် လိုက်တာလေ”

“ဖောက်”

ကောင်မလေးက အိတ်ကိုကိုက်ဖောက်ရင်းပြုံးသည်။

“နင်အဲဒီလို ချောက်တွန်းဖို့ မကောင်းပါဘူးဟာ . . . ငါ့မှာဘယ် လောက်ပြေးလိုက်ရလဲ နင်သိလား . . . ဒီနေ့ပါဆိုသုံးရက်ရှိပြီ”

ကောင်မလေးကပြုံး၍ မုန့်ကိုတစ်ကိုက် ကိုက်ပြီး . . .

“ဘယ်သိမှာလဲဟ . . . ကမန်းကတန်းဆိုတော့ ငါလည်းသွား နေကျ နေရာဆိုတော့ ဆရာတွေနဲ့ တွေ့ချင်တာထင်တာပေါ့ . . . ဒါကြောင့် အဲဒီနေရာကိုညွှန်ပြလိုက်တာ . . .”

“ငါ့မှာဒုက္ခကို ရောက်ရောပဲ . . . ဆရာများနားနေဆောင်မှန်း လည်းသိရော . . . ငါရူးချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ပြန်ပြေးထွက် အိမ်သာ မြင်တော့မှ အိမ်သာထဲဝင်ပြီး ကုန်ဆယ်နေတာ . . . မိန်းကလေး အိမ်သာကြီးဖြစ်နေလို့ဟေ့”

“ငါသိသားပဲ” . . .

“နင်သိတယ် ငါအိမ်သာထဲမှာ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဆုံးပြီး”

“သိပါတယ်ဆိုနေ”

ကောင်မလေးကိုပြုံးကြည့်မိသည်။ သူ့ပုံက အင်မတန်ရိုးသား သည့်ပုံ . . . ။ ယခုလည်းကြည့်လေ . . . သူ့ကိုဂရုမစိုက်ဘဲ လက်ထဲကမုန့် ကိုလက်ဖက်ရည်ထဲစိမ်ပြေနပြေနှစ်ပြီးစားနေသည်။ ကျွန်တော်သက်ပြင်း ချ၍ ဒီအတိုင်းငူငူကြီးထိုင်နေမိသည်။ အနောက်မှ ကိုယ်တော်ထံမှ စားပွဲထိုးလေးကို မြွက်ကြားနေသံကြားရ၏။

“အေး ကိုယ်တော်က အညာက ကြွလာတာပါကွယ်။ တည်းရ မယ့် ကျောင်းကို မသွားတတ်မလာတတ်မို့ ဒီမှာဆွမ်းဝင်ဘုဉ်းပေးရတာပါ” ဟူသော ရှင်းပြသံကြားနေရ၏။ ကျွန်တော်တို့လည်း တစ်ယောက်

ကိုတစ်ယောက်က မှာမမြွက်ကြားဖြစ်သေး။ အတန်ကြာမှ ကောင်မလေးက အပြင်ကိုဝေးပြီး . . .

“အဒီအထဲမှာတွေ့တဲ့ကောင်မလေးကိုနင်မတောင်းပန်ချင်ဘူးလား”

သူမ၏အသံ။ ကျွန်တော်ခါးမတ်လိုက်ပြီး

“ဘယ်ထဲမှာလဲ”

“မိန်းမအိမ်သာထဲမှာလေ . . .”

သူမစကားကြောင့် ကျွန်တော်ရှိုးတိုးရှုန်တန်ဖြစ်သွားရသည်။

ကျွန်တော်မပြောလား မိန်းမတစ်ယောက်သိပြီဆို လူတစ်သောင်းလောက် သိပြီဆိုတာလေ . . .။ ကျွန်တော်ကလည်း မှင်သမားမို့ ဟန်မပျက်ဘဲ အားရဝမ်းသာဖြင့်

“ဟ. . . တောင်းပန်ချင်တာပေါ့ဟ. . . ကိုယ်မသိဘဲလုပ်ခဲ့မိတာ”

ကျွန်တော်စကားကိုကောင်မလေးပြုံးပြီး အပြင်ဘက်မိုးရေထဲသို့

လက်ညှိုးထိုးပြကာ . . .

“ဟိုး. . . မှာ. . . မိုးရေထဲမှာတွေ့လား. . . သူပဲ”

သူမညွှန်ပြရာဝေကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်. . .”

ဟုတ်သား. . . ဟိုတစ်နေ့က Toilet အထဲမှာတွေ့ခဲ့ရတဲ့ Redanbead ဖိနပ်ပိုင်ရှင်လေး. . .။ မိုးရေထဲမှာတစ်ယောက်တည်း ရပ်လို့။

“သွားလေ. . . ဒီအချိန်လူလည်း ရှင်းတယ်. . . အခွင့်ကောင်း ပဲ. . .”

ဟုတ်ပါသည်။ လမ်းမမှာလည်း အခါမဟုတ်သောမိုးကြောင့် လူများရှင်းနေပါသည်။ ကျွန်တော်လည်း ကမန်းကတန်းထပြီး . . .

“အေး. . . ဟုတ်တယ် ငါသွားတောင်းပန်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုပြီးပြေးအထွက်. . .။

“ဟေ့. . . ဟေ့. . . နေဦး. . . ဒီမှာထီးယူသွား. . .”

ဟုဆို၍ သူမထီးတစ်လက် အနောက်ကလိုက်ပေးသည်။

ဟုတ်သား။ မိုးရေထဲက ကောင်မလေးကိုထီးလေးမိုးပေးပြီး
တောင်းပန်လာက ပိုအဆင်ပြေမည်။

ကျွန်တော်လည်း သူမကမ်းပေးတဲ့ထီးကိုလှမ်းယူလိုက်ပြီး

“ကျေးဇူးပဲ... ပြန်လာမှလက်ဖက်ရည်တိုက်မယ်... ”

ဟုဆို၍ထီးကိုယူကာ မိုးရေထဲမှကောင်မလေးဆီပြေးသွားမိသည်။
အနောက်မှ “ဟေ့ . . . ဟေ့” ဟူသောအော်သံကြားရ၏။ လှည့် မကြည့်ဖြစ်
တော့။ ခြေလှမ်းများကဒီတစ်ခါအသွက်ဆုံး အပေါ့ပါးဆုံး။

“ဟင် . . . ”

ရုတ်တရက်မိုးလုံသွား၍ထင့် ကောင်မလေးအံ့အားသင့်သွား
သည်။ နောက် ကျွန်တော့်ကိုမရဲတရဲဝေကြည့်ရင်း . . .

“ကျေးဇူးပဲ . . . ဟင် . . . ”

ကျွန်တော့်မျက်နှာမြင်တော့ ကောင်မလေးပို၍ အံ့အားသင့်
သွားပုံရသည်။ အတန်ကြာကြည့်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင်ကျွန်တော့်ကို
မှတ်မိသောအရိပ်အယောင်များမြင်တွေ့ရ၏။ ဒါကြောင့်ကြောင်ကြည့်
နေတာဖြစ်မည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အနောက်က လက်တို့ပြီး ကြားရသောအသံက
“ဒကာ ဒကာ” ကျွန်တော် ကိုယ့်ကို ပြောသည်မထင်၍
ကောင်မလေးကိုသာ ပြုံးပြလိုက်သည်။

“အဟဲ . . . ”

ကောင်မလေးက ကြောင်ငေးလျက်၊

“ဒကာ၊ ဒီက ဒကာ . . . ”

အသေအချာလက်တို့၍ ပြောတော့မှ ကျွန်တော့်လှည့်ကြည့်မိ
သည်။

“ဟင် . . . ”

ခုန ကျွန်တော်တို့ အနောက်ပိုင်းက ဦးဇင်း။ ဦးဇင်းက ကူနွေရစွာ
မျက်လွှာချ၍ . . .

“ဦးဇင်းအညာက လာရတာပါကွယ် . . . ”

ဦးဇင်းစကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ကြောင်တောင်တောင်နှင့်
“ကျွန်တော် အဲလေ တပည့်တော် ဘာကူညီရမလဲ ဘုရား . . .”

ဦးဇင်းက သက်ပြင်းကိုချပြီး . . .

“ဘာမှကူညီစရာမလိုပါဘူးကွယ် . . . ဦးဇင်းရဲ့ ထီးလေးသာပြန်
ပေးပါကွယ် . . .”

ထိုတော့မှ ကျွန်တော်လည်း မော့ကြည့်လိုက်တော့ . . .

“ဟာ . . . ဘုန်းကြီးထီး၊ ဘုန်းကြီးထီးကြီး”

ဟုတ်ပါသည်။ ထီးက ဦးပဉ္စင်းများသာ ဆောင်းတတ်သော
ဘုန်းကြီးထီးမျိုး၊ ဟိုကောင်မလေး ကျပ်ပြီး ဘုန်းကြီးထီးကြီးလိုက်ပေးခဲ့တာ။
ယခု ကောင်မလေးကပါ ကျွန်တော့်ကို ကြောင်ငေးကြည့်သည်။ ကျွန်တော်
လည်း ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ယောင်နနနှင့် နှစ်ယောက်လုံးကို
တောင်းပန်လိုက်မိသည်။

“ဆော . . . ဆောရိုးနော် ကိုယ်တော် ကန်တော့နော် ညီမလေး
အဲ . . . ရောကုန်ပြီ။ ဆောရိုးနော် ညီမလေး ကန်တော့နော် ကိုယ်တော်”

ကျွန်တော့်စကားကို ဦးဇင်းက ငြိမ်းအေးစွာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်
လုပ်ပြီး ထီးကိုလှမ်းယူကာ . . .

“ဪ . . . တဏှာ၊ တဏှာ၊ တဏှာ၊ တစ်ကြောထရင်တယ်
ကြောက်ဖို့ကောင်းတာကိုး . . .။ ဘုန်းကြီးထီးမှန်းမသိ။ လူထီးမှန်းမသိ ယူ
ပြေးတော့တာပဲ။ အေးလေ . . . ဒါမျိုးက လူတိုင်းလည်းမဖြစ်ပါဘူး။
တဏှာမီး အတော်လေးလောင်နေမှသာဖြစ်မှာ။ အင်းကီလေသာ ကီလေ
သာ” ဟုဆိုရင်း တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွား၏” ထိုတော့မှ
ကောင် မလေးက . . .

“ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင် ကျွန်မကို အရှက်ခွဲတာလား . . .
ကဲဟာ . . .”

ဘာလုပ်လို့လုပ်ရမှန်းမသိနိုင်ဘဲ သူမကိုငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင်
အမြင်အာရုံထဲတိုးဝင်မြောက်တက်လာသော ဒေါက်ဖိနပ် တစ်ဖက် . . .။

အိုး . . . လှလိုက်တာ . . . ဒီတစ်ခါဖိနပ်ကလေးကအနီရောင်ပါ။

သိုင်းကြီးအနက်ရောင်ကလေး...။ထိုသိုင်းကြီးမှာပင် ဖိနပ်တံဆိပ်ရေး ထားသေး၏။Parfatတဲ့...။ ဩော်အမေရိကားကလုပ်တဲ့ ဖိနပ်ကလေး ပဲ...။ ဖိနပ်ဒေါက်ထိပ်ချွန်တွင်သားရေ အနက်ရောင်လေးကွပ်ထားသေး တာ။လှလိုက်တာ...။ အနီနဲ့အနက်လောက် လိုက်ဖက်တာဘာအရောင် ရှိဦးမှာလဲ။

မှန်း...။ ဖိနပ်နံပါတ်က...။

အမြင်အာရုံထဲ တဖြည်းဖြည်းတိုးဝင်လာသောဖိနပ် နံပါတ်...။

အနီးကပ်မြင်ရပြီ...။

“လေးဆယ့်သုံး...။ ဟအကြီးသားဟ...။”

ငေးလို့မဆုံးခင်မှာပင် ထိုအကြီးသားကြီးက နဖူးပေါ်ကျလာ၏။

“ခွပ်”

“အောင်မလေးဗျ...။”

မျက်ဝန်းထဲကကြယ်တစ်စုံခုန်ထွက်သွား၏။ နောက်လကွေးတစ် ခုက တွန့်လိမ်တွန့်လိမ်နှင့် ထိုကြယ်တစ်စုံနောက်လိုက်သွားသည်။

ပူခနဲ နဖူးထောင့်စွန်းတစ်ခု...။ခေါင်းကိုယမ်းခါလိုက်သည်။

မျက်လုံးက ရုတ်တရက်မမြင်ရသေး...။ နောက်တစ်ချက်ခါယမ်း လိုက် မှ...။

မြင်ရပြီ...။အနီးနားဓမ္မကြည့်လိုက်သည်။

သို့သော်...။ ဘာမှမမြင်ရတော့...။ ခုနကဒေါက်ဖိနပ်လည်း

မရှိတော့။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာထိုင်နေတဲ့ ဟိုငတိမလည်းမရှိတော့...။ သိပ်မကြာပါ။ စားပွဲထိုးလေးက ခုံတစ်လုံးထီးတစ်လက်နှင့် ရောက်လာ သည်။

“အစ်ကိုဒီမှာထိုင်မလို့လား...။”

ဘာမှမပြော၊ သက်ပြင်းသာချလိုက်သည်။ နောက်...။ စားပွဲထိုး ချပေးသော ခုံပေါ်စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာနှင့်ထိုင်ချလိုက်သည်။

မိုးရေစက်တို့တဖွဲ့ဖွဲ့...။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများ ကျပါးဆဲ...။

ကားတစ်စင်းကကျွန်ုပ်တို့မြည်ပြီးလာရပ်သည်။ ပြီးနောက်လူတစ်ယောက်

ပြေးဆင်းလာပြီး . . .

“ငါ့မိဘ . . . နေရာပြောင်းသွားပြီလား . . .”

ကြည့်လိုက်တော့ကားစပါယ်ယာတစ်ယောက် . . . ။ သူ့အိတ်ထဲက စာရွက်တစ်ရွက်ထုတ်ပြီးအရှေ့လာချသည်။ ကျွန်တော် စာရွက်ကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ စာရွက်ကယာဉ်ဝင်ခွင့်ကတ်မျိုးပါ။ စာရွက်ပေါ်တွင် ကားနံပါတ် ရေးထား၏။ နောက် အဝါနှင့် အနက်ကြား လိုင်းတွေ။

“လက်မှတ်ထိုးပေးလေ”

စပါယ်ယာအသံ။ ကျွန်တော်လည်းရှင်းမနေချင်တော့၍ သူပြောတဲ့အတိုင်းလက်မှတ်ထိုးပေးလိုက်သည်။ သည်တော့မှ စပါယ်ယာက ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် စားပွဲပေါ်ပစ်ချပေး၍ ထိုစာရွက်ကိုဝမ်းသာအားရ လှမ်းယူကာ . . .

“ဆွဲဆရာရေ . . . ရပြီ . . .”

ဟုဆိုပြီးကားပေါ်ခုန်တက်လိုက်သည်။ ကားကလည်း အလိုက်သိစွာ ဝှေးခနဲမောင်းထွက်သွား၏။ ကျွန်တော်လက်မှတ်ကတော့ ဘယ်နေရာတွင် သုံးလိုရသည်မသိ။ ခုနကဒေါက်ဖိနပ်လေးရှိပါက တံဆိပ်တုံးပါဖိနပ်နှင့် ထုပေးလိုက်ချင်သည်။

ယခုတော့စည်ပင်ထီးအောက်ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။ ရှေ့မှာ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် . . . ။ ဒီမှာဆက်ထိုင်နေရင်နေ့တွက်တော့ အတော်စိမယ်မှတ်ဟု မဆီမဆိုင်စဉ်းစားမိသေး၏။ နောက်မှမိုးရေ စက်ဖြင့် မျောပါလောက်အောင်သက်ပြင်းကိုခပ်ကြမ်းကြမ်းလေးချမိ၏။

လှပသောဒေါက်ဖိနပ် အနက်တစ်ဖက် အနီတစ်ဖက်ကမျက်လုံးထဲဝဲယုံနေဆဲ . . .

ဪ . . . နံပတ်လေးဆယ့်သုံးပါလား . . . ။

လေးဆယ့်သုံးဆို ဒီလောက်ဖုတာကိုး . . .

ဟင် . . . အကြီးသားဟ . . . ။

နဖူးကအဖုကိုစမ်းမိလို့ပြောပါတယ် . . . ။

www.foreverspace.com.mm

သစ်

ပင်တန်းကြောင့်ထင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကရိပ်ရိပ်ကလေး အေးနေသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် မြင်မြင်သမျှအားလုံးဟာ အသစ်ဖြစ်နေသည်။

ကျောင်းစစ်ထက်ချင်းနေ့မှာပင် ဒေါက်ဖိနပ်နှင့်အခုတ်ခံရသော ကျွန်တော်။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ထိုင်ချင်းနေ့မှာပင် ဒေါက်ဖိနပ်နံပါတ်လေးဆယ့်သုံး စာမိခဲ့သောကျွန်တော်။ ထိုနှစ်ဖုကိုကြပ်ထုပ်ထိုး၍ တစ်ပတ်ကျော်ကြာအောင် ပြန်ဖိသွင်းခဲ့ရသောကျွန်တော်။ ယခုတော့အသေအချာကျောင်းဝင်းထဲရောက်ပြီ။

ကျောင်းဝင်းထဲရောက်တော့လည်း ကိုယ်တက်ရမယ့်အခန်းကို ဘယ်လိုသွားရမှန်းမသိ။ ယောင်ပေယောင်ပေနှင့် ကျောင်းဝင်းထဲလျှောက်သွားနေမိသည်။

“ဟော. . .”

ကျောင်းကင်တင်း(နံ)ထဲမှာဟိုတစ်နေ့က ကိုယ်တော့ထီးလိုက်ပေးသည့်ကောင်မလေး. . .။ အောင်မာ သူတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဗျ. . . သူ့ဘေးမှာအရည်လည်နေတဲ့မျက်လုံးစိမ်းကြီးနဲ့ သူ့ကို ထိုင်ကြည့်နေ
တဲ့ လူတစ်ဦးသက်. . . ။ ဝတ်ထားသည့် အင်္ကျီက နှစ်ထပ်၊ လက်ရှည်အင်္ကျီ
ကို အထဲက ဝတ်ထားပြီးလက်တိုကို အပြင်သို့ ထုတ်ဝတ်ထား၏။ လူက
ဝိန်းချောင်ချောင်နှင့်မို့ ဘယ်လိုမှ ကြည့်မကောင်း။ သူတို့ကိုမေးတာပိုသင့်
တော်မယ်လေ. . . ဟုစဉ်းစားမိပြီးခြေဦးသူတို့ဘက်လှည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

ရုတ်တရက်ကျွန်တော့်ကို အနီးကပ်ကြီး မြင်လိုက်ရ၍ထင့်
ကောင်မလေးအံ့အားသင့်သွားသည်။ သူ့ဘေးကကောင်ကတော့ ကျွန်တော့်
ကိုမျက်လုံးကြီး ပြူးပြီးကြည့်နေသည်။ ကျွန်တော်ကသူတို့ကိုမကြည့်ဘဲ. . .

“ညီလေး ကော်ဖီမစ်ပလိန်းတစ်ခွက်. . . ”

ဟုလှမ်းမှာလိုက်သည်။ နောက်မှခုံမှာထိုင်လိုက်ပြီး. . .

“ရောက်နေတာကြာပြီလား. . . ”

ကောင်မလေးကကြောင်တောင်တောင်နှင့်ခေါင်းညိတ်သည်။
ဘေးက ငတိကပြူးကြောင်ကြောင်နှင့်. . .

“လေဘာတီ. . . သူက. . . ”

ဪ. . . သူ့နာမည်က လေဘာတီတဲ့. . . ။နာမည်ကိုက အူ
ကြောင်ကြောင်နဲ့. . . ။ အနီးကပ်ကြည့်မှ ငတိ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်ခြံ
ဗရပွနှင့် . . . ။

ကျွန်တော်မသိချင်ယောင်ဆောင်ပြီး ငတိဘက်လက်ဆန့်ပေး
ကာ. . .

“ကျွန်တော့်နာမည်ကျော်မင်းမူပါ သင်္ချာပထမနှစ်. . . ”

ဆိုမှငတိက ကျွန်တော့်လက်ဆွဲကာ. . .

“ဪ. . . သင်္ချာကဆိုတော့လေဘာတီနဲ့တစ်ခန်းထဲပေါ့. . . ။

ကျွန်တော့်နာမည် စိုင်းမောင်ပါ။ မြန်မာစာနောက်ဆုံးနှစ်. . . ”

ဪ. . . ငတိမနဲ့ကျွန်တော်ကအခန်းတူပါလား. . . ကျွန်တော်
ကြိတ်ပြုံးမိသည်။

“ကဲ. . . ဒါဆိုလဲအတန်းတက်ရအောင်လေ . . . စားပြီးပြီ
မဟုတ်လား. . . ”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ငတိမကြောင်တောင်တောင်နှင့်ခေါင်းညိတ်ပြန်သည်။

“ဟေ့ . . . ဒါဆိုလဲသွားရအောင်လေ . . . ”

ဆိုတော့ ငတိက ကပျာကယာနှင့် . . .

“ဟေ့ . . . နေ . . . နေပါဦးလေ . . . ဒီမှာစကားကမပြတ် . . .

ညီလေးလည်း ကော်ဖီမစ်မှာထား . . . ”

“ကော်ဖီမစ်က . . . ကိုစိုင်းမောင်ပဲသောက်လိုက်တော့ဗျာ . . .

စကားက နောက်မှပြောလို့ရတာပဲ . . . ကဲ . . . သွားစို့ အတန်းချိန်မမီပဲရှိ လိမ့်မယ် . . . ”

ဟုဆိုတော့မှ ငတိမကမခွဲတစ်ခွဲလေးထပြီး . . .

“ကိုစိုင်းမောင် . . . လေဘာတီအတန်းတက်လိုက်ဦးမယ် နော် . . . ”

အောင်မာ . . . အသံကိုကတိုးတိုးယဲ့ယဲ့လေး . . . ။ တမင်လုပ် ပြောတဲ့ လေသံနဲ့။ ကျွန်တော်တို့ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းလောက်မှာတင် စိုင်းမောင် ဆီက . . .

“တောက် . . . ဒါကြောင့်ညကတည်းက အိပ်မက်မကောင်းပါဘူး လို့ . . . ငါ့ပေါက်စီလူခိုးစားခံရတယ်လို့မက်ခဲ့တာ။ အခုတော့ ငါ့ပေါက်စီ လည်း ပါသွားပြန်ပြီ . . . အဲလေကောင်မလေးကိုပြောပါတယ် . . . ”

ဟူသောကြိတ်မနိုင်ခဲမရအသံကြီးကို ကြားဖြစ်အောင်ကြား လိုက် ရသေး၏။ ရုပ်ကြီးကတော့သိတယ်ဟုတ်လား ။ လင်းတကြီးလည်လိမ်ထား သလို . . . ပျော့ဖတ်ဖတ်ပိန်ကပ်ကပ်ကြီး၊

လင်းတမှ မိမွေးတိုင်းဖမွေးတိုင်းကြီးလာသည့် ငယ်ဖြူလင်းတမျိုး မဟုတ်ဘဲ၊ စုန်းမကြီးထဘီနဲ့အအုပ်ခံရ၍ မဖြစ်ချင်ဖြစ်ချင်နှင့်ထဖြစ်လာ ရသည့် တောထွက် လင်းတမျိုး . . . ။

အ တန်းထဲလေဘာတီဝင်သွားပြီ။ ကျွန်တော် အတန်းထဲလိုက် မဝင်ဘဲ အတန်းရှေ့မှာယောင်လည်လည်လုပ်နေသည်။ တစ်ပတ်ကျော်ကျောင်းမတက်ထားသည့်အတွက် အတန်းကိုရှိန် နေတာလည်းပါသလို၊ အတန်းထဲဝင်ပြီးတော့ ဘယ်နားထိုင်ရမှန်းမသိတာ လည်းပါတယ်။

နောက်မှဘာဖြစ်ဖြစ်အားတင်းပြီးဝင်မှပဲလေဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ပြီး ခြေလှမ်းစလိုက်တော့. . .

“ဟင်. . .”

မြင်ကွင်းထဲဝင်လာသည့် ပုံရိပ်တစ်ခု. . .

“ဒေါက်ဖိနပ်. . .”

အဖြူရောင်ဒေါက်ဖိနပ်လေး. . . ။ လည်သာအကောင်းစားနှင့် လုပ်ထားတဲ့ဒေါက်ဖိနပ်လေး. . . ။ ဖိနပ်ထိပ်မှာအနက်ရောင် သားရည်

ပြားလေးအုပ်ထားသည်။ . . . ။ အဲ . . . ဒေါက်ကလည်းအနက်ရောင်
လေး . . . လှလိုက်တာ . . . မှန်း . . . တံဆိပ်က . . . CK တဲ့ . . . ဟ . . .
CK က ဒေါက်ဖိနပ်လည်းထုတ်တာပဲလား . . . မှန်း . . . ကြိုးပေါ်မှာရော
အသားတံဆိပ်ပါရဲ့လား . . . ။ အသားတံဆိပ်မပါရင်တော့ အတုပဲဖြစ်ရ
မယ် . . . အဲ . . . ပါတယ်ဟ . . .

“ဒါဆိုအစစ်ပေါ့ . . . ”

နှုတ်မှ ရုတ်တရက်ထွက်သွားသော အာမေဇိုတ် . . .

“ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင် . . . ”

အသံကြားမှမော့ကြည့်မိတော့ . . .

“ဟာ . . . ”

မျက်လုံးတွေချက်ခြင်းလည်ချင်သွား၏။ ကြည့်လေ . . . မျက်လုံး
ပြူးကြီးနှင့် တအံ့တဩစိုက်ကြည့်နေသော ကျွန်တော့်ကိုဒေါက်ဖိနပ်နဲ့
နှစ်ချက် တိတိခတ်ခဲဖူးသောကောင်မလေး . . . ။ မျက်နှာနီပြီး မျက်လုံးကြီး
ပြူးနေသည်။

ကျွန်တော်ငေးကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ့ခြေထောက် အနောက်
တစ်ဖက်ကြွလိုက်သည်။ ခြေထောက်ပြန်ချလိုက်တော့ ခြေဗလာ . . .
ဖိနပ်ကဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် . . . မှန်း . . .

“ဟင် . . . လက်ထဲမှာ . . . ”

“ဟာ”

မြောက်တက်လာသောဒေါက်ဖိနပ်တစ်ဖက် . . .

ဟ . . . ဆိုးပြား (Sol) က အနက်ရောင်ဟ . . . မှန်း . . .
ဖိနပ်နံပါတ်က . . . သုံးဆယ့်ခြောက် . . . ဟင် . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်
ဟိုတစ်ခါတွေ့တုန်းကလေးဆယ့်သုံးပါ . . . ။

“ဟင် . . . ရှင် . . . ရှင်ဘာကြည့်နေတာလဲ . . . ”

“ဟာ . . . ဒေါက်ဖိနပ်အချွန်လေးက သလင်းလေးနဲ့ဗျ . . .
အောင်မာ အရောင်လေးတွေတောင်ပြေးနေသေး . . . ”

“ဟင် . . . ရှင်ရှင် . . . မေးနေတာမကြားဘူးလား . . . ကျွန်မ

ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ခွတ်ထည့်လိုက်ရမလား...”

ကောင်မလေး၏အော်သံ။ ထိုအခါကျမှ ကျွန်တော်လည်းအသိပြန်ဝင်ပြီး နဖူးပေါ်လက်ကာရင်း ကပျာကယာဖြင့်...

“ဟ...ဟ... ဘာမှမလုပ်ဘူးလေ... ဘာမှမလုပ်ဘူး... ”

ကျွန်တော်ဘာမှမလုပ်ဘူး... အတုအစစ်ကြည့်နေတာ... ”

ကျွန်တော်၏ ပျာပျာသလဲတောင်းပန်သံ။ အတန်းထဲမှကျောင်းသားအားလုံးက ကျွန်တော့်ကိုကြောင်ပြီးငေးကြည့်နေကြသည်။

“ဟင်... ဘာအတုအစစ်ကြည့်တာလဲ... ကျွန်မ ဘယ်နေရာမှာအတုရှိလို့... ရှင်ဘယ်နေရာလျှောက်ကြည့်နေတာလဲ...”

“ဟာ... ကျွန်တော်မတော်တရော်ကြည့်တာမဟုတ်ပါဘူး... ဒေါက်ဖိနပ်... ဒေါက်ဖိနပ်...”

“ဒေါက်ဖိနပ်ဘာဖြစ်လဲ... ရှင်အခုတ်ခံချင်လို့လား...”

“မဟုတ်သေးဘူး... မဟုတ်သေးဘူး... ဒေါက်ဖိနပ်ကလှလို့...”

ကျောင်းသူကျောင်းသားများက ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး ရယ်ကြသည်။ ဒါကို ကောင်မလေးကတင်းသွားပြီး...

“ဟင်... ဒေါက်ဖိနပ်ကလှတယ်ဆိုတော့ ကျွန်မကရုပ်ဆိုးတယ်ပေါ့ လက်ယားလာပြီနော်...”

“ဟာ... မလုပ်... မလုပ်နဲ့လေ...”

“မလုပ်ချင်ရင် ရှင်အရှေ့ကသွား...”

“ဗျာ... ဩော်ဟုတ်ကဲ့...”

ဩော်... မိန်းမများတယ်ခက်ပါလားနော်...။ သူတို့ထက် ဒေါက်ဖိနပ်လှတယ်ဆိုမနာလိုကြဘူး...။

ကျွန်တော်အတန်းထဲ လွယ်အိတ်ကလေးပိုက်ပြီးဝင်လိုက်သည်။ ကျွန်တော့်နောက်မှာ ရှေးခေတ်ရှင်ဘုရင်များရွှေထီးမိုးသလို ဒေါက်ဖိနပ်မိုးထားသော ကောင်မလေး...။ အားလုံးကကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီးဝိုင်းရယ်ကြတယ်။ ထိုအထဲမှာ ဝမ်းသာအားရနှင့် ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်နေ

သော လောဘာတိ ဆိုသောငတိမမျက်နှာ။

ဘောက်. . . ဒေါက်ဖိနပ်က အဲဒီကောင်မလေးမိရမှာ. . . ။

ခုံလွတ်တစ်ခုတွေ့သည်။

“ဝင်ထိုင်လိုက်ပါ. . . ”

ကျွန်တော်လည်း ကောင်မလေးစကားအတိုင်း တစ်သဝေမတိမ်း
လိုက်နာရသည်။ နောက်သူမ ကိုကြည့်တော့

“အ”

ခုနကကောင်မလေးက လောဘာတိဘေးမှာ စူပူပူနှင့်ဝင်ထိုင်လိုက်
သည်။ လောဘာတိကရယ်လျက် ။ ဟင်. . . သူတို့ကသူငယ်ချင်းတွေ
ကို. . . ။ ဒါ့ကြောင့်လောဘာတိရှိတဲ့အနား ဒီကောင်မလေးအမြဲရှိနေတာ။
သူတို့ကိုငေးကြည့်နေစဉ် ကျွန်တော့်အနားလူတစ်ယောက်တိုးလာ၏။
ပြီးနောက်ကျွန်တော့်ကိုမကြည့်ဘဲ လောဘာတိတို့ကိုသာစိုက်ကြည့်ရင်း
အသံတိုးတိုးဖြင့်. . .

“မင်းနဲ့ မြဲမြဲလှိုင်နဲ့ကသူငယ်ချင်းလား. . . ”

ကျွန်တော်လည်းကြောင်သွားပြီး. . .

“ဘယ်သူ. . . ”

ငတိကအသံနိမ့်ပြီး. . .

“ခုနကမင်းနောက်က ဒေါက်ဖိနပ်မိုးပြီးလိုက်လာတာလေ. . . ”

“ဪ. . . ”

ထိုတော့မှသဘောပေါက်သွားရ၏။ နောက်မှင်နဲ့ကော်လာ
ထောင်လိုက်ပြီး အသံမြင့်က. . .

“သိပ်ခင်တဲ့သူငယ်ချင်းတွေပေါ့ကွာ. . . ခုနကငါနေပူမှာစိုးလို့
ဖိနပ်မိုးပေးထားတာပဲကြည့်. . . ”

ကျွန်တော့်၏စကားကြားတာနှင့် ငတိမျက်နှာဝင်းလက်သွား
သည်။

“ဒါဆိုမင်းနဲ့ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီ. . . ငါ့နာမည်ကပြေသာတဲ့
. . . မှတ်ထား. . . ”

www.foreverpapercraft.com.mm

ဟုဆို၍ ဘလိုင်းကြီးလက်ဆွဲနှုတ်ဆက်နေ၏။

“နေဦး . . . မြမြလှိုင်နဲ့ငါခင်တာ မင်းနဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်တာဘာ ဆိုင်လို့လဲ . . . ”

“ငါသူ့ကို ကြိုက်နေတာကွ . . . ”

“အမ် . . . ”

ထိုတော့မှထိုကောင်မလေးကို အသေအချာကြည့်မိသည်။ ဆံပင်က ကောက်ကောက်ခွေခွေနှင့် မျက်နှာပိုင်းပိုင်းလေး . . . ။ ဩော် . . . ချစ်စရာလေးပါလား . . . ။ ကိုယ့်မှာတော့တစ်ချိန်လုံးဒေါက်ဖိနပ်ကိုပဲ ကြည့်နေမိ၍ မျက်နှာကိုသတိမထားမိခဲ့ . . . ။ မျက်နှာနံပါတ်ဘယ်လောက် ပါလိမ့် . . . ။

ဟယ် . . . မျက်နှာပါဆိုနံပါတ်က ဘယ်ရှိမှာလဲ . . . ။

၆

တောက်တခေါက်ပညာလေးနဲ့ အချစ်အကြောင်းကို ရေးကြီး
ခွင်ကျယ်ဖွင့်ဆိုရန် ကျွန်တော်မစွမ်းသာပါ။

သို့သော် လိမ်ကောက်ကောက်ဆံ့နွယ်စများ စမြင်ချိန်ဝယ် အချစ်
အကြောင်းဖွင့်ဆိုရန်အတွက် ကျွန်တော်အသင့်ဖြစ်နေခဲ့ပါပြီ။

ပူခြင်း၊ အေးခြင်း၊ နိုးခြင်း၊ ဝေးခြင်းစသော အချစ်နှင့်ဖွဲ့ဆိုအပ်
သည့် အရာများဖြင့် ကျွန်တော်မတင်ပြလိုပါ။

ကျွန်တော်သိသော (ကျွန်တော်ကြုံတွေ့ရသော) အချစ်မှာ
ကျွန်တော်တို့ ရပ်ကွက်မှကောင်မလေးတစ်ယောက် စင်ပေါ်မှာတက်ပြီး
သီချင်းဆိုသည်နှင့်တူပါသည်။ ပြောပါဦးမည်။

သူမ၏အမည်မှာ ‘တင်အေးဝင်း’ဟုခေါ်ပါသည်။ သူက
ရပ်ကွက်တီးဝိုင်းတွင် သီချင်းဆိုမည်ပြုသည့်အခါသူမ၏ မိမိမိမိမိ
နာမကိုမကြိုက်၍ သူမ စိတ်ကြိုက် နာမည်တစ်ခုကိုပြောင်းလိုက်ပါသည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သင်္ဃန်းဖြိုး . . . ။

လှုပ်ပါသည်။ လွန်စွာလည်း ကဗျာဆန်ပါသည်။ လှပ၍တန်ဖိုး ရှိသော သင်္ဃန်းဖြိုးတွေဖြိုးဝေနေပါသည်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၏။ သို့သော် ခက်သည်က သူမအားစင်ပေါ်တွင် တစ်ကြိမ်တည်းနှင့် ယခင်တင်အေးဝင်း နာမည်ပျောက်ပြီး သင်္ဃန်းဖြိုးအမည်ရောက်ရန်မှာ လွန်စွာခက်ခဲနေလေ သည်။ သူမကလည်း သတင်းစာမှာမကြော်ငြာရဘဲ သင်္ဃန်းဖြိုးဟူသော နာမည် အလွန်ပြောင်းချင်နေပြီ။ ထို့ကြောင့်အကြံပိုင်ပိုင်နှင့် တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

ရပ်ကွက်အတွင်းမှ သူနိုင်သမျှ တစ်နှစ်မှသုံးနှစ်အထိ အရွယ်စုံ ဆိုင်စုံကလေးများကိုဖိတ်ခေါ်၍ မုန့်ဖိုးပေး၊ ရေခဲသုပ်ကျွေးပြီး သူစင်ပေါ် တက်လာချိန်ဝယ် အောက်မှနေ၍ “သင်္ဃန်းဖြိုး . . . သင်္ဃန်းဖြိုး” ဟုအော်ဟစ် ပေးရန် အကူအညီတောင်းခံလိုက်ပါသည်။ လွန်စွာကောင်းသောအကြံ ဉာဏ်ပင်။ ကလေးငယ်များကလည်း ရေခဲသုပ်လည်းစားရ မုန့်ဖိုးလည်းရ၍ ထိုပရောဂျက်ကိုလက်ခံလိုက်ကြပါသည်။

စတိတ်ရှိုးစချိန်မှစ၍ ကလေးငယ်များထင်ထားသည်ထက် ပို၍ အားရကျေနပ်ဖွယ် ရှေ့ဆုံးတန်းမှရောက်ရှိလာကြပါသည်။ အားလုံးက သူတို့ကို မုန့်ဖိုးပေးခဲ့သော ကျေးဇူးရှင် တင်အေးဝင်းခေါ် သင်္ဃန်းဖြိုးကို စောင့်ကြည့်နေကြပါသည်။

လာပါပြီ . . . ။

‘ယခုဆက်လက်ဖျော်ဖြေမယ်သူက . . . တေးသံရှင် သင်္ဃန်းဖြိုးဖြစ် ပါတယ်ရှင် . . . ’

ဆိုသည်နှင့် သင်္ဃန်းဖြိုးခေါ် တင်အေးဝင်းကပြုံးပြီးစင်ရှေ့ထွက် လာပါသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် သူ့ပါတနာကလေးများက လက်သီးလက် မောင်းတန်း၍ ဝမ်းသာအားရထအော်ကြပါသည်။

‘သဂျင်ဖိုး . . . သဂျင်ဖိုး . . . သဂျင်ဖိုး . . . ’

ကလေးငယ်များက ငယ်ရွယ်သူများမို့ စကားမပီကြပါ။ သင်္ဃန်းဖြိုး ကို ပီအောင်မပြောနိုင်ကြသေးပါ။ ထို့ကြောင့်သင်္ဃန်းဖြိုးအစား သဂျင်ဖိုး

ဖြစ်နေပါသည်။ ဒါကို လူကြီးများကပါ အားရဝမ်းသာလိုက်အော်ပါသည်။

သဂျင်ဖိုး
သဂျင်ဖိုး . . .

‘သဂျိုးဖင်(သွားကြိုးဖင်). . . သဂျိုးဖင်. . . သဂျိုးဖင်. . .’

ထိုနေ့မှစ၍ ထိုကောင်မလေး၏နာမမှာ တင်အေးဝင်းလည်း
မဟုတ်တော့ သင်္ဇင်ဖြိုးလည်းဖြစ်မလာခဲ့ဘဲ သဂျိုးဖင်ဟုသာအမည်တွင်
သွားလေတော့သည်။

ဤသို့သာဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်၏အချစ်အကြောင်းသည်
လည်း သင်္ဇင်ဖြိုးကဲ့သို့လှပအောင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် . . .
သဂျင်ဖိုး ကဲ့သို့ ပြောင်စပ်စပ်ဖြစ်နေသည်ကတော့ မည်သို့မှမတတ်နိုင်ပါ။

ဆောင်း

တွင်းရက်၏နံနက်ခင်းအလင်းရောင်မှာ မှိုင်းထုံထုံနှင့် သိပ်ပြီးတောက်တောက်ပပ မရှိပါ။ နှင်းများမှုန်ဖွဲနေအောင်ကျနေသော်လည်း အအေးဓာတ်က သိပ်မပါရှိသေး။ နေအနည်းငယ်ပွင့်မှ ချမ်းစိမ့် လာတတ်သော ရန်ကုန်ဆောင်းအကြောင်းသိသော်လည်း အနွေးထည် မဝတ်ဘဲ ဒီအတိုင်းလျှောက်လာလိုက်သည်။

‘ဟင်...’

ထိုင်နေကျလက်ဖက်ရည်ဆိုင်လေးတွင် စောစောစီးစီးလေဘာတီတို့ နှစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ လေဘာတီတို့ နှစ်ယောက်ဆိုသည်မှာ လေဘာတီနှင့်မြမြလှိုင်မဟုတ်။ ‘ငါ့ပေါက်စီ လူခိုးစား သွားသည်’ ဟူသောစိုင်းမောင်ဆိုသောလူကြီး။ ပြုံးဖြိုးဖြိုးနှင့်...။ အောင်မာ...။ လေဘာတီက သူ၏ရှည်လျားနက်မှောင်သော ဆံပင်ဖျား

လေးကိုငြိမ်းပြီး ရှက်ပြုံးလေးပြုံးလို့ . . . ။ သူတို့ရှေ့မှာ မသောက်ရသေးသော ကော်ဖီနှစ်ခွက် . . . ။

“တွေ့ကြသေးတာပေါ့ . . . ”

ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးရင်း သူတို့ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းဦးတည် လိုက်သည်။

‘ဟာ . . . ’

ကျွန်တော့်မျက်နှာ အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသည်နှင့် လူပေါက်စီကြီး မှာ မျက်နှာအကြီးအကျယ်ပျက်သွား၏။ နောက်တစ်ဖက်သို့လှည့်သွားပြီး ကြိတ်မနိုင်ခဲမရအသံကြီးဖြင့် . . .

‘တောက် . . . ဒါကြောင့် ဒီညအိပ်မက်မကောင်းပါဘူးလို့ . . . ’

ကျွန်တော်လည်း သူ့ကိုနောက်ချင်သွားပြီး ခုံတစ်ခုကိုဆွဲယူထိုင် ကာ . . .

‘ဘာလဲ ဒီညလည်း ပေါက်စီလူခိုးစားခံရတယ်မက်လို့လား . . . ’

ကျွန်တော့်စကားကိုစိုင်းမောင်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး . . .

‘ပေါက်စီဆိုတော်သေးတယ်ဗျ . . . အခုဟာက အထပ်တစ်ရာ

သကြားပလာတာဗျ . . . သကြားပလာတာ . . . ’

သူ့စကားကို လောဘာတီက ခွဲခနဲရယ်၏။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ကို နောက်ချင်သွားပြီး . . .

“ခင်ဗျားမှာလည်း မက်လိုက်မှုဖြင့် အစားအစာကြီးပဲ . . . ခင်ဗျား ဒီလောက်အစားအသောက်တွေ အိပ်မက်မက်နေရင် အပြင်မှာလည်း အစားကြီးတယ်နဲ့တူတယ် အစားကြီးတဲ့ လူတွေဟာ လောဘကြီးတတ် တယ်။ လောဘကြီးတဲ့ သူတွေဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမားတွေများတယ်။ ကိုယ့်ဖွဲ့ပုံကြည့်ပြီး ကိုယ့်မိသားစု . . . ကိုယ့်ချစ်သူကိုတောင် မကြည့်တတ် ဖူးတဲ့ . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကြားသည်နှင့် စိုင်းမောင်ခေါင်းထောင်ထလာ သည်။ အောင်မာ ခေါင်းမှာ ခေါင်းပေါင်းပေါင်းထားပြီး ထိုအပေါ်ကမှ ဦးထုပ်ထပ်ဆောင်းထားသေး၏။ မျက်နှာမှာကလည်း သူ့မျက်နှာ ပိန်ချောင်

ချောင်နှင့်မလိုက်အောင် အဆမတန်ကြီးနေသော မျက်မှန်ကြီးတပ်လို့ စိုင်းမောင်က လှိုမျက်မှန်ကြီးပင့်ကာ . . .

‘ဟေ့လူ့ . . . ခင်ဗျားစကားဆင်ခြင်ပြောပါ . . . ကျုပ်ဒေါသထွက်လာပြီဆို ကားမောင်းရင်တောင် ကိုယ့်ဖင်ကိုယ့်ခေါင်း ပြန်တိုက်အောင် မောင်းခဲ့တဲ့ကောင်နော် . . .’

သူ့စကားကို ကျွန်တော်ကလည်း အားကျမခံဖြင့် . . .

‘အေး . . . ကျွန်တော်ကလည်း နယ်ကနေအဖော်မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း လာတဲ့ကောင်ပါ . . .’

ကျွန်တော့်စကားကြားသည်နှင့် စိုင်းမောင်က အင်္ကျီလက်ဆွဲတင်လိုက်ပြီး

‘တစ်ယောက်တည်းလာတော့ ဘာဖြစ်သလဲ . . . ပြော . . .’

သူ့ပုံက တကယ်ဖိုက်တော့မည့်ပုံ . . . ။ မျက်နှာက ဝက်ခြံကို ညှစ်ရင်း ပြောသည်။ ကျွန်တော်က ခပ်တည်တည်နဲ့မျက်လွှာချပြီး . . .

‘ဪ . . . တစ်ယောက်တည်းလာတော့ အားငယ်တာပေါ့လို့ ပြောမလို့ပါ . . . အစ်ကိုကလည်းစိတ်ကြီးပဲ . . .’

လေဘာတီထံမှ ခွဲခနဲရယ်သံကြားရ၏။ စိုင်းမောင်ကြီးက ‘ခင်ဗျားနော်’ ဟုဆိုပြီး တစ်ဖက်လှည့်သွားသည်။ ကျွန်တော်ကသာမသိချင်ယောင်ဆောင်၍

“လေဘာတီ . . . ဒီနေ့ပရက်တီကယ်ရှိတယ်နော် . . .”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထိုစဉ် ကြားလိုက်ရသော အသံဆိုကြီးက . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ကျော်မင်းမူ . . .”

လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဟိုတစ်နေ့က အတန်းထဲမှာနှုတ်ဆက်သည့်ကောင်။ နာမည်ကပြေသာ . . . ။ ပြေသာကိုမြင်တော့ လေဘာတီ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ငတိက မျက်နှာကိုပြုံးပြီးပြီးလုပ်ရင်း ဆိုင်ထဲသို့မပြေးရုံတမည်ဝင်လာသည်။ ပြေသာကိုမြင်တော့စိုင်းမောင်၏ မျက်နှာကြီးမည်းမှောင်

သွားပြီး . . .

‘ဟာ . . . သွားပါပြီ . . . ကုန်ပါပြီ . . . ရှိသမျှအချိန်ကလေး အသုံးချချင်လို့ မနက်အစောကြီးထပြီးကြိုးစားပါတယ် . . . ဘယ်က ဘယ်လို လူတွေနဲ့ လာတွေ့မှန်းကိုမသိဘူး . . . ဆုံးပါပြီကွာ . . . ဆွတ်ခဲ ရတဲ့ရေမွှေးတစ်ပုလင်းပါကုန် ပြီး ကြောင်သေးနဲ့ထွက်နေတာပဲအဖတ်တင် တော့တယ် . . .’

ဟူ၍ ကြိတ်မနိုင်ခဲမရည်ညည်း၏။ ဪ . . . တယ်လည်းပစ္စည်းသိ တတ်တဲ့လူကြီး။ ပြေသာကတော့အလိုက်မသိစွာပဲ ကျွန်တော်တို့စားပွဲဝိုင်းသို့ အလောတကြီးဖြင့်ပြေးဝင်လာပြီး လေဘာတီမျက်နှာကို စိုက်ကြည့် ကာ . . .

‘လေ . . . လေ . . . လေ . . .’

ရုတ်တရက် ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီး စကားမထွက်ဖြစ်နေပုံရ၏။ ဒါကို ကျွန်တော်ကပင်ကြားဖြတ်၍ . . .

‘ဟေ့ကောင် . . . လေလည်ချင်ရင် ဟိုဘက်သွားလည်ကွာ . . .’

‘ခစ် . . .’

လေဘာတီရယ်သံ။

ငတိမျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့သွားပြီး . . .

‘မဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . လေ လေ . . .’

‘လေမျိုးရုတ်ဆယ်လျက်ဆားလား . . .’

‘ဟာကွာ . . .’

သူ့စကားမဆုံးခင် ကျွန်တော်ဖြတ်ပြောလိုက်သောကြောင့် ငတိ တစ်ကိုယ်လုံးပျော့ကျသွား၏။ ထိုတော့မှလေဘာတီက မတ်တပ်ရပ်လိုက် ပြီး . . .

‘ကိုစိုင်းမောင် . . . ကျွန်မသွားတော့မယ်နော် . . .’

လေဘာတီစကားသံကြားသည်နှင့် စိုင်းမောင်ပျာပျာသလဲဖြစ် သွားပြီး . . .

‘ဟာ . . . သွားတော့မှာလား . . . ခဏ ခဏနေ’

သူ့စကားမဆုံးခင် လေဘာတီကပြုံး၍
 ‘ကျွန်မ ဒီနေ့ အတန်းစောစောတက်ရဦးမှာလေ . . ဒါကြောင့်ပါ
 သွားပြီနော် . . .’
 ဟုဆို၍ သူ့ဆံပင်လေး သူ့ကိုင်ရင်းလှည့်ထွက်သွားသည်။
 စိုင်းမောင်က သူ့ ကိုယ်လုံးကြီးထိုင်ခုံပေါ် လျှော့ချရင်း . . .
 ‘ဟာကွာ . . .’
 ဟူသော ကြိတ်မနိုင်းခဲမရရေရွတ်သံကြားရ၏။
 ကျွန်တော်နှင့်ပြေသာက သူ့ကိုငေးလျက် . . .
 အတန်ကြာမှ မျက်လုံးကိုပင့်ကြည့်ပြီး . . .
 ‘နေပါဦးကွ . . . မင်းကဘယ်သူလဲ . . .’
 ဟုဆို၍ ပြေသာကိုလက်ညှိုးစုံထိုး၍မေးသည်။ ဒါကိုကျွန်တော်
 ကပင်ကြားဖြတ်၍ . . .
 ‘ကျွန်တော်တို့ သင်္ချာပထမနှစ်ကျောင်းသားပါပဲ . . . သူလည်း
 လေဘာတီကိုကြိုက်နေတာ . . .’
 ‘ဘာကွ’
 စိုင်းမောင်စားပွဲခုံကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းရိုက်၍ ခန္ဓာကိုယ်ကိုမတ်လိုက်
 သည်။ ကျွန်တော်က အကြောင်းသိမို့ဘာမှမဖြစ်သော်လည်း ပြေသာက
 တော့ တွန့်ပင်သွားသည်။ နောက်စိုင်းမောင်က ပြေသာမျက်နှာကို လက်ညှိုး
 နှင့်ထိုးရင်း . . .
 ‘မင်းလားကွ . . . လေဘာတီကိုကြိုက်နေတာ . . .’
 သူ့အမေးကိုပြေသာက မျက်နှာကို စပ်ဖြဖြလုပ်ရင်း . . .
 ‘ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်သူ့ကို ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်
 ကြိုက်စားတာပါ . . . အဟဲ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . .’
 ပြေသာစကားကြားသည်နှင့် စိုင်းမောင်မျက်နှာကြီးမည်းတက်လာ
 သည်။ နောက်ပြေသာ့ မျက်နှာရှေ့လက်သီးဆုပ်ကြီးထိုးပြပြီး . . .
 ‘ဒါဘာလဲ . . .’
 စိုင်းမောင်လက်သီးကြီးကြည့်ပြီး ပြေသာကြောင်နေ၏။ ကျွန်တော်

ကပင် စချင်စိတ်ဖြင့်ကြားဖြတ်၍ . . .

“ဟေ့ကောင် . . . ပြောလိုက်လေ . . . လက်စွပ်လို့ . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကို ဟိုကောင်ကလည်း အူကြောင်ကြောင်နဲ့ . . .

“ဪ ဟုတ်လား . . . လက်စွပ်လေ . . . အစ်ကိုရဲ့ . . . ဘာလဲ ပေါင်ချင်လို့လား . . . ကျွန်တော်ပေါင်ပေးမယ်လေ . . . အပေါင်ဆိုင်နဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ကရင်းနှီးတယ်”

ပြေသာရဲ့စကားကြောင့် စိုင်းမောင်ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး

“ပေါင် . . . အဲ . . . တော်စမ်းကွာ . . . ငါဆိုလိုတာက လေဘာတီ ကိုဆက်ပြီး မင်းတို့နှောင့်ယှက်ရင် ဟောဒီလက်စွပ်နဲ့ . . . အဲလေ ဟောဒီ လက်သီးနဲ့မိမယ်လို့ပြောတာ . . . ”

သူ့ဒေါသတကြီး စကားကို ပြေသာကဝမ်းသာအားရဖြင့် . . .

“ဟာ ဒါဆို အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော်ပေါင်းလို့ရပြီ တိုင်းကျူး . . . တိုင်း ကျူး”

ဟုဆို၍ စိုင်းမောင်လက်ကိုအတင်းဆွဲ၍ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်သည်။ ဒါကိုစိုင်းမောင်ကမျက်မှောင်ကြုတ်ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“ကျွန်တော်လည်း လေဘာတီကိုကြိုက်နေတာလေ . . . ဒါကြောင့် အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော် အကြံတူတွေဆိုတော့ ပေါင်းကြံလို့ရပြီပေါ့ . . . ”

“ဟင် . . . ”

ပြေသာ၏စကားကြောင့်စိုင်းမောင်ကြောင်သွားသေး၏။ နောက် မှပြေသာဆွဲထားသော သူ့လက်ကိုသူပြန်ဆွဲယူပြီး။

“ခွီးထဲမှပဲ . . . လေဘာတီကို မင်းလည်းကြိုက် . . . ငါလည်း ကြိုက်ဆိုရန်သူဖြစ်ရမှာပေါ့ . . . ဘယ့်နှယ်ပေါင်းကြံရမှာလဲ . . . ”

“အာ . . . ဘာလို့ရန်သူလုပ်ရမှာလဲ . . . အစ်ကိုနဲ့ကျွန်တော် ပေါင်းကြံတော့ပိုလွယ်တာပေါ့ . . . မဟုတ်ဘူးလား . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စိုင်းမောင် ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်သွားပြီး . . .

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းဘာပြောတာလဲကွ . . . ဟေ . . . ”

ဆိုတာကို ကျွန်တော်က . . .

“ဟုတ်သား . . . ပြေသာရာ . . . ကိုစိုင်းမောင်တို့အရွယ်က အချစ်အတွက် ရန်မူလို့ ရန်ဖြစ်ယူရမယ့် အချစ်ရောဂါထရမယ့်အရွယ်မျိုးမဟုတ်တော့ဘူးနော် . . . ကိုစိုင်းမောင်”

စိုင်းမောင် သက်ပြင်းကို ‘ဟင်း’ခနဲချပြီး စိတ်ပြန်လျှော့လိုက်ပုံရသည်။ ထိုတော့မှ ပြေသာက . . .

“အမှန်ဆို ကိုစိုင်းမောင်တို့အရွယ်က ရောဂါဖြစ်ဖို့ထက်ကို သေချင်သေလို့ တောင်ရနေတဲ့ အရွယ်မျိုးဖြစ်နေပြီ . . . ”

“ဟင် . . . မင်း . . . မင်း . . . ”

ပြေသာစကားကြောင့် စိုင်းမောင်မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်လာသည်။ ဒါကိုပြေသာကပင် မသိချင်ယောင်ဆောင်၍

“ဟုတ်တယ်လေ အစ်ကိုရ . . . အစ်ကိုတို့အရွယ်က ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဘွဲ့လည်းရတော့မယ် . . . ကိုယ်ချစ်တဲ့သူနဲ့လည်း ရည်းစားကဖြစ်တော့မယ် . . . ပြီးပြီပေါ့ . . . သေချင်သေလို့ရနေပြီပဲ . . . အိုသေပစ်လိုက်စမ်းပါဗျာ . . . အဲဒါပတ်ဝန်းကျင်အတွက်ရော ကျောင်းအတွက်ရော အနာဂတ်နိုင်ငံတော်အတွက်ပါအေးတယ် . . . ”

ဆိုတော့ စိုင်းမောင်က . . .

“မင်း . . . မင်းတို့က . . . တောက်”

စိုင်းမောင်၏မျက်နှာကြီးရဲတက်သွား၏။ အတန်ကြာမှကြိတ်မနိုင်ခဲမရ အသံကြီးဖြင့် . . .

“မင်းတို့နဲ့ ဒီလိုမျိုးတွေနေရရင် ငါလည်းရွေးစရာနှစ်လမ်းပဲရှိတယ် . . . ”

“ဘာလဲ အစ်ကို . . . ”

ကျွန်တော့်အမေး . . . ။ စိုင်းမောင်က အံ့ကြီးကြိတ်ပြီး . . .

“သွေးတိုးရင်တိုး . . . မတိုးရင်လည်းရှု . . . ဒီနှစ်မျိုးပဲရှိတော့တာပေါ့”

စိုင်းမောင်အားရပါးရပြောသည်။ ကျွန်တော်က . . .

“ရောဂါတစ်မျိုးလည်း ရှိပါသေးတယ် အစ်ကို . . .”

“ဘာလဲ”

စိုင်းမောင်မျက်မှောင်ကြုတ်ပြီးပြန်မေးသည်။

“ခုန အစ်ကိုပြောတဲ့နှစ်ခုလုံးဖြစ်ခွင့်လေ . . . သွေးတိုးပြီးရူးသွားတာမျိုး”

“မင်း . . . မင်းတို့ကွာ တောက် . . .”

ဟုဆိုရင်းစိုင်းမောင် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရနှင့်ထထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်သာရယ်ရင်း . . . ။

www.foreverspace.com.mm

ကောက်

ခွေခွေဆံ့နွယ်များကိုငေးကြည့်နေရခြင်းသည် ယောက်မ တစ်ချောင်းကိုလှေပေါ်တင်၍ ရွက်လွှင့်နေရခြင်းနှင့်တူ၏။ တငြိမ့်ငြိမ့် တလိမ့်လိမ့်နှင့် အရှေ့ဆက်သွားနေလား၊ အနောက်ပြန်ဆုတ်နေမှန်းလည်း မသိ။ သို့သော်စိတ်ထဲမှာတော့ သူ့အလိုလိုခရီးရောက်လိမ့်မည်ဟုထင် ပါသည်။

အနောက်မှနေ၍ကြည့်နေရခြင်းကြောင့် သူမ၏မျက်နှာမပြောနှင့် သူမ၏ လည်ကုပ်သားကိုပင် မမြင်ရ။ ခေါင်းမော့လိုက်သည့်အချိန်မှသာ သူမ၏ဦးရည်ဖျားနှင့် အင်္ကျီအောက်ကလက်မောင်းသားဖွေးဖွေးသာမြင်နေ ရသည်။

ချိုင်းမွေးများရှိမလား...။

ဟယ် ပေါက်ကရအတွေးကစပြီ။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူလှပျိုဖြူ။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

လေးကဘယ်နှယ် ဒါကြီးထားမှာတုံး . . . ။ မျက်ရည်တိုင်းဝိုင်းနဲ့ နုတ်မှာ ပေါ့။

ပြောရပါဦးမည်။ ကျွန်တော့အယူအဆကို . . . ။

မိန်းမများ၏သဘာဝကို ဘောလုံးနှင့်တူသည်ဟု ကျွန်တော်ထင် ပါသည်။ သူတို့သည်ကွင်းထဲအဝင် လူလယ်ခေါင်တွင် တင်းရင်းနေအောင် လေဖြည့်ထားပြီး ကွင်းပြင်ရောက်သည်နှင့် လေလျော့ထားတတ်ပါသည်။ မိန်းမများသည်လည်း ဤသို့ပင်။ လူရှေ့သူရှေ့တွင် (အပျိုဘဝ) တင်းရင်းနေ အောင်နေပြီး အိမ်ထောင်သည်ဘဝရောက်သည်နှင့် ရှူးခနဲနေအောင် လေလျော့ချလိုက်ပြီး ပျော့ပလစ်အောင်နေတတ်ကြပါသည်။

အို ဒီအကြောင်းတွေ့ဆက်တွေးနေလျှင် တောထွက်ဖို့သာကျန် တော့မည်။ ထို့ကြောင့် တောထွက်ခင်အချိန်ကလေး ချစ်သူအကြောင်း ဆက်ပြောပါမည်။

မှန်း ခြေသလုံးက . . . ။

ခြေသလုံးကတုတ်တုတ်တိုတိုပါ။ ဖြူဝင်းသောအသားအရောင် ရှိပြီး ဒူးခေါက်ခွက်နေရာတွင် ခြေထောက်ကွေးလိုက်တိုင်း အနီစင်းကလေး များ ပေါ်လာသည်။ သူမ၏ခြေဖဝါးများက နေထိထားသည်ဟုထင်ရ လောက်အောင် နီရဲစိုပြည်နေ၏။ ထိုခြေဖဝါးအောက်မှာမှ သူမချွတ်ချွတ် သော ဒေါက်ဖိနပ်။

ဖိနပ်က အညိုရောင်လေးပါ။

သားရေအစစ်နှင့်ပြုလုပ်ထားမှန်းသိသာရလောက်အောင် ဖိနပ် ကဝင်းပြောင်နေပါသည်။ ဒေါက်အချွန်နေရာမှသာ အမည်းရောင်ပါးပါး လေးကွပ်ထားပါသည်။ ထိုအမည်းရောင်ကလေးကလည်း သားရေသားပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ မှန်းစမ်းဖိနပ်နံပါတ်က . . . ဟယ် . . . ဖိနပ်နံပါတ်က ဖိနပ် အောက်မှာရှိနေတာဘယ်မြင်ရပါ့မလဲ . . . ။ အတွေးမဆုံးခင်မှာပင် . . .

“ဟေ့ကောင် ကျော်မင်းမူ”

အနားမှကပ်ခေါ်သံကြောင့်လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ပြေသာ။ ရုပ်ကတော့အတည်။ မျက်လုံးက ကြောင်သူခိုးမျက်လုံးနှင့် . . .

“မင်းဘာချောင်းနေတာလဲကွ”

ကျွန်တော်လည်း မညာချင်တာနဲ့ပဲ. . .

“ဟိုမှာလေကွာ. . . မြမြလှိုင်ကို ချောင်းနေတာ. . .”

ငတိမျက်နှာဝင်းလက်သွားပြီး. . .

“ငါ မနေ့ကစာပေးပြီးသွားပြီကွ”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။ ကိုယ်က ချောင်းရုံရှိသေးတယ်။ သူကစာပေးပြီးသွားပြီတဲ့။ ထို့ကြောင့်. . .

“ဒါ ဒါနဲ့. . . မနေ့မနက်က မင်းပဲလေဘာတီကို. . .”

“အေးလေ. . . လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကအပြန်လမ်းမှာ မြမြလှိုင်ကို တွေ့လို့ စာလိုက်ပေးလိုက်တာ. . .”

“ဟင်. . . ဒါ. . . ဒါဆို စာကိုသူယူသွားသေးလား. . .”

ငတိမျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး. . .

“ဒီအတိုင်းပေးရင်တော့ ယူမလားကွ. . . မယူယူအောင်ပေးတဲ့ နည်းရှိတာပေါ့. . .”

“ဘယ် ဘယ်လိုပေးတာလဲဟင်. . .”

ကျွန်တော့်အမေးကို ပြေသာကဂရုမစိုက်သလိုဟန်မျိုးဖြင့်. . .

“လွယ်လွယ်လေးပါကွာ. . . ယပ်တောင်လေးတစ်ချောင်းပေး လိုက်တာပါပဲ. . .”

“ဘယ်လိုယပ်တောင်လဲ”

“အသုဘယပ်တောင်လေကွာ. . . အဲဒီယပ်တောင်မှာ နာမည် ပြောင်း အသက်ပြောင်းကပ်ပေးလိုက်တာပေါ့. . .”

“ဘာ. . . ဘယ်လို. . .”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်သွားသည်။

“ဒီလိုကွ. . . ဥပမာ ဦးထွန်းတင်ရဲ့အသုဘဖိတ်စာဆိုပါတော့. . .”

“အင်း”

“အဲဒီမှာ. . . ဦးထွန်းတင်နေရာမှာ မြမြလှိုင်. . .”

www.foreverspace.com.mm

“အင်း...”

အသက် ၉၁ နှစ်မှာ ဆယ့်ကိုးနှစ်

“အင်း...”

“ရေဝေးသူသာန်ကကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးထား...”

“ဟုတ်ပါပြီ နောက်တော့...”

“သဂြိုဟ်သည့်နေရာမှာ ချစ်သည်ပေါ့... အဲဒီလိုလေးပြောင်းကပ်ပေးလိုက်တာ...”

“အဲဒီတော့...”

“အဓိပ္ပါယ်ပေါ်ပြီလေကွာ...”

“ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်လဲ...”

“မြမြလှိုင် ဆယ့်ကိုးနှစ်... ရေဝေးသူသာန်တွင်ချစ်သည်ပေါ့”

“ဟင်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘာပြောရမှန်းမသိ။ ဒါကိုသူက ပင်...

“အနိစ္စကမ္မဋ္ဌာန်းရတုလေးနဲ့ ဘယ်လောက်လေးနက်လဲ...”

“အော်...”

သူ့ကိုသာကြောင်ပြီး ငေးကြည့်နေမိသည်။ နောက်မှသတိရသွားပြီး

“အဲဒီတော့ သူကဘာမှပြန်မပြောဘူးလား...”

“ဘယ်နေ့ပျံမလဲကွာ...”

ပြေသာက ခပ်ပြေပြေသာသာဖြေရင်း ခုံခေါက်နေသည်။နောက်မှ နဖူး မှချွေးကိုသပ်တင်ပြီး...

“ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့လိုက်ခတ်လို့ မနည်းပတ်ပြေးခဲ့ရတယ်”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်မိသည်။ ဒါကို သူက...

“ဒါ တော်သေးတယ်... လေဘာတီကိုပေးတုန်းကဆို...”

“ဟင် လေဘာတီကိုလည်း ပေးသေးတယ်...”

“ဒါ ဘာအံ့ သြစရာရှိလို့လဲကွ... ဟိုဘက်ခုံတန်းက လေး

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ယောက်မြင်လား။ . . အေး အဲဒီလေးယောက်လုံးလည်း ငါ ပေးပြီးပြီ”

“ဟင်. . . ဪ. . . ”

စကားလုံးတွေပါ ရုတ်တရက်ပျောက်ဆုံးကုန်၏။ ဪ. . . တယ်လည်း အပေးကြမ်းတဲ့လူ. . . အသေအချာမေးကြည့်လျှင် ကျောင်းတစ်ဝက်လောက်တော့ကုန်နေလောက်ပြီထင်၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး. . . လေဘာတီကိုသွားပေးတုန်းက ဘာဖြစ်လို့လဲ” ကျွန်တော့် အမေးကို ပြေသာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး. . .

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ. . . အဲဒီ ငတိမပေါ့. . . ”

“လုပ်စမ်းပါဦး”

“ဖိနပ်မှာခွေးချေးသုတ်ပြီး ပါးရိုက်မယ်လုပ်လို့ မနည်းပြေးယူရတယ်”

ကျွန်တော် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မိသည်။

“ဪ. . . ဒါကြောင့် သူ့ကိုမြင်တော့ဟိုကမျက်နှာပျက်နေတာကိုး”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး. . . မင်းအဲဒီလိုလိုက်လုပ်တာ ဘယ်နှယောက်ရှိပြီလဲ”

သူ မျက်မှောင်ကြုတ်၍စဉ်းစားနေပြန်သည်။ စားပွဲခုံကို သူ့လက်နှင့် ခေါက်သံ ကတောက်၊ ကတောက်နှင့်ကြားနေရသည်။ အတန်ကြာမှ. . .

“နေဦးကွ. . . ငါ ဒီအကြံအစည်ကိုရတာ ကိုးတန်းနှစ်လောက်ကဆိုတော့ အင်း. . . မှတ်တော့မမှတ်မိတော့ဘူးကွ. . . အဲ မှတ်မိတာကတော့အသုဘတစ်ခုဆို ငါ ယပ်တောင်ဆယ်ချောင်းလောက်တော့ဝင်ယူတာပဲ. . . ငါ့အဘွား ဆုံးတုန်းကဆို ပျော်လိုက်တာပြောမနေနဲ့တော့. . . ယပ်တောင်တွေအများကြီး ရလိုက်တာကိုး. . . ”

ဪ. . . အဘွားဆုံးတာတောင် ပျော်တယ်တဲ့. . . ဒါအမွေရလို့မဟုတ်ဘူးနော်. . . ယပ်တောင်ရလို့. . .

“ဒါနဲ့ နေပါဦး. . . မင်းအဲလိုလုပ်တော့ ဘယ်နှယောက်နဲ့အဆင်

ပြေဖူးလဲ. . . ”

“မာင့်အင်း”

“ဒါနဲ့များ မင်းဘာလို့ဒီနည်းစနစ်ကိုသုံးနေသေးတာလဲ. . . ”

ပြောသာမိန့်မိန့်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ. . .

“ငါက ငါ့ကိုပြန်ကြိုက်အောင်လုပ်တာမဟုတ်ဘူး. . . အဲပြန်
ကြိုက်ရင်တော့ ကိုယ့်ကုသိုလ်ပေါ့လေ. . . ”

“အောင်မာ. . . ဒါကျတော့သိတတ်သေး”

“အဓိကအဲဒီအချိန်မှာဖြစ်သွားတဲ့မျက်နှာကို ကြည့်ချင်လို့ကွ”

“ဪ. . . ”

“အဲဒါကြောင့်ငါပြောတာ . . . ငါ့လုပ်ရပ်မှာကိလေသာမပါ
ဘူး. . . အဲ. . . ဒါတော့. . . ”

ဟုဆို၍ စကားကိုမဆက်ဘဲ နှာခေါင်းကိုထိုးပြပြီးမှ. . .

“တကျတော့ နည်းနည်းပါတာပေါ့. . . ”

ဪ. . . တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့လူပါလားနော်. . . ဟု
သာ. . . ။

အ တန်းပြီးတော့ ဘာရယ်မဟုတ်။ သူမတို့နောက်လိုက်လာမိသည်။ သူမတို့နောက်ဆိုသော်ငြား ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်အကွာမျှသာ။ အနားလည်းမကပ်ရ။ သည့်ထက်လည်းမခွာရဲဘဲ သူမတို့ခြေလှမ်းကို မှတ်ကာ မနီးမကွာစနည်းနာရင်း အကြောင်းမဲ့လျှောက်နေမိသည်။

လှပါသည်။ နှစ်ယောက်လုံးသူ့အလှနှင့် သူရှိ၏။ လေဘာတီက ဆံပင်ရှည်ရှည်ကလေးနှင့်လှပါသည်။ မြမြလှိုင်ကတော့ ဆံပင်ကောက် ခွေခွေ၊ မျက်နှာဖြူဖြူလေးနှင့် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲပို၍လှပါသည်။ (တခြားသူတွေက လေဘာတီ ပိုလှသည်ဟုပြောကြ၏။) သူမ၏အလှဆုံးနေရာက သူမ၏တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင်ခြေထောက်များပင်။ ထိုခြေထောက်မျိုးသည် မြင်းဖြစ်လျှင်လည်း ဈေးကောင်းရသည့် မြင်း၊ မျောက်ဖြစ်လျှင်လည်း သစ်ကိုင်းပိုမိုသည့်မျောက်၊ ကုလားထိုင်ဖြစ်လျှင်လည်း အဖိုးအခပိုကြီးသော ကုလားထိုင်မျိုးသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဪ... ပြောရင်း ပြောရင်းထိုင်စီးချင်စိတ်တောင်ပေါက်လာပြီ။
အဲလေ မဟုတ်က ဟုတ်ကက စပြီ...။

ပြီးတော့ သူ့စီးနေကျဒေါက်ဖိနပ်လေး။ ဖိနပ်တိုင်းကအကောင်း
စားမှန်း သိရလောက်အောင် ပြောင်လက်နေတတ်ပါသည်။ အရောင်
မှိုင်းမှိုင်းပင်ဖြစ်စေဦးတော့သူ့ဟာနှင့်သူတော့ သိသာလှသည်။ နောက်ပြီး
ထူးခြားချက်က သူ့မစီးသည့် ဖိနပ်တိုင်းသည် သူ့မနှင့်လိုက်ဖက်ရုံမျှမက
ဝင်းသန့်စွာပြောင်လက်နေခြင်းပင်။

“ဟေ့ကောင်... ဘာလိုက်ချောင်းနေတာလဲ...”

စိတ်ဝင်စားနေတုန်း အနောက်ကအသံကြားလိုလှည့်ကြည့်
လိုက်တော့ ပြေသာ။ စပ်ပြီးပြီးမျက်နှာနှင့်အနားကပ်လာပြီး...

“မင်းမျက်လုံးတွေက ခါးအောက်ပိုင်းကကိုမတက်ဘူး...”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်ကလည်း သည်းမခံနိုင်စွာ...

“မင်းအတွေးအခေါ်တွေကလည်း ... အောက်ပိုင်းကကို
မတက်ဘူး... ငါကြည့်နေတာဒေါက်ဖိနပ်ကိုကွ...”

“ဒီဒေါက်ဖိနပ်များကွာ... ကြည့်စရာကျလို့... ငါတောင်အနီး
ကပ် မြင်ဖူးတယ်...”

“ဘယ်တုန်းကလဲ...”

“သူ့ငါ့ကိုဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ခွတ်တုန်းကလေ... ဖိနပ်နံပါတ်တောင်
မှတ် လိုက်သေးတယ်... လေးဆယ့်သုံး...”

“ဟင်...”

ကျွန်တော်သူ့ကိုအံ့အားသင့်စွာပြန်ကြည့်မိသည်။ ငတိကတော့
အေးအေးဆေးဆေးပင် လေလေးတောင်ချွန်နေသေး၏။ ဪ... သူလည်း
ကျွန်တော်နှင့် ဘဝတူပါပဲလား...။ နောက်ကျွန်တော့်ကိုလှမ်း ကြည့်
ပြီး...

“ဟေ့ကောင်... သူတို့ကိုခေါ်ပြီးလက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားထိုင်ရ
အောင်...”

သူ့စကားကြောင့်ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“ဟ . . . ဖြစ်ပါ့မလား . . . သူတို့နဲ့ငါတို့ကသိပ်ခင်တာမှမဟုတ်တာ”

“ဟာ . . . ဖြစ်ပါတယ်ကွာ . . . လာ . . . ငါလုပ်ပြမယ် . . .”
ဟုဆို၍ ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုခွဲကာ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်သွားတော့၏။ ကျွန်တော်ကယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် သူမတို့အနားရောက်မှ . . .

“မြမြလှိုင် . . .”

ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော့်ကိုတွန်းလွှတ်လိုက်သည်။

ဖျတ်ခနဲလှည့်ကြည့်လာသောမျက်လုံးလေးလုံး။ ကျွန်တော်က ကိုးရိုးကားရားကြီးရပ်လို့။ ဘေးနားလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ဟိုကောင်မရှိတော့ဘူး။ နာမည်ခေါ်ပြီး ဘယ်ထွက်ပြေးသွားမှန်းမသိ၊ မြန်လိုက်တာ။

ကျွန်တော်သာကိုးရိုးကားရားကြီးကျန်နေခဲ့၏။

“ရှင်ကျွန်မကိုခေါ်တာလား . . .”

သူမ၏ အသံစွာစွာ . . . ။ ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ရမှာလား၊ ခေါင်းခါ ရမှာလားမသိ။ အမှန်တော့ဟိုကောင်က ကျွန်တော့်ကို နာမည်ခေါ်ပြီး တွန်းလွှတ်သွားတာ။

“ဒီမှာ . . . ကျွန်မမေးနေတာရှင်မကြားဘူးလား . . . ရှင်ကျွန်မကို ခေါ်တာလားလို့ . . .”

ထိုတော့မှ ကျွန်တော်လည်း အသိပြန်ဝင်လာပြီး . . .

“ဟုတ် . . . ဟို . . . ဟိုလေ လက်ဖက်ရည်လေးများ အအေးလေးများသောက်ချင်မလားလို့ . . . ဟဲဟဲ . . .”

နှစ်ယောက်သားတစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ပြန်ကြည့်ကြသည်။

“နေပါဦး . . . ရှင်နဲ့ လက်ဖက်ရည် အအေးလိုက်သောက်ရအောင် ဘယ်တုန်းကခင်ဖူးလို့လဲ . . .”

မြမြလှိုင်၏ခပ်ငေါက်ငေါက်စကား။ ဒါကိုကျွန်တော်ကလည်း မဖြစ် ဖြစ်အောင်လုံးတော့မည်ဟု စိတ်ကူးပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟိုလေ . . . ဟို . . . အရင်တုန်းကမသိပေမယ့် တစ်တန်း ထဲသားဗိုက်မှာချိန်လေ. . . အဲဒါကြောင့် စာလေးများသင်ပြီးရင် ဗိုက်လေး များဟာသွား တတ်တယ်မဟုတ်လား. . . ဗိုက်ကလေးဆာတော့ ဦးတွတ်ပီက အမဲပစ်ကျွေး ဟေး ဟေး . . . ”

စကားတွေကဘာတွေမှန်းမသိတော့။ စိတ်ထဲရှိသမျှကို အစီအစဉ် မဲ့စွာပြောနေမိတော့သည်။ ဒါကိုကောင်မလေးများက မျက်နှာကိုရှုံ့မဲ့ပြီး

“ဘာတွေလာပြောနေတာလဲမသိဘူး. . . . ”

“အေးလေ အူကြောင်ကြောင်နဲ့. . . . ”

ဟူ၍ ရေရွတ်ကြသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်. . .

“ဟေး . . . လေဘာတီ . . . ဟေး . . . မြမြလှိုင် . . . ဟာ . . . ကျော်မင်းမူ. . . . ”

ဟူသောအသံသုံးမျိုးနှင့် ဘယ်ကနေတယ်လိုချောင်းနေမှန်းမသိ ပြေသာပြေးချလာလေသည်။ နောက်ဟိုလူပခုံးဖက်နီး ဒီလူပခုံးဖက်နီးနှင့် လုပ်ပြီးမှ ကျွန်တော့်ပခုံးကိုလာဖက်ကာ . . .

“ဪ . . . သုံးယောက်သားချစ်ချစ်ခင်ခင်နှင့် လက်ဖက်ရည် ဆိုင် သွားမလို့နဲ့တူတယ် . . . လာ . . . သွားရအောင်. . . . ”

ဟုဆိုလိုက်ရာ ဟိုနှစ်ကောင်က “ဘယ်လိုအူကြောင်ကြောင်လဲ မသိဘူး”

ဟုဆို၍ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်လက်တို့၍ ထွက်သွား၏။ ဒါကို ငတိက ကျွန်တော့်လက်ကိုအတင်းဆွဲ၍ . . .

“လာ . . . ဟေ့ကောင်လိုက်သွားရအောင် . . . တို့လည်းလိုက် မယ်. . . . ”

ဟုအသံပြုကြီးနှင့်အော်ကာ ကျွန်တော့်လက်ကိုဆွဲကာ မပြေးရုံတ မယ်။ ကျွန်တော်က သူ့ဆွဲခေါ်ရာသို့ယက်ကန်ယက်ကန်. . . ။

လက် ဖက်ရည်ဆိုင်တွင်ကျွန်တော်တို့ကိုမြင်သည်နှင့် သူမတို့မျက်နှာများရှုံ့မဲ့သွားကြ၏။ နှာခေါင်းများ တိုသွားကြ၏။ ပြေသာကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်၊ ကျွန်တော့်ကိုဆွဲရင်း သူမတို့စားပွဲဝိုင်းတွင်ဝင်ထိုင်ကာ...

“အတော်မှာပြီးနေမှပဲ...”

ဟုဆိုကာ ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်ပြီး...။

“လုပ်လေကွာ ကျော်မင်းမူ... မင်းပိုက်ဆံနဲ့မင်းဘာမှာ မလဲ...”

ကြည့်ပြောပုံက မင်းပိုက်ဆံနဲ့ မင်းဘာမှာမလဲတဲ့၊ ကျွန်တော်က လည်း အားကျမခံ...

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“ငါ့ပိုက်ဆံနဲ့ငါ စပါကရင်ပဲမှာမယ် . . . ”

ငတိကမေးစေ့ကိုပွတ်လိုက်ပြီး

“ငါကတော့မင်းပိုက်ဆံနဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲလောက် တော့မှာ မှပဲဟေ့ . . . ဒီမှာခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ အအေးတစ်လုံး . . . ”

“အင် . . . ”

ပြောင်ထိတယ်ဆိုတာဒါမျိုးဖြစ်မယ်ထင်မည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ကောင်မလေးတွေရှေ့ပို့လို့ (အဓိက ကျွန်တော့်ရဲ့ဒေါက်ဖိနပ်လေး တွေရဲ့ရှေ့ မှာမို့) ဘာမှမပြောတော့။ သူတို့ကကျွန်တော်တို့ကို ပြုံးသလိုမဲ့သလိုနှင့် ကြည့်နေကြသည်။ အစားအစာကိုလည်းတို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်း။ ဒါကို ကြည့်၍ပြောသက

“ကိုမူရ . . . ဒီလိုက . . . မိန်းကလေးများဟာ သူတို့ကြိုက်တဲ့ ကောင်လေးတွေရှေ့မှာဆို . . . အစားအစာကို စားချင်သလို မစားချင် သလို . . . ဒါမှမဟုတ် အစားနည်းသလိုလုပ်နေကြတာက . . . အဲဒီလူတွေ လစ်တဲ့အချိန်ဆိုရင် အပီအပြင်ကို အုပ်တော့တာပဲ . . . ”

ငတိက ပြောင်ကြီးအတင်းတုပ်သည်။ ဒါကိုငတိမနှစ်ယောက်က လက်တို့ကာ . . .

“ဟေ့ . . . ငါပြောပြောနေတဲ့ကောင်လေးက ဟိုမှာလေ . . . တွေ့ လားငါတို့ဘက်ဝေ့ကြည့်နေတယ် . . . အဲဒါကြောင့် ငါသိပ်မစားဘဲနေ တာ . . . ”

လေဘာတီစကား။ မြမြလှိုင်က လေဘာတီညွှန်ပြရာလိုက်ကြည့် သည်။ ဒါကိုပြောသကပါလိုက်ကြည့်ပြီး . . . ။

“ဪ . . . အဲဒီကောင်လား . . . ကိုကိုလွင်လေ . . . ကျွန် တော်တို့နဲ့ ခင်သား . . . ကျွန်တော်အောင်သွယ်လုပ်ပေးရမလား . . . ”

လေဘာတီကပြောင်လက်သောမျက်လုံးကြီးနှင့် သူ့ကိုဝေ့ကြည့် သည်။

“နင်နဲ့ . . . တကယ်ခင်လို့လား . . . ”

“ခင်တယ်လေ . . . သူ့ကိုကြိုက်ရင် ငါအောင်သွယ်လုပ်ပေး မယ် . . . အဲ . . . ဒါပေမယ့် သူကပြန်မကြိုက်ဘူးဆိုရင်လည်းမပူ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

နဲ့ . . သူ့ကိုယ်စားငါပြန်ကြိုက်ပေးမယ် . . . များများတွေ့မဟုတ်ဘူး
တစ်ပတ်လောက်ပဲပေါင်းကြည့် . . . တစ်ပတ်ပြည့်လို့မှ မကြိုက်ဘူး ဆိုရင်
ပါးနားပတ်ရိုက်ပြီး အိမ်ပေါ်ကသာမောင်းချ . . . ငါစိတ်မဆိုးဘူး . .
သဘောထားကြီးစွာ ဆင်းလာပေးမယ် . . . ”

ပြေသာကရှည်လျားစွာရှင်းပြသည်။ ဒါကိုဟိုကတစ်ခွန်းတည်း
ပြန်ပြောသည်။

“သေနာကြီး . . . ”

ငတိကတွေ့အေးအေးဆေးဆေးပဲ။ မသေခင်နာရမှာ အောက်
မေ့လို့လားမသိဘူး ပြုံးဖြိုးဖြိုးနဲ့မသိချင်ယောင်ပါ ဆောင်နေလိုက်သေး၏။
ကြာလာရော့မှ သူ့မတို့သည်းမခံနိုင်တော့ရော့ထင်။ အားနဲ့မာန်နဲ့ပြောသည်။

“ယောက်ျားတွေထဲမှာ ငါကြည့်မရတဲ့ ယောက်ျားတွေကို လည်စင်း
ခိုင်းပြီး ဓားမနဲ့ဟောဒီလိုခုတ်ချင်တာ . . . ”

“ဒုတ်”

“ဒုတ်”

“ကတောင်”

“ဟဲ့ . . . ဘယ်နှယ့် ကတောင်ကပါလာတာလဲ . . . ”

“ဒီတစ်ချက်အရိုးထိသွားတာဟ . . . ”

လေဘာတီစကား။ ဒါကိုနောက်တစ်ယောက်ကအားကျမခံ . . .

“အေး . . . ငါလည်းသူတို့မျက်ခွက်တွေကိုမော့ခိုင်းပြီး ဒေါက်
ဖိနပ်နဲ့ဟောဒီလိုခုတ်ချင်တာ . . . ”

“ခွပ်”

“ခွပ်”

“ဖောက် . . . ”

“ဟဲ့ . . . ဟိုဖောက်ကဘာဖြစ်တာတုံး . . . ”

“နှာခေါင်းထဲ ဝင်သွားတာလေ . . . ”

ကိုယ့်နှာခေါင်းတောင် ယားကျိကျိဖြစ်သွားသည်။

“ဟဲ့ . . . ဒါနဲ့နေပါဦး . . . ဒီအထဲမှာ နင်ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ဘယ်နှ

ကောင်ခုတ်ဖူးလဲ . . . ”

လေဘာတီ၏အမေး။ ကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး ရဲခနဲ . . . ။ သူမ
ကတော့ ခပ်တည်တည်နှင့်ဝေ့ကြည့်ပြီး

“နှစ်ယောက်”

ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ပြန်ကြည့်မိသည်။
မြမြလှိုင်ကဘေးဘီဝေ့ကြည့်ပြီး

“လေးယောက် . . . ငါး . . . ခြောက်ယောက်”

အနောက်ဘက်လှည့်ကြည့်သည်။

“ခုနစ် . . . ရှစ် . . . ”

ပြီးမှပြန်လှည့်လာပြီး

“ဒီဆိုင်ထဲမှာတင် ရှစ်ယောက်ရှိတယ် . . . ။ ဒါတောင်
တစ်ယောက်တည်းကို နှစ်ခါပြန် သုံးခါပြန်တွေ့မပါသေးဘူး . . . ။ ဒီနေ့
တော့ ခုတ်စရာတွေ ထပ်ကြံ့ဦးမလားပဲ ဖနောင့်ယား နေတယ်”

ဪ . . . တယ်လည်းဟုတ်ပါလားနော်။ ဒေါက်ဖိနပ်ခုတ်ပွဲ
ကျင်းပရင် နိုင်ငံတကာမှာတောင် သူချည်းရွှေတံဆိပ်ဆုရနေမယ်ထင်တယ်။

အသေအချာကြည့်လိုက်မှ သူ့လည်ပင်းလော့ကက်မှာ ဒေါက်
ဖိနပ်ပုံလေး။

နှစ်ယောက်သားဘာစကားမှထပ်မပြောရဲတော့။ ပြောနေလျှင်
ဒေါက်ဖိနပ်နှင့် ထခုတ်မှာသေချာ၏။

တောက်တခေါက်ပညာလေးဖြင့် အချစ်အကြောင်းကိုရေးကြီး ခွင် ကျယ်ဆိုရလောက်အောင် ကျွန်တော်မစွမ်းသာပါ။

သို့သော်ကျွန်တော့်ချစ်သူကိုတော့ အချစ်အကြောင်းပြောပြရန် အပြင်းအထန်ကြိုးစားနေပါသည်။တချို့လည်းရှိကြပါသည်။ အချစ် အကြောင်းကို ကိုယ့်အတ္ထုပ္ပတ္တိထက်ကို ပိုပြောနိုင်သူမျိုး။

ထိုသူများကိုကျွန်တော်လွန်စွာချီးကျူးမိပါသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်ကျွန်တော့်မှာ ချစ်သူကိုချစ်တယ်ဟူသော စကားလုံးတစ်လုံး ပြောဖို့ကိုပင် နှစ်ရှည်လများအချိန်ယူနေရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

တချို့လူများဆိုလျှင် ယခုအချိန်လောက်ဆို ကိုယ့်ချစ်သူကို လမင်းနှင့်တစ်မျိုး၊ ပန်းကလေးနှင့်တစ်သွယ် အမျိုးစုံအောင် ပြောပြနေမည် ဟုထင်ပါသည်။ ထိုသူမျိုးများသည်လူရွှင်တော်များ ပြက်လုံးထဲက ကရင်ကြီး နှစ်ယောက်နှင့်ပင်တူသေး၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

တစ်နေ့တောင်ပေါ်ကကရင်နှင့်တောင်အောက်ကရင်တို့ဆုံကြသည်။

“ဟေး . . . ကရင်ကြီးနှင့်ဘယ်သွားမလိုလဲဝေ . . . ”

“ငါ . . . ဟိုးမြေပြန့်ဘက်ဈေးသွားဝယ်မလိုဝေ . . . ”

“ဒါနဲ့မေးပရစေဦး . . . နင်တို့တောင်ပေါ်မှာငှက်ပျောသီးကိုဘယ်လိုခေါ်လဲဝေ . . . ”

“အေး . . . ငါတို့တောင်ပေါ်မှာ ငှက်ပျောသီးကိုသီးမွှေးလို့လည်းခေါ်တယ်ဝေ . . . ဖီးကြမ်းလို့လည်းခေါ်တယ်ဝေ . . . သုံးနှစ်သီးလို့လည်းခေါ်တယ်ဝေ . . . သုံးလုံးတစ်တောင်လို့လည်း ခေါ်တယ်ဝေ . . . ရခိုင်သီး . . . ကုလားသီးလို့လည်းခေါ်တယ်ဝေ . . . ငှက်ပျောကျော်လို့လည်း ခေါ်တယ်ဝေ . . . နောက်ပြီး”

“ဝေ . . . ကရင်ကြီး . . . ”

“ဘာလဲဝေ . . . ”

“ငါပြောဖို့လည်း ချန်ထားဦး . . . ”

အဲလိုသာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော့်မှာတော့ငှက်ပျောသီးကို နာမည်ခေါ်ရန် စဉ်းစားနေရုံရှိသေး၏။ သူတို့မှာ ဖီးကြမ်းမှ ငှက်ပျောကြော်ဘဝပင်ရောက်နေလေပြီ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကြိုးစားမှုရလဒ်ကိုကျွန်တော်တစ်နေ့နေ့တွင် အကျိုးခံစားရမည်ဟုထင်ပါသည်။ အခုဆိုလျှင်ကျွန်တော်၏ အခြေအနေမှာ လွန်စွာတိုးတက်လာပြီဟုဆိုရပေမည်။ သူမနှင့်တော့မဟုတ်။ လေဘာတီနှင့် ကျွန်တော်ပြောမနာဆိုမနာဟု ဆိုရလောက်အောင်ပင် ရင်းနှီးနေပြီမဟုတ်ပါလား . . . ။

“ 66
လေ ဘာတီ”

“ငါ နင့်ကိုအရေးကြီးတဲ့စကားပြောစရာရှိလို့ဟ . . .”
သူမကျွန်တော့်ကိုဖျတ်ခနဲပြန်စေကြည့်သည်။ သူမမျက်ဝန်းမှာ
မသင်္ကာရိပ်တွေပါနေသည်။ ကျွန်တော်ရှက်ရွံ့စွာခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး . . .
“ငါပြောတာဒီလိုဟ . . . ဟိုလေ . . .”
“နင်ဒီနေ့ပြောဦးမှာလား . . .”
“ပြော . . . ပြောမှာပါ . . . ဟိုလေ . . .”
သူမ ကျွန်တော့်ကိုငေးကြည့်နေသည်။
“ငါ . . . မြမြလှိုင်ကို . . . ချစ် . . . ချစ်နေလို့ . . .”
သူမထံမှ သက်ပြင်းချသံကြားရ၏။
“အဲဒါ . . . အဲဒါ . . . နင်ပြောပေး . . .”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“အဲဒါတော့မဖြစ်နိုင်ဘူး . . . ”

“ဟင်”

ကျွန်တော့စကားမဆုံးခင်မှာ သူမစကားဖြတ်ပြော၏။ ကျွန်တော်ကလင် အူကြောင်ကြောင်ဖြင့်။

“ဘာ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် . . . ”

“ငါလည်း . . . သူ့ကိုကြိုက်နေတာ . . . ”

“ဗျာ . . . ”

ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွားရ၏။ ပြီးတော့ အံ့အားသင့်စွာ သူမကိုကြည့်နေမိသည်။ သူမမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး

“ဒါနဲ့နေဦး တို့အတန်းနောက်နားမှာထိုင်တဲ့ တင်တင်နွေးကိုရော မကြိုက်ဘူးလား . . . ”

“ဟင် . . . ဘယ်သူ . . . ”

သူမ၏မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွား၏။

“တင်တင်နွေးက . . . မျက်လုံးမှေးမှေးအသားဖြူဖြူနဲ့ . . . အဲဒီကောင်မလေးဆိုငါစပ်ပေးမယ် . . . ”

“ဟာ . . . နင်ကလည်း . . . ငါမှ သူမကြိုက်တာ . . . နင်ဘာကိစ္စနဲ့စပ်ပေးမှာလဲ . . . ”

“နင်ကလည်း . . . အဲဒီကောင်မလေးကို ငါကအဆောင်နာမည်ပေးထားတယ် . . . Ever ဂေါ်လီ Never ဘော်ဒီ ”

“အယ်ပေါက်ကရ . . . ”

သူမ မရယ်ပါ။ ခပ်တည်တည်ဖြင့်ပင် . . .

“လုပ်ပါဟာ . . . နင်သူ့ကိုကြိုက်လိုက်ပါ . . . ”

“ဟ . . . ငါမှမကြိုက်တာနင်ကဘာလို့ အတင်းကြီးလိုက်စပ်ပေးနေတာလဲ . . . ”

“အဲဒီ တင်တင်နွေးကိုကြည့်မရလို့ဟာ . . . ”

“ဘာရယ် . . . ”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိဖြစ်သွားရ၏။
နောက်မှ။

“ဟ . . . ကြည့်မရတာနဲ့ ငါနဲ့စပ်ပေးတာဘာဆိုလို့လဲ . . . ”
“ဆိုတာပေါ့ဟ”

ကျွန်တော်သူ့ကိုငေးကြည့်နေသည်။

“နင်နဲ့သူ ရည်းစားဖြစ်မှ ယောက်ျားတွေဘယ်လောက် အကျင့်
ယုတ်ကြောင်း . . . ဘယ်လောက်ညစ်ပတ်ကြောင်း . . . ရေဘယ်တွေမှ
မချိုးကြောင်း . . . အစားကြီးကြောင်းသူသိမှာ . . . ”

“တောက် . . . ”

တောက်ခေါက်ရုံမှတစ်ပါးဘာမှမတတ်နိုင်။ ကြည့်စမ်းကိုယ်ကပဲ
ရာဇဝင် လူဆိုးကြီးလို။

“ဒါနဲ့ . . . နင်နဲ့ကိုစိုင်းမောင်ရော . . . ”

“မနက်ဖြန်သူနဲ့ချိန်းထားတယ် . . . အဖြေပေးဖို့လေ . . . ”

သူမရှက်သံဝဲဝဲလေးဖြင့်ပြော၏။ ကျွန်တော်ကသာမခံချင် စိတ်ဖြင့်
“ကောင်းတယ် . . . ဒီတွေမှစိုင်းမောင်လည်း မိန်းကလေးတွေ
ရေမချိုးကြောင်း . . . ။ လူလစ်ရင်အစားကြီးကြောင်း . . . ဘယ်လောက်
အတင်းတုတ်တတ်တယ်ဆိုတာသူသိမှာ . . . ”

“သေလိုက်ပါလား . . . မသာကောင်ရဲ့”

သူမဆီမှကျိန်ဆဲသံကြားရ၏။ စိတ်ထဲမှာတွေ့ ဘယ်လိုနှောင့်
ယှက်ရမလဲစဉ်းစားနေမိသည်။ အတန်ကြာမှသူမက

“ဟဲ့ . . . နင့်ကိုလည်း ငါအရေးကြီးတဲ့အကြောင်းပြောမလို့ . . . ”

“ဘာလဲပြောလေ . . . ”

“အို . . . အခုမပြောသင့်သေးဘူးထင်ပါတယ် . . . ”

သူမကသူမစကားကို ပြန်လျှောချသည်။ ကျွန်တော်က မရိုးမရွ
ဖြစ်ပြီး

“ပြောစရာရှိရင် ပြောလေ . . . ”

သူမတွေဝေသွား၏။ နောက်မှ
 “ငါပြောသင့်... မပြောသင့်စဉ်းစားနေတာ... အင်း...
 ပြောသင့်တယ် ထင်တယ်...”
 “ဟာ... နင့်ဟာပြောသင့်ပြောဟာ... ကြာလိုက်တာ မိန်းမ
 ကိစ္စလား... မြမြလှိုင်အကြောင်းလား...”
 ကျွန်တော့်စကားကိုသူမခေါင်းသွက်သွက်ခါလိုက်ပြီး
 “တစ်ခုမှမဟုတ်ဘူး...”
 “ဒါဆို...”
 သူမကကျွန်တော့် နားကို ပိုနီးအောင်ထိုင်လိုက်သည်။ နောက်မှ
 အသံတိုးတိုးဖြင့်...
 “ဒီလိုဟ...”
 “အင်း...”
 “ငါ့မှာလက်စွပ်တစ်ကွင်းရှိတယ်။ ဒီလက်စွပ်က ငါ့အဘိုး
 လက်ထက်ကတည်းက... စေ့စပ်လက်စွပ်အဖြစ်အသုံးပြုခဲ့တာ...”
 “အင်း...”
 သူ့ဘာပြောမှာမှန်းမသိ၍ ကျွန်တော့်မှာခေါင်းသာညိတ်ရ၏။
 “ငါ့အဖေလက်ထက်မှာလည်း ဒီလိုပဲ... ဒီလက်စွပ်ကိုစေ့စပ်
 လက်စွပ်အဖြစ်အသုံးပြုခဲ့တာပဲ...”
 “အဲဒီတော့...”
 လေဘာတီဘေးဘီစေ့ကြည့်သည်။ ပြီးမှ...
 “အခုအဲဒီလက်စွပ်ကို ငါရောင်းချင်လို့...”
 သူ့စကားကိုကျွန်တော်က...
 “ဟ... ရောင်းချင်ရင်ရွှေဆိုင်သွားရောင်းလေ”
 သူမခေါင်းရမ်းသည်၊ ခေါင်းညိတ်သည်။ ပြီးမှ...။
 “အဲဒီလိုလုပ်ရမှန်းငါသိပါတယ်...။ ဒါပေမယ့် စိတ်ချရမယ့်သူ
 ဆီမှာပဲ ရောင်းချင်တယ်...။ ငါလိုတဲ့အခါပြန်ဝယ်မလို့...”
 ကျွန်တော်သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူ့ကျွန်တော့်ကိုပြန်ကြည့်သည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သဘောက ကျွန်တော့်ဆီမှာပဲရောင်းချင်သည် ဆိုသည့်သဘော။

“ကောင်းပြီလေ . . . အဲဒီတော့. . . ”

သူမထိုင်ခုံပြင်ထိုင်လိုက်သည်။

“ဒီလိုဟ . . . ဒီလက်စွပ်ကိုငါတို့အဘိုးလုပ်ထားတုန်းက ဘယ်လောက်မှမကျဘူးပေါ့ဟာ . . . အခုငါ့လက်ထက်ကျတော့ နှစ်သိန်းလောက်တန်နေပြီ. . . ”

“အင်း”

သူမကျွန်တော့်ကိုယုံမယုံအသေအချာကြည့်သည်။

“အဲဒါကိုငါ . . . ငါးသောင်းတည်းနဲ့ရောင်းထားချင်လို့ . . . ”

“ငါးသောင်း . . . ”

ကျွန်တော်၏ အာမေဇိုတ်သံ။ သူမကတော့ခေါင်းကိုညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် . . . ငါးသောင်းတည်းနဲ့ပဲ . . . ”

လောဘစိတ်က ချက်ချင်းနားထင်ရောက်လာသည်။ နောက်သူမကို တအံ့တဩနှင့်ကြည့်ပြီး

“ဟ . . . နှစ်သိန်းတန်ကို ငါးသောင်းတည်းနဲ့ရောင်းမယ် . . . ”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာ . . . ငါကဆိုင်မှာလည်း သွားမရောင်းချင်ဘူး. . . ပေါင်လည်းအတိုးပေးနေရမယ် . . . အတိုးလည်းမပေးချင်တော့ဘူး”

သူမစကားကိုကျွန်တော်အခုမှသဘောပေါက်တော့သည်။ သူ့သဘောကအတိုးလည်းမပေးချင်ဘူး၊ ရွှေကိုလည်းအဆုံးမခံချင်ဘူး ဆိုသည့်သဘော။ ကျွန်တော်လည်းသူ့ကိုသနားသွားပြီး (အဲ . . . လောဘတက်တာလည်းပါတာပေါ့)။

“ကောင်းပြီလေ . . . နင့်လက်စွပ်ကိုငါဝယ်ထားမယ်”

ဟုဆိုပြီးအိတ်ထဲအသင့်ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံများကိုရေတွက်လိုက်သည်။ ဒါကို သူမက. . .

“နင်တကယ်ဝယ်မှာနော် . . . နောက်မှရှုပ်ရှုပ်ယှက်ယှက်မလုပ်ရဘူး”

“အင်းပါ . . . ရော့ဒီမှာငါးသောင်း”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုမှ အရေးမထားတော့ဘဲ
ငွေငါးသောင်းသူလက်ထဲထည့်ပေးလိုက်သည်။ သူမက ကျွန်တော်ပေး
သောငွေများကိုရေတွက်ပြီး

“ဒီငါးရာတန်နွမ်းနေပြီပြန်လဲပေး . . . ဒီနှစ်ရာတန်လည်း
မကောင်းဘူး”

စသည်ဖြင့်မကောင်းတာများကိုပင်စိမ်ပြေနပြေ ပြန်လဲနေသေး
သည်။ သူမစိတ်ကြိုက်ဖြစ်တော့မှ သူ့လွယ်အိတ်ထဲသူပြန်နှိုက်ပြီး. . .

“ဒီမှာလက်စွပ်က. . .”

လက်စွပ်အိတ်ကလေးက အဖိုးတန်လက်စွပ်အိတ်လေးပါ။ သူ
ကျွန်တော့်ကိုလက်စွပ်အိတ်ကလေးထိုးထည့်ပြီးမှ ပြန်ဆွဲယူပြီး. . .

“ငါမရောင်းတော့ရင်ကောင်းမလားမသိဘူး”

ကျွန်တော့်လက်သာ လေထဲတန့်လျက်။ လိုချင်စိတ်ကြောင့်
မရိုးမရွံ့ဖြစ်နေမိ၏။ အတန်ကြာမှသူမ သက်ပြင်းချပြီး

“ရောင်းလိုက်တာပဲကောင်းပါတယ်လေ”

ဟုဆိုပြီး ကျွန်တော့်လက်ထဲလက်စွပ်အိတ်လေးထည့်ပေးလိုက်
သည်။ ကျွန်တော်လည်းသိချင်ဇောနှင့်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင်”

မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် မျက်လုံးအစုံလိုက်ပြူးကျယ်
သွားရသည်။ သူမ၏နှစ်သိန်းကျော်တန်လက်စွပ်ဆိုသည်မှာ သွားကြားထိုး
တံလောက်တောင်မရှိသော နန်းဆွဲထားသည့် လက်စွပ်ကလေး။

“ဟင် . . . ဒါဒါ. . .”

“အဲဒါလေ. . . နှစ်သိန်းကျော်တန်လက်စွပ် . . . ရွှေဆယ့်
ခြောက်ပဲရည်အပြည့်. . .”

သူမစကား။ ကျွန်တော်လည်းမျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟင်. . . နင့်ဟာကသေးသေးလေး . . . ရှစ်ထောင်လောက်

ပဲတန် တဲ့ဟာကို . . . ဘယ်နှယ့်နှစ်သိန်းကျော်တန်မှာလဲ . . .”

ကျွန်တော့်စကားကို သူမရင်ကော့လိုက်ပြီး . . .

“ဟုတ်တယ်လေဝယ်တုန်းကတော့ရှစ်ထောင်လောက်ပဲ . . .”

“ဒါ . . . ဒါဆို . . .”

“အေးလေ . . . ဒီလက်စွပ်ကိုပဲ တို့အဘိုးလက်ထက်ထဲက ပေါင်လိုက် ပြန်ရွေးလိုက်လုပ်လာတာ အတိုးချည်းပဲနှစ်သိန်းလောက်ရှိနေပြီ . . . မယုံရင်ကြည့်ပါလား . . . အောက်မှာ ဘောက်ချာတွေရှိတယ် . . .”

သူပြောတော့မှ ကျွန်တော်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင် . . .”

ဖွဲ့ခနဲထွက်ကျလာသောဘောက်ချာစာရွက်များ။ သူမကခပ် တည်တည်ဖြင့်

“မယုံရင်ပေါင်းကြည့် . . . နှစ်သိန်းတောင်ကျော်ဦးမယ် ကဲ . . . ငါသွားမယ် . . .”

ဆိုပြီးငေါက်ခနဲထွက်သွားတော့မှ ကျွန်တော်လည်းသတိရ သွားပြီ။

“ဟာ . . . ဟေ့ဟေ့ . . . နေဦးလေ . . . ဟေ့ဟေ့ . . . နေဦး”
သူမကို မှုန်မှုန်သာတွေ့လိုက်ရတော့၏။

“တောက် သွားပြီ . . . ငါးသောင်း . . . ဟင် . . . သနားဦး လောဘတက်ဦး”

လေကတော့ တသုန်သုန်တိုက်ခတ်နေတုန်းပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် နဖူးမှာတော့ဇောချွေးများ ဝေသီထနေတုန်း။ အတန်ကြာကြောင် ပြီးငိုင်နေမိသည်။ မျက်စိထဲမှာလည်းငွေငါးသောင်း ပလူပျံနေသည်။ နောက်မှသတိရသွားပြီ။

“တောက်ငကြပ်မ တွေ့ကြသေးတာပေါ့လောဘာတီရာ”

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများက တယ်လီဖုန်းရုံဆီသို့။

www.foreverspace.com.mm

နောက်

တစ်နေ့နံနက်စောစော ကျွန်တော် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ထိုင်နေစဉ် လေဘာတီရေးကြီး သုတ်ပျာနှင့် ရောက်ချလာသည်။ နောက်ကျွန်တော့်စားပွဲဝိုင်းတွင်ဝင် မထိုင်နိုင်တော့ဘဲ။

“ကျော်မင်းမူ . . . ခဏနေရင်ကိုစိုင်းမောင်ရောက်လာလိမ့်မယ် သူ့ငါ့ကိုမေးရင် မိဘတွေရောက်လို့ ဘူတာမှာသွားကြိုတယ်လို့ပြောပေးပါနော် . . .”

“ဘာလဲသူ့ကိုပါ ဘူတာရုံကိုလွှတ်လိုက်ရမှာလား”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့်လေဘာတီ မျက်လုံးကြီးပြုသွားပြီး . . .

“မလွတ်နဲ့မလွတ်နဲ့ . . . ငါ့အဖေနဲ့တွေ့ရင် ပြဿနာတွေ တက်ကုန်လိမ့်မယ် . . .”

“နင့်မိဘတွေကလည်းဆိုင်းမဆင့်ပုံမဆင့် ပြန်းစားရောက်ချလာ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ပါလား”

ကျွန်တော့်စကားကိုလေဘာတီသက်ပြင်းချပြီး

“အင် . . . မနေ့ညနေကမှနှင့်နဲ့ငါလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ပြီး အပြန်မှာ မြမြလှိုင်ဆီလူတစ်ယောက်ဖုန်းဆက်တာတဲ့ . . . ကဲ . . . ငါသွားမယ် ရထားမပိတ်ဖြစ်နေတော့မယ် . . . ”

ဟုဆို၍ သွက်သွက်ထွက်သွားလေသည်။ သူ့ဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် ပြုံးလိုက်မိသည်။

ဒီလိုပါပဲ။ အတုံ့အလှည့်ဆိုတာတော့ရှိစမြဲပါပဲ . . . ။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်သော်မှ အဖန်ငါးရာငါးကမ္ဘာ။ လေးသင်္ချေနဲ့ကမ္ဘာတစ်သိန်း အတုံ့အလှည့်သဘောနဲ့ဝဋ်လည်ပြီးမှ သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်တော်ကိုရရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။ သာမန်လူအဖို့ကတော့ပြောနေဖို့လိုမည်မထင်။ ဝဋ်ဆိုတာမျိုးကလည်း ကျွတ်လွတ်သွားပြီးတော့မှမခံနိုင်တော့တာပဲ . . . ။ ဒီနေ့ လုပ်ရင်မနက်ဖြန်ခံရမယ်။ ဒါမှန်ကန်သောသီအိုရီ . . . ။

“လေ . . . လေ . . . လေဘာတီတွေ့မိသေးလား . . . လေဘာတီများ တွေ့မိသေးသလား . . . ”

ထောင်းထောင်းထရေမွှေးနံ့များနှင့်အတူစိုင်းမောင် အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်ချလာသည်။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ ခန့်လို့ သန့်လို့။ အဝါရောင်အားကစားဆွယ်တာကြီးနှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီအပွကြီးဝတ်ထား၏။ မျက်နှာမှာလည်းမျက်နှာချေတွေလူးထားရောထင့် မှန်သုန်နေသည်။ အပြင်အဆင်နှင့်ရုပ်က ဘယ်လိုမှ လမိုင်းမကပ်လှ။ ဒီကြားထဲ မျက်မှန်အနီရောင်အကြီးကြီးက သူ့ပိန္နဲစေ့မျက်နှာပေါ်ကပ်နေသေး . . .

“ပြောစမ်းပါ . . . လေ . . . လေဘာတီနဲ့တွေ့သေးလားလို့ . . . ကျွန်တော်ဗျာ . . . သူ့အဆောင်ရော ကျွန်တော့်အဆောင်ရော . . . ကျွန်တော့်အခန်းရော . . . သူ့အတန်းရောရှာတာ နဲ့နေပြီ . . . ဘယ်မှာမှ ရှာလို့မတွေ့ဘူး . . . မောင် မောင်ရင်များတွေ့မိသေးလားလို့ . . . ”

သူ့ပုံက မီးခဲဖင်ခုထိုင်သလို ခြေမကိုင်မိလက်မကိုင်မိနှင့်။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ပုံစံကြည့်ပြီးကျပ်ချင်သွားသည်မို့။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

www.foreverspace.com.mm

“အင်း... တွေ့မိသားပဲ... ”

“ဘယ်... ဘယ်နားမှာလဲဟင်”

သူ့အလောတကြီးစကား။

“ဒီမှာပဲလေ... ဒီမှာပဲအကြာကြီးထိုင်သွားတာ... ”

“ဟင်... အခုရော... အခုရော”

ကျွန်တော်ဟန်ပါပါသက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ပြီးမှ

“ဒီလိုမရဘူးလေ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် စိုင်းမောင်ကြီးပိုပြီးမရိုးမရွှစ်သွား၏။

“ဒီ... ဒီလိုမရရင်ဘယ်လိုလဲဟင် ”

“လက်ဖက်ရည်တိုက်ရမှာပေါ့... ”

စိုင်းမောင်ကြီးမျက်နှာကြီးဖြူပြီး ခေါင်းကိုတရစပ်ညိတ်၏။

ပြီးနောက် သူ့အိတ်ထဲမှပိုက်ဆံများထုတ်သည်။

“ဟေ့... စားပွဲထိုးဒီမှာရှင်းမယ်”

ဟုစားပွဲထိုးလေးကိုခေါ်၍ ပိုက်ဆံများရှင်းပေး၏။ ပြီးနောက်ပို

ငွေများ ပြန်ယူချိန်...။

“နေ့လယ်စာပါ ပေးသွားလေ... ”

“ဟင်... ”

စိုင်းမောင်ကြောင်သွား၏။ နောက်မှ ‘ဪ... အင်း’ ဟုဆိုရင်း

ပိုက်ဆံများ ထုတ်ပေး၏။ ဒါကိုကျွန်တော်ကအတွန့်တက်၍

“နှစ်ယောက်စာ... ”

“ဗျာ... ”

မအီမသာဖြစ်သွားပုံကြီးက သူ့မျက်နှာပေါ်တွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်သွားသည်။ နောက်မှ

“ဪ... ရပါတယ်... ”

ဟုဆို၍ ပိုက်ဆံများရေတွက်ပေး၏။

“ဟိုတစ်ယောက်ကအစားကြီးတယ်နော်... သိတယ်မဟုတ်

လား... ပြေသာလေ... ”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

စိုင်းမောင်က ငါးရာတန်နှစ်ရွက်ထပ်ပေး၏။ ထိုတော့မှ ကျွန်တော်တို့

“လေပါတီကပြောတယ် . . . ”

“အင်း”

သူ့မျက်လုံးတွေပြောင်လက်သွား၏။ လူကလည်းထိုင်ရမလို ထရမလိုနှင့် ကျွန်တော်ကသာခပ်တည်တည်နှင့်။

“ကိုစိုင်းမောင်လာရင် . . . တဲ့ . . . ”

“အင်း”

“ရွှေတိဂုံဘုရားကို”

ဖလွတ်ခနဲအသံကြားလိုက်ရသည်။ စိုင်းမောင်ကြီးပြေးတာမှမူန်လို့ . . . နောက်လမ်းမတစ်ဖက်မှာ လက်တစ်ဖက်မြောက်ပြီး

“ဟေ့ . . . တက္ကစီ . . . တက္ကစီ”

ဟုအော်ရင်းကားတားနေသည်ကိုတွေ့ရ၏။ သူ့ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော် အော်ရယ်မိတော့သည်။ မှတ်ထားသူများကိုဒုက္ခပေးချင်တဲ့ကောင်မလေး။ ကျော်မင်းမူဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း မြမန်းဂီရီသီချင်းကိုတောင် ဘိုသံပြောင်းပြီးကျပ်ခဲ့တဲ့ကောင်။

ကျောင်းလမ်းမကြီးဘက်ကြည့်လိုက်တော့ . . . အရှေ့က လွယ်အိတ်ပိုက်ပြီး အသည်းအသန်ပြေးနေသည့်ပြေသာ။ အနောက်က ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့ လိုက်ခတ်နေသော မြမြလှိုင် . . . ။ ဟိုကောင်ဘာသွားလုပ်ပြန်ပြီမသိ။ စိုးရိမ်စိတ်တွေဝင်မလာဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက်သာ ရယ်မိတော့၏။

www.foreverspace.com.mm

နေ့

လယ်ခင်းကျောင်းဆင်းချိန်။ပြေသာနှင့်အတူ ကျောင်းကန်
တင်း(န်) တွင်ထိုင်နေချိန်။

စိုင်းမောင်မျက်နှာတစ်ဝက်ဖြူတစ်ဝက်တစ်မည်း၊ ချွေးတရွဲရွဲ
နှင့် ရောက်လာပြီး . . .

“လုပ်ပါဦး . . . လုပ်ပါဦးကိုမူရာ . . . ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

“လေဘာတီလေ . . . လေဘာတီ . . . ”

“လေဘာတီဝမ်းလျှောနေလို့လား . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကို သူကစိတ်ပျက်သလို၊ စိတ်လောသလို၊
ခွဲခြားရ ခက်သောဟန်မျိုးနှင့် နဖူးမှချွေးများကို သူ့လက်ညှိုးနှင့် ပလပ်ခနဲ
သပ်ဖယ်လိုက်ပြီး

“မင်းပြောတဲ့ ရွှေတိဂုံမှာလေ . . . လေဘာတီကိုမတွေ့လို့ကွ”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်ခပ်တည်တည်နှင့်ပင် ပြုံးလိုက်ပြီး

“ခင်ဗျားရွှေတီဂုံဘယ်နားသွားရှာလို့လဲ . . . ”

“ဘုရားရင်ပြင်တော်အနံ့ပေါ့ကွာ . . . ထောင့်တွေလည်း စုံရောပဲ . . . ”

သူ့စကားကိုကျွန်တော်က စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့်နဖူးရိုက်လိုက်ပြီး

“ဟာသွားပြီ . . . မှားပြီပေါ့ဗျ . . . ”

“ဘာမှားသွားတာလဲဟင် . . . ”

စိုင်းမောင်၏ ဇဝေဇဝါအမေး။ ကျွန်တော်က . . .

“သူပြောသွားတာရွှေတီဂုံတောင်ဘက်မုခ်၊ အမျိုးသမီးအိမ်သာဘေးနားက စောင့်နေမယ်လို့ပြောသွားတာဗျ . . . ”

“ဟေ”

စိုင်းမောင်မျက်လုံးကြီးပြုံး ပါးစပ်ကြီးဟသွား၏။ အတန်ကြာမှ-

“မင်း . . . မင်းမနက်ကအဲလိုလည်းမပြောပါလား . . . ”

“ဘယ်ပြောလို့ရမှာလဲ . . . ခင်ဗျားက ရွှေတီဂုံဆိုတာနဲ့ပြောတာ . . . မှန်နေတာပဲဟာကို . . . ”

“ဒါ . . . ဒါဆို”

ကျွန်တော်က အေးအေးဆေးဆေးဟန်မျိုးနှင့် . . .

“သူကမှာသွားသေးတယ် . . . ”

“အင်း . . . ”

“ခင်ဗျားမလာမချင်း သူ့အဲဒီကဘယ်မှမသွားဘူးတဲ့ . . . အခုလောက်ဆို သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ အများသုံးအိမ်သာနဲ့တွေ့တောင်”

လှစ်ခနဲသာမြင်ရ၏။ စကားပင်မဆုံးလိုက်၊ ကိုစိုင်းမောင်လမ်းပေါ်မှာ . . . ။

“တက္ကစီ . . . တက္ကစီ”

ဟူသောအော်သံကြားရ၏။ ကျွန်တော်ကသာ ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်ရင်း . . .

ပြေသာကကျွန်တော့်ကိုငေးကြည့်ရင်း

“ဟေ့ကောင် . . . ခုန မြမြလှိုင်ပြောတော့ လေဘာတီက သူ့မိဘ တွေလာမှာနဲ့ ဘူတာရုံမှာသွားကြိုတာဆို . . . ”

ကျွန်တော်ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ငါတမင်ကျပ်ထားတာ . . . ဟိုငတိမကိုမကျေနပ်လို့ . . . ”

ထိုတော့မှပြေသာသဘောပေါက်ကာ ဟတ်ဟတ်ပက်ပက် ရယ် သည်။

“ကောင်းတယ် . . . ကောင်းတယ် . . . ဒါမျိုးထိမှကောင်းတယ်”

ရယ်သံများဆူညံနေ၏။ ကျွန်တော်က အတန်ငယ်ကြာမှ သတိရ သွားပြီး . . .

“ဒါနဲ့နေပါဦး . . . ခုနကမင်းကိုမြမြလှိုင် ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့လိုက်ခုတ် နေတာတွေ့လိုက်ပါတယ် . . . ဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

ပြေသာကအရယ်ပိုးသပ်ကာပြုံးပြီး . . .

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ . . . ငါသူ့ကိုမေးကြည့်လိုက်လို့ပါ”

“ဘာမေးလိုက်လို့လဲ . . . ”

“ဒီလိုကွ . . . ”

သူက စကားကိုမဆက်သေးဘဲ ထိုင်ခုံကိုပြင်ထိုင်လိုက်၏။ အားလုံး သက်သောင့်သက်သာဖြစ်မှ . .

“ခုနကသူ့ကိုလမ်းမှာတွေ့လို့ . . . ငါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွား ရအောင်လို့ ခေါ်တော့ . . . ”

သူ ကျွန်တော့်ကိုတစ်ချက်ပြန်ဝေကြည့်သည်။ သူ့စကားကို မယုံမှာစိုး၍ ထင့်။ ကျွန်တော်ကစိတ်ပါလက်ပါဖြင့် . . .

“သူက . . . ”

“သူလိုက်လာတယ်ကွ”

“အင်း”

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်သောက်တာ ပေါ့ကွာ။ အဲ့ . . . ငါကခေါက်ဆွဲကြော်လည်းစားတယ် . . . ငါကသူ့ကို ပြောပြတယ် . . . ”

“ဘာပြောပြလဲ”

သူ့ကစကားကိုမဆက်သေးဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလှုပ်ယမ်းနေ၏။ ပြီးမှ
ရေနှေးကို ရှူးခနဲမှုတ်သောက်ပြီး . . .

“ငါပြောပြတယ်”

“အင်း”

“မြမြလှိုင်လို့ . . . နင့်ကိုငါရော ကိုမူပါနှစ်ယောက်လုံးကြိုက်နေ
တာလို့ . . . ”

ကျွန်တော်မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အဲဒီတော့ . . . ”

ငတိပြုံးပြန်သည်။

“အဲဒါငါတို့နှစ်ယောက် . . . နင်ကတစ်ယောက်တည်းဆိုတော့
အဝေမတဲ့ ဖြစ်နေတယ်လို့ . . . ”

“အဲဒီတော့”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်ပိုပြီးတော့စိတ်ဝင်စားနေမိသည်။

“အဲဒီတော့ ပါးတစ်ခြမ်းတည်းဆိုလည်း နမ်းရတာအားမရဘူး
လို့ . . . ”

“အဲဒီတော့ . . . ”

“အဲဒီတော့ . . . နင့်ကိုနှစ်ပိုင်းပိုင်းလိုက်မယ် ဟာ . . . အဲလိုနှစ်
ပိုင်း ပိုင်းလိုက်တဲ့ ဘယ်အပိုင်းကိုဘယ်သူ့ကိုပေးချင်လဲလို့ . . . ”

ကျွန်တော်ပို၍မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“အဲ . . . အဲဒီတော့”

သူပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီတော့သူက . . . ခန္ဓာကိုယ်တစ်ပိုင်းတော့မရဘူး ဒေါက်
ဖိနပ်ပဲရမယ်လို့ ဆိုပြီးတော့ ဒေါက်ဖိနပ်နဲ့လိုက်ခတ်တော့တာပေါ့ကွာ . . . ”

“ဟာ . . . မင်းဟာကပေါက်ကရကွာ . . . ဟိုကလိုက်ခတ်တာ
တောင် နည်းသေးတယ်”

သူရယ်နေပါသည်။

“မင်းဘာလို့အဲဒီလိုသွားလုပ်တာလဲ”

“ဒီလိုကွ . . . ”

သူစကားမဆက်သေးဘဲ ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွန်တော့်ဘက်ငိုက်လိုက်သည်။

“ငါ့မှာ လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းဖို့ပိုက်ဆံမရှိဘူးလေ . . . ။ သူ့ကိုရှင်းခိုင်းရမှာလည်းအားနာတယ် . . . အဲဒီတော့ . . . သူ့ကိုအဲလိုပြောလိုက်တော့ . . . သူ့စိတ်ဆိုးပြီးဒေါက်ဖိနပ်နဲ့လိုက်ခတ်တော့ . . . လက်ဖက်ရည်ဖိုးသူလည်းမရှင်းရတော့ဘူး . . . ငါလည်းမရှင်းရတော့ဘူးပေါ့ . . . ဟဲဟဲ . . . ”

ဪ တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့ကောင်။ လက်ဖက်ရည်ဖိုး ရှင်းစရာမရှိတာနဲ့ ကောင်မလေးကိုစိတ်ဆိုးအောင်ပေါက်ကရပြောပြီး ထွက်ပြေးလာတဲ့ သူ့လုပ်ရပ်ကို သူ့ဂုဏ်ယူနေပုံရ၏။

အင်း . . . တစ်မျိုးတွေးကြည့်ရင် သူ့အကြံက မဆိုးပါဘူးလေ . . . ။

“ဒါနဲ့နေပါဦး . . . အဲဒီလိုပညာကိုငါ့ကိုရောသင်ပေးလို့ မရဘူးလား”

ငတိပြုံးသည်။ ပြီးမှတစ်လုံးချင်းမိန့်မိန့်ကြီးပြောချလိုက်၏။

“ No Monkey No Learning ”

တဲ့ . . . ။

“အဓိပ္ပါယ်က . . . ”

ကျွန်တော့်အမေးကိုသူရှင်းပြ၏။

“ မျောက်မဟုတ်ရင်သင်လို့မရဘူး ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်လိုက်မိကြသည်။ ဟုတ်ပါသည်။ ဒီကောင်ဗျာ တကယ့်မျောက် . . . ။

ည နေကျတော့ လေဘာတီမျက်နှာကြီးသုန်မှုန်ပြီး ပြန်ရောက်
လာသည်။ သူ့ဘေးမှာ ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ချစ်သော
မြမြလှိုင်လေး ဟူသော ဒေါက်ဖိနပ်ပိုင်ရှင်လေး ။

“ဘယ့်နှယ့်လဲ . . . တွေ့ခဲ့လား လေဘာတီ”

ကျွန်တော့်အမေးကိုသူကစိတ်ပျက်လက်ပျက်သောပုံစံမျိုးဖြင့်
ကျွန်တော်တို့စားပွဲဝိုင်းတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“မတွေ့ခဲ့ပါဘူးဟာ . . . စိတ်ညစ်ပါတယ် . . . တစ်နေ့လုံးစောင့်
နေတာရထားသာကုန်သွားတယ် . . . လုံးဝမတွေ့ဘူး . . . အဆောင်ကို
လည်းစုံစမ်းပြီးပြီ . . . မရောက်လာဘူးတဲ့ . . . ။

ကျွန်တော်ပြုံး၍ သာနေလိုက်သည်။ ချစ်သောမြမြလှိုင်က
လေဘာတီနှင့်အတူ စိတ်လိုက်ညစ်နေပုံရသည်။ ဘာမှဝင်မပြောဘဲ
မိုင်နေ၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“မြမြလှိုင် . . . တစ်ခုခုစားလေ . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကို ခေါင်းခါတယ်ဆိုရုံလောက်သာခါပြု၏။

“ငါဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင်မသိတော့ဘူး . . . ”

လေဘာတီ၏ ညည်းတွားသံ။ ထိုစဉ်မှာပင် အပြေးတစ်ပိုင်းရောက်
လာသောလူတစ်ယောက် . . . ။

“လေ . . . လေဘာတီ”

ကြည့်လိုက်တော့စိုင်းမောင်။ ချွေးတွေသံတွေရွှဲပြီး ဖုတ်လိုက်ဖုတ်
လိုက်ဖြစ်နေသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင်လည်း ဝက်ခြံတွေလား ချွေးဥတွေလား
မခွဲခြားနိုင်။ ကျွန်တော်ကသာ ရှိုးတိုးရှန်းတန်းနှင့် ဆက်ထိုင်ရမလို၊ ထရ
မလို . . . ။

“လေ . . . လေဘာတီ . . . အဟွတ်အဟွတ်”

မောလွန်း၍ ထင့်၊ ချောင်းပင်ဆိုးနေသေး၏။ ကျွန်တော်လည်း
ထပြေးရမလို ဆက်ထိုင်ရမလိုဖြစ်နေ၏။

“လေဘာတီ ကျွန်တော့်ကို ရွှေတိဂုံဘုရားတောင်ဘက်မုခ်မှာချိန်း
ခွဲတယ်ဆို . . . ”

စိုင်းမောင် စကားကြားသည်နှင့် လေဘာတီမျက်လုံးကြီးပြူးပြီး
ခါးကြီးမတ်သွား၏။ ပြီးမှအံ့ဩဟန်ဖြင့် . . .

“ဟင် . . . အဲဒါဘယ်သူပြောတာလဲ . . . ”

စိုင်းမောင်အသက်ကိုပြင်းပြင်းရှူပြီး ကျွန်တော့်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြ
သည်။ ကျွန်တော်သာ မျက်နှာအပျက်ပျက်အယွင်းယွင်း . . . ။ လေဘာတီက
ကျွန်တော့်ကို အံ့အားသင့်စွာစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှသတိရသွားဟန်ဖြင့်
မြမြလှိုင်ဘက်ဆတ်ခနဲလှည့်ကာ . . .

“လှိုင် . . . မနေ့ကကျွန်မဆီဖုန်းဆက်တဲ့လူက ဘယ်လိုပြော
လဲဟင်”

သူမ၏အမေးကို မြမြလှိုင်ကမျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။

“အင်း . . . အသံကလူငယ်အသံပဲဟ . . . လှိုင်လာကိုင်တာ
လည်း သိရောစကားတွေကအိုးနင်းခွက်နင်းနဲ့ . . . လှိုင်ကိုရင်းရင်းနီးနီးသိ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ပုံရတယ်... နောက်ပြီး လှိုင်လေဘာတီကိုသွားခေါ်ပေးမယ်ဆိုတော့ မခေါ်ပေးနဲ့ကွဲ့... သူ့အဆောင်မှာမရှိဘူး... အခုမှလက်ဖက်ရည်ဆိုင် ကပြန်လာတုန်းတဲ့... ”

ဟုဆိုပြီး သတိရသွားဟန်ဖြင့်...

“ဟယ်... ဟုတ်သားပဲ...။ နယ်ကလူကလေဘာတီလက်ဖက် ရည်ဆိုင်က ပြန်လာတယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုသိနိုင်မှာလဲနော်... ”

ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးခြောက်လုံး ကျွန်တော့်ဆီရွေ့လာသည်။ ကျွန်တော်က မှင်မပျက်ပဲခတ်တည်တည်နှင့် ရေနှေးကြမ်းကိုမော့သောက် လိုက်၏။ သို့သော်လက်ကကတုန်ကရင်ဖြစ်ပြီး ရေနှေးများဖိတ်တချို့ စဉ်တစ်ဝက်...။

လေဘာတီစားပွဲခုံကိုလက်နှင့်ခေါက်နေသံကြား၏။ သူ့မျက်ဝန်း မှာတော့ ဒေါသကြောင့်လား၊ နင်တစ်နေ့နေ့တွေ့မယ်ဆိုတဲ့ဟန်မျိုးလား။ ဝေခွဲရခက်သောပုံမျိုးနှင့်သာ စိုက်ကြည့်နေသည်။ စိုင်းမောင်ကသာ သက်ပြင်းကိုချပြီး အသံပျော့ပျော့လေးဖြင့်...

“လေဘာတီရယ်... ကျွန်တော့်မှာတော့လေဘာတီနဲ့တွေ့ချင် လို့... ရွှေတိဂုံတောင်ဘက်မုခ်က အမျိုးသမီးအိမ်သာရှေ့သွားစောင့် နေတာ... ဘုရားစောင့်ရဲကမသင်္ကာလို့ အဖမ်းတောင်ခံရမလို့ ဖြစ်ခဲ့သေး တယ်... ”

လေဘာတီက စိုင်းမောင်ကိုဆတ်ခနဲဝေ့ကြည့်ပြီး ခတ်ဆတ် ဆတ်လေသံဖြင့်

“အိမ်သာထဲဝင်ခဲ့ပါလား... ”

လေဘာတီစကားကို စိုင်းမောင်မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့်

“အိမ်သာထဲဝင်ခဲ့တော့တွေ့မှာလားဟင်... ”

လေဘာတီကဤမျှအကင်းမပါးသော စိုင်းမောင်ကိုကြည့်၍ မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

“တွေ့မှာကတော့ အိမ်သာထဲကအမျိုးသမီးတွေ ထဘီနဲ့ထအုပ် တာပဲတွေ့ရမှာပဲ... ”

“ဪ...”

စိုင်းမောင်၏လေသံပျော့ပျော့။ လမိုင်းမကပ်သောသူ့မျက်နှာ
ကြီးသွားသေး၏။ အတန်ကြာမှ ဘာသဘောပေါက်သည်မသိ...

“အတော်တော့ကြည့်ကောင်းမှာပဲနော်...”

ဟူသောတိုးတိုးဖွဖွရေရွတ်သံကြားရ၏။

ညနေဆည်းဆာမို့နေလုံးကြီးနီရဲနေသည်။ ထိုနေလုံးက သူမတို့ကို
အရောင်ဟပ်၍လားမသိ။ သူတို့၏မျက်နှာများလည်း အနီရောင်သန်းနေ
သည်။

တောက်တခေါက်ပညာလေးနှင့်အချစ်အကြောင်းကို ရေးကြီး
ခွင်ကျယ် ဖွဲ့ဆိုရန်ကျွန်တော်မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ။ သို့သော်
ကျွန်တော့် ချစ်သူကိုတော့ မည်မျှချစ်ကြောင်းပြောပြလိုပါသည်။

အချစ်အကြောင်းစဉ်းစားမိလျှင် တစ်ခါတလေတွင် အိပ်မက်
လိုဖြစ်ပြီး တစ်ခါတလေတွင်လည်း မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းလိုဖြစ်နေပါသည်။

ဖြစ်နိုင်လျှင်သူမ၏နာမကအစ တံတိုင်းကြီးနှင့်ထိန်းချုပ်
ထားချင်ပါသည်။

ထိုတံတိုင်းကြီးကိုမြူမှုန်သံပွင့်အရွယ်ကစ အပေါက်ကလေး
မျှမရှိအောင် ကျွန်တော့်နှလုံးသွေးနှင့်တည်ဆောက်ဖုံးပိတ်ထားချင်ပါသည်။

ထိုတံတိုင်းကြီး ကောင်းကင်ယံသို့ထိုးတက်လာသည်နှင့်အမျှ
ကျွန်တော်၏ချစ်ခြင်းသည်လည်း ပို၍ပို၍ကြီးမြတ်လာမှာသေချာပါ၏။

ထိုသို့ဆိုသော်ကျွန်တော်၏မေတ္တာအောင်စများ မြောက်မြား

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

စွာကြီးမြင့်လာမှာလည်းသေချာ၏။ မေတ္တာပမာဏကြီးမားလာသည်အမျှ တဏှာသည်လည်း။

“ဒုတ်”

“အား . . .”

ကိုင်း ပြတ်ကရော့ကွာ . . .

မကောင်းတဲ့နှလုံးသွေးဖောက်ထုတ်လိုက်ပုံများပြောပါတယ် . . . ။

“တောက် . . . ဒီလက်ကတော့အတည်အတန့်ကိုရေးလို့မရတော့ ဘူးနဲ့တူပါတယ်”

တစ်ဖက်လူရှက်သွေးဆူစေမယ့် အကြည့်မျိုးနဲ့
 ဘာကြောင့်ကြည့်သလဲကွယ် . . . ။
 လက်ဖြန့်တောင့်ခံမယ်ဆိုတဲ့အတွေးနဲ့
 ရောက်ခဲ့တာမှမဟုတ်တာ . . . ။
 မင်းစံပျော်ရာရိပ်ငြိမ်ခြံအစွန်းက
 ခြံစည်းရိုးအပြင်ဘက်မှာ
 ငါခြေစုံရပ်နေမိတယ် . . . ။
 နာရီပိုင်းကလေးပါပဲ . . .
 ဒါကို . . .
 တစ်ဖက်လူ ရှက်သွေးဆူစေတဲ့အကြည့်မျိုးနဲ့
 ဘာကြောင့်ကြည့်နေတာလဲကွယ်
 တရိုး . . .

www.foreverspace.com.mm

ယ ခုနောက်ပိုင်းလောဘာတီတစ်ယောက်မြမြလှိုင်နှင့် တွဲနေသည်ကို မတွေ့ရတော့ဘဲ သူပြောသည့် Ever ဂေါ်လီ Never ဘော်ဒီဆိုသော တင့်တင့်နွေးနှင့်တွဲတွဲ၍ သာတွေ့ရသည်။

တစ်ခါတရံ၌လည်းကျွန်တော့်ကိုဂရုစိုက်မှုပိုများလာသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ဥပမာကျွန်တော်ဗိုက်အောင့်နေသည်ဆိုလျှင် ဝမ်းနုတ်ဆေးဝယ် ပေးသည် မျိုး။ ခေါင်းကိုက်နေသည်ဆိုလျှင် ပလာစတာကအစ ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်အဆုံး၊ ဖိနပ်ဟောင်းနေလျှင် ဖိနပ်အသစ်ဝယ်ပေးတာမျိုးရှိခဲ့ သေး၏။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ . . . သူမ မြမြလှိုင်၏အနားတွင်မရှိသည်ကား ကျွန်တော့်အတွက်မဟာမဟာအခွင့်အရေးကြီးတစ်ရပ်ပင်မဟုတ်ပါလား။

နောက်ပြီးကျွန်တော်သူ့ကိုပညာပေးဆုံးမမှုကို ကြောက်လန့် သွား၍ သူမနောက်ဆုတ်သွားတာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ယခုဆိုလျှင်ခါတိုင်း လိုမဟုတ်တော့။ ကျွန်တော်တို့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ချိန်ဆိုလျှင်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သူမကျောင်းကိုသွားပြီ။ နောက်စာသင်ခန်းထဲတွင်ငြိမ်ကုတ်နေပြီး ညနေ
ကျောင်းဆင်းလျှင် အားလုံးထက် နောက်ကျမှ ကျောင်းဆင်းတတ်ပါသည်။
ဤသည်ကိုအခွင့်ကောင်းယူ၍ ကျွန်တော်လည်းဒေါက်ဖိနပ်လေး
ဆီရောက်နေတတ်နေပြီ . . . ။

“မြမြလှိုင် . . . ”

“ဪ . . . ကျော်မင်းမူ”

“အတန်းနားတုန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားကြရအောင် . . . ”

သူမတစ်ချက်တွေဝေသွားသည်။ နောက်လေဘာတီကို ဝေ့ရှာ
သေး၏။ မတွေ့ . . . ။ တင့်တင့်နွေးနွေးပုံရ၏။ ထို့ကြောင့် . . .

“အင်းလေ . . . သွားတာပေါ့ . . . အဲ . . . ဒါနဲ့ဟိုကောင်ရောပါ
လား”

ဟိုကောင်ဆိုတာပြေသာကိုပြောတာဖြစ်မည်။ ပြေသာကို
သူတို့အမြင်ကပ်နေတုန်းပင်။ ဒီနေ့မှအဲဒီကောင်ကို မတွေ့ ။ တစ်နေရာရာ
မှာ ယပ်တောင်လိုက်ကမ်းနေပုံရသည်။

“မပါဘူးမြမြလှိုင် . . . ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းပါ . . . ”

သူမစွေကြည့်၏။ နောက်မှခေါင်းကိုခပ်ဖြည်းဖြည်းညီတ်ပြ၍ . .

“အင်းလေ . . . သွားကြတာပေါ့ . . . ”

ကမ္ဘာပေါ်တွင်ကျွန်တော့်လောက်ပျော်မည့်သူ ရှိလောက်မည်
မထင်။

www.foreverspace.com.mm

၆၆

ဗြာ

လေ မြမြလှိုင် . . . ဘာစားမလဲ . . . ”
“အင်း”

ကျွန်တော့်စကားကိုအဖြေမပေးဘဲ ဘေးဘီကိုဝှေ့ကြည့်
ကာ . . .

“ချွတ်ချွတ် . . . ထမင်းပေါင်းဝက်သားနဲ့တစ်ပွဲပေး . . . ”

ဟု စားပွဲထိုးလေးအားလှမ်းမှာလိုက်သည်။

“ကျော်မင်းမူရောဘာစားမလဲ . . . ”

ကျွန်တော့်ကိုမေးသည်။ ကျွန်တော်ကလည်းစားပွဲထိုးလေး
ကိုသာ . . .

“လက်ဖက်ရည်ကျဆိမ့်တစ်ခွက် . . . ”

ဟု ထပ်မှာလိုက်သည်။ သိပ်မကြာခင်အချိန်အတွင်း (ကြောင်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

တောင်တောင်နှင့် စကားတစ်လုံးမျှမပြောရသေးခင်အချိန်အတွင်း) သူမ မှာသောတမင်းပေါင်းနှင့် ကျွန်တော်မှာသော လက်ဖက်ရည်တို့ပြိုင်တူ ရောက်လာသည်။

“စားဦးလေ . . . ”

သူမက သူမထမင်းပေါင်းပန်းကန်ကိုထိုးပေးသည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းခါပြီး . . .

“စား. . . မြမြလှိုင်. . . ကျွန်တော်မနက်ကတည်းကထမင်းစား ပြီးပြီ”

သူမ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ ထမင်းပေါင်းပန်းကန်ကိုသာပြန်ဆွဲယူပြီး စိမ်ပြေနပြေစားနေပါသည်။ ကျွန်တော်ကသာ ကျွန်တော်၏ စုဆောင်းဆဲ ဖြစ်သော . . . အချစ်အိုးကြီးကို ဘယ်လိုစဖောက်ခွဲရမှန်းမသိဘဲ ယီးတီး ယောင်တောင်ဖြစ်နေရသည်။ အတန်ကြာမှ မဖြစ်ဖြစ်အောင် ပြောမှပဲ ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ . . .

“ဟိုလေ . . . မြမြလှိုင် . . . ”

သူမထမင်းပေါင်းကိုငုံ့စားနေရာမှ မျက်လုံးလှန်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်က ခေါင်းကုတ်သွားပြီးရင်း ကပိုကရိုမျက်နှာပေးကို သင်းသတ် လို့ . . .

“မြမြလှိုင်ကို . . . ကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့ . . . ”

သူမထမင်းကိုဆက်မစားဘဲ မျက်မှောင်ကြွတ်ရင်း . . .

“ဘာလဲ . . . ရည်းစားစကားလား . . . ”

“အဲ”

သူမပြောင်ကြီးဖွင့်ပေးတော့လည်း ကျွန်တော်ကဟုတ်ဟုတ်ကြီး နှင့် ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့။ နောက်မှအရဲစွန့်ပြီး . . .

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . အဲ အဲဒါလည်းပါတာပေါ့နော် . . .

ဒါနဲ့ဘယ်လိုသိသွားသလဲပေါ့နော် . . . အဟဲ . . . ”

သူမမျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်သည်။

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်လိုက်ချောင်းနေပြီဆို ပြောစရာကဒါပဲရှိတာပဲ . . . နောက်ပြီး

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

လေဘာတီကလည်း ပြောတယ် . . . ”

လေဘာတီအသံကြားသည်နှင့် ကျွန်တော်ခေါင်းမွေးများပါ ထောင်တက်လာသည်။ ငတိမဘာများကျပ်ထားပြန်ပြီလဲပေါ့။

“လေဘာတီ လေဘာတီ ဘာပြောသေးလဲဟင် . . . ” သူမက တော့ အေးဆေးစွာပင်။

“ဪ . . . ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး . . . လေဘာတီလေ . . . ကျွန်မကို . . . အို . . . ဘာမှမဟုတ်တော့ပါဘူး . . . ”

ဘာမှဆက်မပြောတော့။ သူမဆက်မပြောလေ ကိုယ်က ပိုပြီး မရိုးမရွှံ့ဖြစ်လာ၏။ ဆက်လည်း ဟိုက ပေါက်ကရေပြောထားလျှင် ကိုယ်ပဲ မျက်နှာနီကြီးနှင့် ခံရဦးမည်။ ထိုကြောင့် . . . ။

“ဟိုလေ . . . ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် . . . မြမြလှိုင်သိနေပြီဆိုတော့ ပြီးပြီပေါ့နော် . . . အဟဲ . . . ”

ကျွန်တော့်စကားကို သူမမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဘာပြီးတာလဲ . . . ”

ကျွန်တော်ရှက်ရမ်းရမ်းစွာခေါင်းကုတ်လိုက်ပြီး . . .

“ပြီးပြီဆိုတာ . . . ဟိုလေ . . . အဆင်ပြေပြီပေါ့လို့ . . . အဲဒါ ပြောတာ . . . အဟဲ . . . ”

သူမမျက်မှောင်ကြီးကြုတ် နှုတ်ခမ်းကိုရှဲ့လိုက်သေး၏။ ပြီးမှ . . .

“ဘာကိုအဆင်ပြေရမှာလဲ . . . ”

“သိဘူး၊ သိဘူး၊ ဘာအဆင်ပြေလဲသိဘူး၊ ပြောရမှာရှက်တယ်၊ ခစ်”

ဟုဆို၍ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဘာပြောရမှန်းမသိတော့ပဲ လက်ကလေးယှက်၊ ဇက်ကလေးတိုပြီး ရှက်ချင်ယောင် ဆောင်ပြီး လုံးချလိုက်သည်။ ဆက်ပြောနေလျှင် ဒေါက်ဖိနပ်စာမိဦးမှာ သေချာသလောက်ရှိ၏။ ကိုယ့် အပြောမလည်ပုံနဲ့ကတော့လေ . . . ။

အရှက်ကြီးပြီး ကိုယ့်ခါးပုံစကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကို လုံးချနေမိသည် . . .

www.foreverspace.com.mm

“အား . . .”

မှက်ရည်ဝိုင်းရပြန်ချေပြီကော . . .

www.foreverspace.com.mm

၆

တောက်တခေါက်ပညာလေးနှင့် အချစ်အကြောင်းကိုဖွဲ့ဆိုရေးသားရလောက်အောင် ကျွန်တော်မစွမ်းဆောင်နိုင်ပါ။ သို့သော် ကျွန်တော့် ချစ်သူကို ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ချစ်တယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုပါသည်။

လေ့လာသိရှိခဲ့သမျှပြောပြပါမည်။

အချစ်ဆိုသည့်စကားလုံးကို မည်သူစတင်တီထွင်ခဲ့လည်းမသိပါ။

မေတ္တာဟူသည် ဘယ်ကအစပြုသလဲကျွန်တော်မသိပါ။

လွန်စွာမလှပသော လူ၏ကလီစာတစ်ခုကို အသည်းနှလုံးဟူ၍ မည်သူကစ၍ လှပအောင်သညာပြုသွားခဲ့မှန်းကျွန်တော်မသိပါ။

အချစ်ဆိုတာမျက်လုံးကစသည်ဟု ဘယ်ပညာရှိက ကမ္မည်းတင်သွားမှန်းလည်း ကျွန်တော်မသိပါ။

ဤသည်ကား ကျွန်တော်သိခဲ့သောအချစ်ကျမ်း၏နိဒါန်းပင်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

တည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ၊ ကျွန်တော်၏ချစ်လှစွာသော ဒေါက်ဖိနပ်
လေးနှင့် ကျွန်တော့်မှာသူငယ်ချင်းလည်းမက(ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်မကတာ
ပါ။ သူကဘယ်လိုနေသည်မသိ) ချစ်သူလည်းမကျ (ဒါကလည်း ကိုယ်ကကျ
ချင် လျက်နှင့်မကျတာပါ) ဖြစ်နေပြီ။ (ထင်သည်။)

ကျွန်တော်နှင့် မခွဲအတူရှိ နေတတ်ပြီး ကျွန်တော်လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်ထိုင်၊ လိုက်ထိုင်။ ကျွန်တော်ကန်တော်ကြီးသွားလျှင်လိုက်သွားနှင့်
သူ့မျက်လုံးပေါ်တွင်လည်းမရိုးသားသည့်အရိပ်အယောင်များမြင်နေရပြီ။
(ထင်သည်။) သို့သော်အဓိကအရေးကြီးဆုံးအချက်ဖြစ်သော ကျွန်တော်
သူ့ကိုဖွင့်မပြောသေးခြင်းနှင့် သူ ကျွန်တော့်ကိုအဖြေမပေးရသေးသော
အချက်တစ်ချက်ပင်ကျန်တော့၏။ (ထင်သည်။) အင်း . . . သမီးရည်းစား
ကိစ္စများ ဘာဖြစ်ဖြစ်ထင်လို့တယ်ကောင်း . . . ဟမ်း . . . ။

သို့ဖြင့် . . . ထိုထင်မှုများကိုလက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရန်
နေ့ကောင်းရက်သာကျနေပြီဟုထင်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်သူမ
ကိုဘယ်လောက်ချစ်ကြောင်း၊ ကြိုက်ကြောင်း၊ သံယောဇဉ်ရှိကြောင်း
ဖွင့်ပြောရန်အတွက် ပုဏ္ဏားနတ်သမီးရကိန်းကြံသည့် တစ်ရက်သို့မဟုတ်
မုဆိုးရွှေအိုးရကိန်းကြံသည့် ရက်ဖြစ်မည်ဟု . . . ။

သို့သော်။ ထိုနေ့သည် နတ်သမီးနှင့်ရွှေအိုးမပါဘဲ ပုဏ္ဏားနှင့်
မုဆိုးသာ ပတ်ပင်းကြံရကိန်းရှိသည် ဟူ၍လုံးဝမသိရှိခဲ့ရပါ။

www.foreverspace.com.mm

နေ့တွင် ကျွန်တော်ချစ်သောဒေါက်ဖီနပ်ကလေးကို ချစ်စကား
ကြိုက်စကားပြောနိုင်ရန်အတွက် မနက်အစောကြီး ထပြီးထိုင်
နေကြ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကလေးကသာ ထိုင်စောင့်နေမိ
သည်။

နှင်းမှုန်များက ဖြူဖွဲ့ဖွဲ့နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို သာယာလှပ
စေရန် စွမ်းဆောင်လျက်ရှိနေပေပြီ . . . ။

ခပ်ဝါးဝါးနှင်းမှုန်ကြားက ချစ်သူသာဘွားခနဲပေါ်လာလျှင် မည်သို့
ခံစားရမည်နည်း။ ပျော်လိုက်မည့်အမျိုး။ ထိုသို့ပေါ်လာလျှင် ကျွန်တော်
မည်သည့်နေရာမှစကြည့်မည်ထင်သနည်း။ အသေချာဆုံးက သူမ၏
ဒေါက်ဖီနပ်လေးကသာဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ဟော”

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

စဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် နှင်းမှုန်များဖြတ်လျှောက်လာသော ဒေါက်ဖိနပ်လေးတစ်စုံ . . . ။ အိုလှလိုက်တာ . . . ။ ဒေါက်ဖိနပ်လေးကနှင်းမှုန်များနှင့် သိသာစွာကွဲပြား ခြားနားလှပသော အနီရောင်ကလေးပါ။ နှင်းမှုန်အဖြူများကြား အနီရောင်ဒေါက်ဖိနပ်လေးမှာ ထင်းခနဲ ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာမြင်ရသည်။ သူမ၏ခြေလှမ်းများကလုံးဝ မှားယွင်းမသွား။ စည်းချက်ညီညီနှင့်သာ လျှောက်လှမ်းလာပါသည်။

ကျွန်တော့်အကြည့်များ တဖြည်းဖြည်းရွှေ့၍။ သူမ၏လစ်လပ်နေသော ခြေသလုံးသားများ။ ထိုအထက်ကမှ စကပ်အနက်ရောင်ကြပ်ကြပ်ကိုသေသပ်စွာ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ထိုမှတစ်ဆင့် အပေါ်မှရှင်းကျက်ကက်အနက်ရောင်လေး။ ထူးခြားဆန်းပြားစွာ လက်ထဲမှာပန်းလေးတစ်ပွင့် . . . ။

“အင် ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့် . . . ”

မြမြလှိုင်ထိုကဲ့သို့ ပန်းပွင့်ကိုင်ထားသည်ကို တစ်ခါမှမမြင်ခဲ့ဖူး။ မျက်နှာတော်မော်ဖူးလိုက်မှ . . .

“ဟာ လေဘာတီ”

ဟုတ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ဆီကိုပြုံးပြုံးကြီး လျှောက်လှမ်းလာသောလေဘာတီ။ သူမလည်းမကိုင်စဖူးအကိုင်ထူးကာ နှင်းဆီပန်းပွင့်ကြီးတစ်ပွင့်ကိုင်လာသည်။ ကိုင်တာမှ . . . မီးသတ်ရဲဘော် ဓာတ်မီးကိုင်သလို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ကြီး . . .

ကျွန်တော်အံ့အားသင့်စွာကြည့်နေသော်လည်း သူမကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။ ကျွန်တော့်စားပွဲဝိုင်းဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး . . .

“အား ဒီနေ့တယ်စောပါလား”

ကျွန်တော်သူ့ကိုဘာမှပြန်မပြောမိ။ သူမကသာခပ်ပြုံးပြုံးလုပ်ပြီး။

“အကြောင်းရှိပြီထင်တယ် ”

ဟုဆိုရင်းခပ်ဟဟရယ်နေသည်။ နောက်၊ သူမက နှင်းဆီပန်းပွင့်ကို စားပွဲပေါ်ချရင်း ဘေးဘီဝေကြည့်ပြီး

“နင်ဒီမှာထိုင်ဦးမှာမဟုတ်လား . . . ”

ကျွန်တော်ခေါင်းညိတ်ပြကာ . . .

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“အင်း... ထိုင်ဦးမှာလေ... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ငါ့ဆိုခဏစောင့်... ငါအခုပြန်လာမယ်...”

ဟုဆို၍ သုတ်ခနဲထွက်သွား၏။ စားပွဲပေါ်မှတော့ ကျွန်တော် နှင့် သူမချန်ရစ်ခဲ့သော နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့်တို့ ငေါင်စင်းစင်းငြိမ်သက်။

ဘာရယ်မဟုတ်၊ အပျင်းပြေသဘောမျိုးနှင့် နှင်းဆီပန်းလေးကို ကောက်ယူလိုက်သည်။

နီရဲပြီးခွေလိပ်နေသော ပွင့်ချပ်များကိုအသေအခြာကြည့်မိသည်။ အိုလှလိုက်တာ...။ ထိုပွင့်ချပ်အောက်မှာ စိမ်းနေအောင်စိုလှဲနေသော သစ်ရွက် နှစ်ရွက်၊ ထိုအောက်မှာ ဆူးခက်များ။

ဪ... နှင်းဆီရဲ့အလှ၊ ဆူးခက်ပါမှပြည့်စုံမယ်ဆိုတာ ဒါပဲလား။ ကျွန်တော်ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ပြုံးလိုက်သည်။

“ဘာတွေသဘောကျနေတာလဲ...”

အသံကြား၍ မော့ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ဒေါက်ဖိနပ်လေး ကိုမြင်ရသည်။ ကျွန်တော်နှင်းဆီပန်းကိုနောက်ဘက်သို့ လှမ်းဝှက်လိုက်ပြီး

“ထိုင်လေ... မြမြလှိုင်...”

သူမဘာမှပြန်မပြောဘဲ စားပွဲဝိုင်းတွင်ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နောက် ရှက်ရွံ့စွာပြုံးနေသည်။ ကြည့်ရတာ ခုနက နှင်းဆီပန်းက သူမကိုပေးဖို့ယူလာ သည်ထင်ပုံရ၏။ မျက်လုံးကလေး ဟိန္ဒူ ဟိန္ဒူနှင့် အဲလေ ကလယ်ကလယ် ဖြစ်နေ၏။ သူမ ရှက်နေသည်ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်လည်း အလိုလို နေရင်း ရှက်လာမိသည်။

“ဟို... ဟိုလေ... မြမြလှိုင်... ဒီနေ့ကျွန်တော်တစ်ခုခု စားမလား... အဲ... ဘာပြောလဲမသိဘူး...”

ကိုယ့်ဘာသာပြောပြီး ဘာပြောမိမှန်းမသိဖြစ်နေသည်။ သူမက စားပွဲပေါ်တွင်ခင်းထားသည့် စားပွဲခင်းကိုလက်နှင့် ရှက်ရွံ့စွာ ရစ်ပတ်၍

“ပြောမဲ့ဂျာဂါးတွေကိုလေ... အဲလေ... သူ့ကိုပြောနေတာနဲ့ စကားတွေတောင် မွားကုန်ပြီ...”

သူလည်းကျွန်တော့်လိုပင် ကတုန်ကရင်နှင့် စကားတွေမှားနေ ၏။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဘာဖြစ်ဖြစ် ရင်ခုန်လို့ကောင်းတုန်းအချိန်မို့ မဖြစ်ဖြစ်အောင်ပြောမှပဲဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်လိုက်ပြီး . . .

“ဟိုလေ . . . မြမြလှိုင် . . . မြမြလှိုင်ကိုကျွန်တော်ပြောစရာရှိလို့ ”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးလိုက် ‘ဟိတ်’ ဆိုသောအော်သံကြား၍ လှည့် ကြည့်လိုက်တော့ တင့်တင့်နွေး။ ပြုံးရွှင်သောမျက်နှာဖြင့် ကျွန်တော် တို့စားပွဲပိုင်းကိုပြေးလာ၏။ ပြီးတော့ ကျွန်တော့်ကိုလက်ညှိုးထိုး၍

“မိဖြီ . . . မိဖြီ . . . မငြင်းနဲ့တော့ . . . ”

ဟုဆိုရင်း အသားလွတ်လာပျော်ပြနေတော့၏။ သူ့ကိုကြည့်၍ ကျွန်တော်လည်း ဝေခွဲမရဖြစ်နေလေတော့၏။ မြမြလှိုင်ကလည်း အူကြောင်ကြောင်နှင့် သူ့ကိုကြည့်နေသည်။

“ဘာမိတာလဲဟင် . . . တရားခံလား . . . ”

ကျွန်တော်၏အမေး။ သူကတော့လွန်စွာရွှင်မြူးလှသောအသံ အိုကြီးနှင့်

“ဟုတ်ပဲ တရားခံမိတာလေ . . . တရားခံမိတာလေ . . . အမယ် လေး ရှာလိုက်ရတာ . . . ”

ရင်ဘတ်ကိုဖိရင်းပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်မိသည်။အဖြေကမရှင်းသေး ထို့ကြောင့် . . .

“ဘာတရားခံလဲဟင် . . . အမူကြီးလား”

ကျွန်တော့်အမေးကို တင့်တင့်နွေးက သူ့မျက်ခွက်ကြီးနှင့် ဘယ်လိုမှလမိုင်းမကပ်လှသော တစ်ခြမ်းပဲ့အပြုံးမျိုးနှင့်ပြုံးပြီး . . . သူ နောက်ကျောဘက်ကိုလက်ညှိုးထိုးကာ . . .

“အဲဒီနှင်းဆီပန်းတရားခံလေ . . . ”

“ဟင် . . . ”

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အံ့အားသင့်စွာတစ်ယောက်မျက်နှာတစ် ယောက်ပြန်ကြည့်မိသည်။ နောက်လေဘာတီထားခဲ့သောနှင်းဆီပန်းကိုပင် ထူးဆန်းစွာပြန်ကြည့်မိသည်။ ပြီးမှဖေဖေဝါနှင့် . . .

“ဒီ . . . ဒီနှင်းဆီပန်းကဘာဖြစ်လို့လဲ . . . ”

ကျွန်တော်၏အမေးကို တင့်တင့်နွေးကမျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး . . .

“ဘာအခုမှမသိချင်ယောင်ဆောင်နေတာလဲ . . . သူပဲ နွေးစားပွဲ
ခုံပေါ်မှာပန်းတွေတစ်နေ့တစ်ပွင့်လာထည့်ပေးနေတာလေ . . . ဟင်း . . .
မပြောလိုက်ချင်ဘူး . . . ဆယ့်ငါးပွင့်တောင်ရှိနေပြီဟာကို . . . ”

“ဟင် . . . ချယ့်ငါးပွင့် . . . ”

သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော် ဂျဂါးပင် . . . အဲလေ . . . စကား
ပင် ပို၍ပို၍ မပီနိုင်တော့ဘဲ မျက်လုံးကြီးပြူးသွားအောင် အံ့ဩသွားရ သည်။
ချစ်သူကတော့အံ့အားသင့်စွာငေးမောလျက် . . . ။

“အင်းလေ . . . သူပဲနွေးကိုစာရေးထားတယ်။ နှင်းဆီပန်း
ဆယ့်ငါးပွင့် ပြည့်တဲ့နေ့မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ နှင်းဆီပန်းကိုင်ပြီး စောင့်
နေမယ်ဆို . . . ”

ဟိုက်! ခိုးထုပ်ခိုးထည်နဲ့မိပြီ . . . ။ အဲလေ . . . ဟုတ်ပေါင်
လက်ထဲက နှင်းဆီပန်းကိုတစ်လှည့်၊ ချစ်ကိုသူတစ်လှည့်၊ တင့်တင့်နွေးကို
တစ်လှည့် ကြောင်ကြည့်နေမိသည်။

“ကဲ . . . ပြောလေ . . . ဒီကအဖြေပေးဖို့အသင့်ပဲ . . . ပြောနေ
ကြာတယ် . . . ခေါင်းညိတ်ထည့်လိုက်မှပဲ အေးမှာ . . . အင်း အင်း . . . ”

“ဟ . . . ဟ . . . နေဦးနေဦး . . . ”

အတင်းရော၊ အဓမ္မရော မျက်စိစုံမှိတ်ခေါင်းလာညိတ်ပြနေ၍
မနည်းတားယူရသည်။

“နေဦး . . . နေဦး . . . ဒီနှင်းဆီပန်းကလေဘာတီ စားပွဲ
ပေါ်လာချသွားတာ . . . သူချသွားလို့ ကျွန်တော်က ဒီလိုလေး ကိုင်တုန်း
ရှိသေးသူက . . . သူက”

“ဟင်”

ကျွန်တော့်စကားကို တင့်တင့်နွေးတစ်ချက်တော့ အံ့အားသင့်သွား
ပုံရသည်။ နောက်မှသဘောပေါက်သွားသလိုဟန်မျိုးနဲ့ ကရော်ကမယ်ပြုံး
လိုက်ပြီး . . .

“မရှက်ပါနဲ့ . . . ဒီကအဖြေပေးမလို့ဟာကို . . .”

“မရှက်ပါဘူးဗျာ . . . ဒါလေဘာတီလာချသွားတဲ့ပန်းပါ . . .”

တင့်တင့်နွေးဇေဝေဖါဖြစ်သွားပုံရသည်။ နောက်မှသတိရသွားသလို ဟန်မျိုးနှင့်မြမြလှိုင်ဘက်လှည့်၍ . . .

“လေဘာတီ . . . သူ့ကိုပန်းပေးသွားတာမြင်မိလား . . .”

သူ့စကားကိုချစ်သူက ရိုးသားစွာခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါပြီး

“ဟင့်အင်း . . . မမြင်မိပါဘူး . . .”

ချစ်သူ၏စကားကြားသည်နှင့် တင့်တင့်နွေးအသေအချာ ဝမ်းသာသွားပုံဖြင့် . . .

“တွေ့လား . . . တွေ့လား . . . ဘယ်လိုမှညာလို့မရပါဘူး။

. . . ဟဲ ဟဲ . . . အသည်းယားအောင်သိပ်မလုပ်နဲ့ ဒီကလည်းသိပ်ခေတ်ဆန်တာနော် . . . အသည်းယားလာရင် အာပွားပါ . . . ကျွပ်ခနဲ ကျွပ်ခနဲ တက်ရှုလူးလိုက်မယ် နော် . . .”

“ဗျာ”

အောင်မလေးဗျာ။ အာပွားတောင်ရှုလူးဦးမည်တဲ့။ သူ့ရုပ်ကမတော်တရောကြီး ကြံပြီး သူ့နှုတ်ခမ်းထော်ထော်ကြီးလန်ပြီး အံ့ကြိတ်သံကြီးနဲ့ဗျာ . . . ။ ကိုယ့်မှာ ငိုရမလို့ . . . ။ သို့သော် ငိုလို့မဖြစ်သေး။ ချစ်သူကရှိသေးသည်ကိုး . . . ။

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ . . . တကယ်ပါဗျာ . . . ။ မနက်အစောကြီးမြမြလှိုင် မရောက်ခင်လေဘာတီရောက်လာပြီး ဒီနှင်းဆီပန်းလေးချပေးသွားတာ . . . နောက်ခင်ဗျားရဲ့စားပွဲခုံပေါ်မှာလည်း တစ်ခါမှ ပန်းသွားမထည့်ရပါဘူးဗျာ . . . ဘုရားစူးရပါစေရဲ့ . . . ဒီစကားသာမမှန်ရင် တဏှာတစ်ကြောတုံး ရပါစေရဲ့ . . .”

ကိုယ်လည်းမထူးတော့ဘူး။ ပြောမိပြောရာပြောပြီး ကျိန်မိကျိန်ရာကို ကျိန်နေမိတော့တာ။

ထိုအခါကျမှ ငတိမလည်းအသိပြန်ဝင်သွားသလိုဟန်မျိုးဖြင့် မျက်နှာ မာ၊ ခါးပေါ်လက်ထောက်ပြီး . . .

“ဒါဆိုရှင်တကယ်ကျွန်မစားပွဲထဲ ပန်းမထည့်ထားခဲ့ဘူးပေါ့ . . .”

“ဟုတ်ရပါဘူးဗျာ . . . ဆံပင်တစ်ချောင်းထောင်တိုင်း မိုးကြိုးတစ်လုံး ပစ်ရစေ . . . ဘာထောင်ထောင်ပစ်စေဗျား”

ကျွန်တော်၏ကျိန်ဆိုစကား။ သူမက ကျွန်တော့်ကိုမိုက်ကြည့်ကြည့်ပြီး ဒေါသထွက်ဟန်နှင့် . . .

“ဒါဆိုပြန်ပေး . . . ငါပေးထားတဲ့လေပုပ်ထုတ်ဆေးနှစ်ထုပ်ပြန်ပေး”

“ဟမ်”

သူမဆီမဆိုင်စကားကြောင့် ကျွန်တော်ကြောင်သွားရသည်။ ချစ်သူကလည်းကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကိုငေးကြည့်လျက်။ ကျွန်တော်လည်းသူပြောသည်ကို သဘောမပေါက်သည်မို့ . . .

“ဘာ . . . ဘာပြောတာလဲဟင်”

ကျွန်တော့်စကားကိုငတိမက ခါးကိုဗီဒီယိုထဲကရုက္ခစိုးထောက်ထောက်၍ အသံဝဲကြီးဖြင့် . . .

“အောင်မာအောင်မာ . . . နင်ဟိုတစ်ခါ ပိုက်အောင့်နေတယ်ဆိုပြီး လေဘာတီနဲ့ငါဝယ်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ လေပုပ်ထုတ်ဆေးလေငါကနှင့်ကို မျှော်လင့်ချက်နဲ့ပေးခဲ့တာ . . . အခုမျှော်လင့်ချက်မရှိတော့ဘူးဆိုတော့ပြန်ပေး အဲဒီလေပုပ်ထုတ်ဆေး . . .”

“အမ် . . .”

သူ့စကားကြောင့်ကျွန်တော်အကြီးအကျယ်အံ့အားသင့်သွားရသည်။ ချစ်သူကိုကြည့်လိုက်တော့လည်း မျက်နှာအပျက်ပျက် အယွင်းယွင်းနှင့်၊ ကျွန်တော်ကသာ ဖြေရှင်းရခက်နေပြီမို့ . . .

“အဲ . . . အဲဒါလေဘာတီဝယ်ပေးတာမဟုတ်လား . . .”

“ဘာလေဘာတီဝယ်ပေးရမှာလဲ . . . လေဘာတီက သူဝယ်ပေးရင် သောက်မှာမဟုတ်ဘူးတဲ့ မင်းကိုယ်တိုင်ဝယ်မှ သောက်မှာလို့ပြောခဲ့တဲ့ . . . အဲဒါနဲ့ ကျွန်မကသနားပါတယ်ဝယ်ပေးလိုက်မယ်ဆိုပြီး ကျွန်မဝယ်ပေးလိုက်တာ . . . နောက်ရှင်ရေချိုးရင်း စီးဖို့ မြင်းကြယ်ဖိနပ်တစ်ရံပါသေး

တယ် . . . အဲဒါပါပြန်ပေး . . . ”

“အမ်”

သူ့စကားကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုပြန်ချေပရမှန်းမသိတော့ဘဲ၊ ကျီးကြည့်ကြောင်ကြည့်နှင့် ဟိုကြည့်ဒီကြည့်သာလုပ်နေမိ၏။ ချစ်သူကလည်း နားမလည်နိုင် ကြောင်ငေးဆဲ။ ဒါကို တင့်တင့်နွေးက မျက်ရည်လေး တဝိုင်းဝိုင်းနှင့် . . . ။

“ကျွန်မကသံယောဇဉ်ရိုပြီဆို . . . ရှိသမျှဟာတွေတောင် ချွတ်လှုပ်တာ . . . အေး . . . မုန်းပြီဆိုလည်း . . . ဘာမှကိုချန်မထားဘူး အကုန်ပြန်ချွတ်ယူမှာ . . . ပြန်ပေး ရှင်ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုတုန်းက ကျွန်မဝယ်ပေးခဲ့တဲ့ ခေါင်းကပ်ပလာစတာနဲ့ ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ်နှစ်လုံး ဟိုတလောက ရှင်ယူသွားတဲ့ ကားခနှစ်ဆယ် . . . ”

“အင် . . . ”

သူပြောမှ ကိုယ့်မှာဘယ်လောက်အကြွေးများမှန်းသိရသည်။

“ကျန်သေးတယ် . . . ဂစ်တာကြိုး ပြတ်သွားတုန်းကဝယ်ပေးထားတဲ့ . . . ဂစ်တာကမ္ဘာက ဂစ်တာကြိုးတစ်ချောင်း . . . ရှင်အဆောင်မှာထမင်းခိုးချက်စားတုန်းက လိုတယ်ဆိုလို့ ဝယ်ပေးထားတဲ့ထင်းရှူးဆီသုံးချောင်း . . . ။ သွားကြား ထိုးတံတစ်ထုပ်၊ ဖော့နားဖာကလော်နှစ်ထုပ်”

သူစာရင်းမဆုံးမီ ချစ်သူမျက်နှာ အပျက်ပျက် အယွင်းယွင်းနှင့် ဖျတ်ခနဲထသွားတာတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုတော့မှ ကျွန်တော်လည်းခေါင်းမွေးထောင်သွားပြီး . . .

“ဟာ . . . မြမြလှိုင် . . . မြမြလှိုင် . . . ”

ချစ်သူနောက်ပြေးလိုက်ဖို့အထ တင့်တင့်နွေးက ကျွန်တော့် လုံချည်ကို ဆွဲထားပြီး . . .

“ဒါဘယ်လဲ . . . ဘယ်ထပြေးဖို့ကြိုးစားတာလဲ . . . ဒီမှာအကြွေးတွေ အရင်ရှင်းသွားဦး . . . ။ ငါ့ရွာပြန် လက်ဆောင် ဗန်ပွေးဖက်ဆေးလိပ် သုံးလိပ်ကျန်သေးတယ် . . . ”

သူ့စကားကိုကျွန်တော်လည်းစိတ်မရှည်နိုင်စွာဖြင့် . . . ။

“ဟာ . . . နင့်စာရင်းနင့်ဘာသာနင့်တွက်ထား . . . နောက်လ
ဘတ်ဂျက်ကျရင်လေဘာတီနဲ့ငါရှင်းပေးလိုက်မယ် . . . ”

ဟုဆို၍ ချစ်သူနောက်သို့အပြေးကလေးထွက်လာခဲ့မိသည်။
ဒါတောင် အနောက်က . . .

“ဟဲ့ . . . ဒီစားထားတာတွေပါ ထည့်ပေါင်းထားရမှာလား . . .
ဒန့်ဒလွန်တောင့်နှစ်တောင့် သံပုရာသီးနှစ်လုံးကျန်သေးတယ် . . . လျက်
စား လျက်စား . . . ဩော် . . . ဒါက ပါပြီးပြီ . . . ”

ဟူသောအော်သံကြားရသေးသည်။ ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများက
ပျက်ယွင်းစွာ . . . ။

“မြလှိုင်”
 သူမဝေ့မကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်ကသာ သူ့ခြေလှမ်းမီအောင်
 လျှောက်ရင်း . . .
 “ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော်ပြောပြမယ်မြမြလှိုင် . . . ဒီကိစ္စ
 ကျွန်တော် လုပ်တာမဟုတ်ဘူး”
 သူမမျက်နှာပုပ်ပြီးနှင့် ခပ်သွက်သွက်လျှောက်နေသည်။
 “ဟိုလေ . . . လေဘာတီက တမင်အကွက်ချပြီးလုပ်ကြံ
 သွားတာ”
 သူမစိတ်ညစ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကုပ်တာတွေ့ရ၏။
 “နှင်းဆီပန်းလည်း . . . ကျွန်တော်သွားထားတာမဟုတ်ဘူး . . .
 နောက်ပြီး . . . လေပုပ်ထုတ်ဆေးဆိုတာက . . .”
 သူမခြေလှမ်းများရပ်တန့်သွားပြီး ကျွန်တော့်ကိုလှည့်ကြည့်သည်။
 “နေပါဦး . . . ဘာဖြစ်လို့ဒါတွေလာရှင်းပြနေတာလဲ . . .”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

www.foreverspace.com.mm

“ဟို . . . ဟိုလေ . . . မြမြလှိုင်အထင်လွဲသွားမှာစိုးလို့ပါ . . .”

သူမ မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှတစ်ခွန်းချင်းပြန်ပြောသည်။

“အခုလိုလာရှင်းပြနေတာ . . . ရှင်နဲ့ကျွန်မဘာဆိုင်လို့လဲ . . .”

“ဗျာ”

မျက်လုံးပဲပြာသွားသလားမသိ။ အမြင်အာရုံတွေအားလုံးဝေးဝေးသွားသည်။ ဘာပြန်ပြောလို့ပြောရမှန်းမသိခင်မှာပင် သူမက မျက်နှာကို မဲ့ပြုံး

“လေဘာတီက ပြောသားပဲ . . .”

“ဘာပြောလို့လဲ ဟင် . . .” ကျွန်တော့် အမေး။ သူမက မျက်နှာကို ရမ်းလိုက်ပြီး၊ ရှင် လှေနှံနှစ်ဖက်နင်းနေတယ်ဆိုတာလေ . . . ဗျာ . . . ဘာမှပြန်မပြောနိုင်ခင် သူမ၏ ဒေါက်ဖီနပ်မှ ခွာသံများကြားလိုက်ရသည်။ ခြေသံများကဝေး၍ဝေး၍ . . . ။

အတန်ကြာမှလက်သီးကိုတင်းဆုပ်၊ အံကိုတင်းကြိတ်ပြီးကြိမ်းဝါးမိသည်။

“တောက် ဘာအပြုံးနဲ့ လုပ်လိုက်တာလဲ လေဘာတီရယ် . . . နေနှင့်ဦးပေါ့လေဘာတီရယ် . . .”

ခနေ့လေဘာတီအဖြေပေးမယ်ဆို၍ ကိုစိုင်းမောင်တစ်ယောက် အပြတ်ကိုခြယ်မှုန်းနေသည်။ မျက်နှာကိုလည်းမှုန်နှစ်ထပ် တွေပြီးပြီ။ မှန်တွေသည်ဆိုတော့မှမျက်နှာခွက်ခွက်ကြီးပေါ် မှန်ဖွဲသောအရာများ၊ ဥပမာ မိတ်ကပ်၊ မျက်နှာချေ၊ ပေါင်ဒါ စသည် များကိုတွေ့ကာ တွေ့ကာနှင့် ဆန်ကာတိုက်နေခြင်းကိုဆိုလို၏။ မှန်အတွေ့ လွန်လျှင်လည်းသဘာဝမကျသော မှန်လွန် မျက်ခွက်ကြီးဖြစ်နေတတ်သည်။ ထိုသို့ဖြစ်လျှင်နေပူသည်နှင့် မှန်ယိုပြိုဟုဆိုကြရသည်။ မှန်ယိုသည်ဆိုသည် မှာလည်း တွေ့ထားသောမှန်များ မျက်နှာပေါ်ယိုစီးယီးလေး ကျလာသည်ကို ခေါ်ပါသည်။ ထိုကျလာ သောမှန်များ ပါးစပ်ထဲဝင်သွားပါက ယောက်ျား လေး အများစု၏စိတ်ထဲ၍ မိန်းမကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အနံ့ပဲရသလို၊ တကယ်ပဲကြုံရသလိုနှင့် အနည်း ငယ် သရိုးသရီ ဖြစ်တတ်သည်ဟူ၏။ ထိုအရာမျိုးကိုမှန်သောက်သည်ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။ ယောက်ျားသားများ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မူန်သောက်မိပြီဆို။ မိန်းကလေးများ အထူး သတိထား သင့်ပေပြီ...။

လူ့လည်းစိုင်းမောင်တစ်ယောက် မူန်တွေများ၍ မူန်လွန်မျက်နှာ
ကြီး ဖြစ်နေပေပြီ။ သို့သော်ရာသီဥတုက အေးသည်ကတစ်ကြောင်း၊
စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ချွေးထွက်စရာကိစ္စမရှိသေး၍ မူန်မယိုသေး။ ထို့ကြောင့်
ထိုမူန် လွန်မျက်နှာကြီးနှင့်ပင်အပြင်သို့ထွက်လိုက်သည်။

“ဟယ်”

သူ့ကိုမြင်သည်နှင့်သူငယ်ချင်းများက အံ့အားသင့်သွားကြရသည်။
သိပ်တော့မထူးဆန်းပါ။ သူ၏မူန်လွန်မျက်နှာကြီး ပြာပြီး ပြောင်းလဲနေ
သလို၊ မည်းပြီးတော့ပဲခွက်ဝင်နေသလိုနှင့် အဖြူနှင့်အမည်းကြား
ဂရေးဒီးယမ်း ဆွဲထားသလိုဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား...။

“ဘုန်းကညာတစ်ပါး လုံးရာကပြားတယ်ဆိုတာဒါမျိုးလား”

“မ”မအောင်လို့ ကျားဘက်လှည့်တော့မယ်ထင်တယ်...။

သူငယ်ချင်း သတိဝီရိယနဲ့နေနော်... မစားကောင်းတဲ့အသီးလို့မှတ်”

သူငယ်ချင်း၏ အာမေဇိုတ်သံများ...။ ကိုစိုင်းမောင်က
သူ့ မူန်လွန်မျက်နှာအဲ့အဲ့ကြီးကိုဖြိုးထုတ်လိုက်ပြီး။

“သိပ်ချောသိပ်လှပြီး... ရုပ်ရည်သူမတူအောင် တက်လာလို့
အံ့အားသင့်နေတယ်ထင်ပျံ့...။”

သူငယ်ချင်းများက ခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ခေါင်းလည်းမခါ။
ဒီအတိုင်းသာကြောင်ငေးကြည့်နေကြသည်။ ဒါကိုကိုစိုင်းမောင်က နှုတ်ခမ်း
မွေးထောင်တယ်ဆိုရုံ နှုတ်ခမ်းလေးထော်တယ်ဆိုရုံလောက် ပြောလို့ ရသော
ပုစွန်ကြာကူလီပြုံးပြုံးလိုက်ပြီး...။

“သိပ်မအံ့သြနဲ့ဦး... မကြာခင်သူလေးနဲ့လက်ချင်းဝဲရိန်ဆော်
ပြီးလာတော့မှ မင်းတို့လက်တွေမြေကြီးမှာထောက်ပြီး ကြောင်စီစီဖြစ်ကုန်
မယ်... ဟား သိပ်ကောင်းတဲ့ စကားလုံးပါလား ဘာတဲ့... မင်းတို့
လက်တွေမြေကြီးမှာ ထောက်ထားလိုက်...။”

“စိုင်းမောင် မင်းတို့နောက်မှာရောက်နေပြီ... မင်းတို့လက်
တွေမြေကြီးမှာ ထောက်ထားလိုက်...။ စိုင်းမောင်မင်းတို့နောက်မှာ

ရောက်နေပြီ . . . မင်းတို့ လက်တွေ့မြေကြီးမှာထောက်ထားလိုက်
. . . ယို . . . ယို . . . စိုင်းမောင် . . . ရဲ . . . ရဲ . . . အာဟ . . . အဟ”

ဟူ၍လည်းကောင်း

“လမ်းပေါ်မှာအချိန်တွေဖြုန်း၊ ကုန်ဆုံးသွားတဲ့အိမ် ပေါင်းများစွာ၊
ဤဇမ္ဗူတစ်ခွင်မှာ ရန်သူမီးကိုရှောင်ရှားသတိပြုကြပါ . . . ရဲ . . . ရဲ”

စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။ Hip Hop လား၊ မီးဘေးကာကွယ်ရေး

မီးသီးချင်းလားမသိပါဘူး။ လက်ညှိုးတောင်ထိုး မြောက်ထိုးနှင့်
လက်သီးလက် မောင်းတန်း အော်ဟစ်ထွက်ချသွားတော့တယ်။

“ဪ . . . လူပျိုကြီးများအသည်းယားတော့လည်း တစ်မျိုးပါ
လားနော်”

ကြောင်ခံတွင်းအိုနဲ့ ဆက်ရက်ပိုလီယိုတွေကြပြီထင်ပဲ . . .

www.foreverspace.com.mm

ချိန်း

ထားတဲ့နေရာရောက်တော့လေဘာတီက အရင်ရောက်
 နှင့်နေပြီ။
 အို လှလိုက်တာ။ အဖြူရောင်စပွဲရုပ်နှင့် အနက်ရောင် ထဘီ
 ကလေးကို ရိုးရိုးလေးတွတ်ထားတာပါ။ ရှည်လျားနက်မှောင်လှတဲ့ သူ့ဆံပင်
 ကိုဖွဖွလေးကိုင်လို့။

မျက်နှာမှာလည်းဘာခြယ်သမှုမှ မရှိဘဲ၊ ပြောင်ပြောင်ကလေး
 ဖြစ်နေတာကိုက အသည်းယားစရာ။ ကိုစိုင်းမောင် မှန်လွန်ခြေလှမ်းကို
 ဒဗယ်လ်ပါဝါမြှင့်တင်လိုက်သည်။ လေဘာတီနှင့်တိုက်မိမလိုဖြစ်ချိန်ကျမှ
 သူ့ခြေထောက်ဘရိတ်ကို ကျွဲခနဲ အုပ်ရပ်လိုက်သည်။ ဒါတောင်
 ပိန်ကိုင်းကိုင်း သူ့ဘော်ဒီ အရှိန်ကြောင့် ရှေ့တိုးနောက်ငင်ကျန်ရစ်တုန်း။
 “လေ . . . လေဘာတီ ရောက်နေတာကြာပြီလားညင် . . .”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သူ့အသက်ကိုအတတ်နိုင်ဆုံးကြာသံပါအောင်ကြိုးစားလိုက်သည်။
လေဘာတီက သူ့ကို ဝေခွာပင်မကြည့်ဘဲ

“အခုပဲရောက်တာ . . . ”

ဘာပဲပြောပြောကိုစိုင်းမောင်ကြီး အပျော်လွန်လွန်းနေသည်။
ရှက်လည်းရှက်၏။ ထို့နောက်လက်နှစ်ဖက်ကိုကော့ယှက်ကာ ဇက်ကိုတို၍
ခေါင်းတစ်ဖက်စောင်း ထားသည်။

“ဟို . . . ဟိုလေ . . . အဖြေ . . . အဖြေပေးမယ်ဆိုတာအခုလား
ဟင်”

ကိုစိုင်းမောင်အမေးကိုလေဘာတီ ခေါင်းကိုဖြည်းညင်းစွာညိတ်ပြ
သည်။

“ကိုယ် . . . ပျော်လိုက်တော့မယ်နော် . . . ဟီးဟီ . . . ”

ပျော်မယ့်သာပျော်တာ အပျော်လွန်တာကကြာနေပြီ။ သူ့ပိန်ကိုင်း
ကိုင်းမျက်နှာကြီးကို ပို၍ကိုင်းပြီးနောက်ခြေထောက် ကြွထောက်ကြွ
ဖြစ်နေသည်။ လေဘာတီက သူ့ကိုဝေခွာရင်း သက်ပြင်းချသည်။ ဒါကိုကို
စိုင်းမောင်က ပို၍မရိုးမရွာဖြစ်သွား ပြီး။ သူ့ရင်ဘတ်ရှေ့လက်သီးလေးဆုပ်ပြီး

“ပြောပါဦး . . . ပြောပါဦး . . . ကိုယ်ပျော်ရတော့မှာလား
ဟင် . . . ”

လေဘာတီသက်ပြင်းချပြန်သည်။ ပြီးမှအဝေးကြီးကိုငေးကြည့်
ရင်း

“ကျွန်မမှာ ချစ်သူရှိတယ် ”

“ဟင်”

စိုင်းမောင်ဆံပင်များထောင်၊ မျက်လုံးကြီးပြူး၊ ပါးစပ်ကြီးဟကာ
အကြာကြီးငြိမ်သွားသည်။ သူ့နားထဲတွင် မိုးကြိုးပစ်သံလိုကြားလိုက်ရ
သည့်ပုံရသည်။ အတန်ကြာမှ . . .

“ဘယ် . . . ဘယ်လို . . . လေဘာတီ . . . ”

သူ၏အလောတကြီးအမေး။ လေဘာတီကကြွေကျနေသော
သစ်ရွက်များကို ဆွေးလျှော့ ငေးရီကြည့်နေသည်။ သစ်ရွက်ကလေးမြေပြင်
ပေါ်ကျမှ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်မမှာချစ်သူရှိတယ် . . . ”

စိုင်းမောင်လက်နှစ်ဖက်ဆုပ်၊ ပခုံးလေးကိုင်းပြီး မလှုပ်မယှက်ငြိမ်သက်နေဆဲ။ အတန်ကြာမှသတိရသွားသလိုဟန်မျိုးနှင့် ခေါင်းကိုသွက်သွက်ခါပြီး . . .

“မ . . . မဟုတ်သေးထင်တယ် . . . ။ ချစ်သူရှိတယ်ဆို လေဘာတီရဲ့ ချစ်သူကဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်မချစ်သူက ဒီကမဟုတ်ဘူး . . . မန္တလေးက . . . ”

“ဪ”

“သူနဲ့ကျွန်မ ချစ်သူဖြစ်တာကြာပြီ . . . ။ အရင်ကတစ်နယ် တည်းသားတွေ ပါ . . . အခုမှမန္တလေးပြောင်းသွားတာ . . . ”

လေက ခပ်ဖြည်းဖြည်းတိုက်ခတ်နေသည်။ ကိုစိုင်းမောင်မျက်နှာလည်းမှုန်ယိုပြီ။ နဖူးမှစ၍ တော့ထားသောမှုန်များယိုလေပြီ။ လေဘာတီကတိုးညှင်းသောလေသံဖြင့် . . .

“အခုသူက သူ့မိဘတွေနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဖို့ မန္တလေးကို ခေါ်နေပြီလေ”

စိုင်းမောင်မျက်နှာကြီးမဲ့ကျသွား၏။ ငိုမလို ကပိုကရိုကြီးဖြစ်နေသည်။ ရှုယိုတာက ဆက်ယိုနေတုန်း။

“အခုကျွန်မသူရှိတဲ့ မန္တလေးလိုက်သွားချင်လို့ . . . ကိုစိုင်းမောင်လိုက် ပို့နိုင်မလားဟင် . . . ”

သူစကားကြားသည်နှင့် ခုနက လူသေကောင်လို ငြိမ်သက်နေသော ကိုစိုင်းမောင် ဖုတ်ဝင်သလိုလှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး ဒေါသတကြီးငိုသံဝဲကြီးနှင့် . . .

“ဘာလို့လိုက်ပို့ရမှာလဲဗျာ . . . ကိုယ့်ချစ်သူကိုသူများဆီလိုက်ပို့ရအောင် . . . ကျုပ်က လှုပ်သမား ကျန်စစ်သားမှမဟုတ်တာ . . . ။ မပို့နိုင်ဘူး . . . ဟား . . . ဒီနေ့ဟာ . . . တော်သလင်းလဆန်း လေးရက်နေ့ပါလား”

ကိုစိုင်းမောင်မျက်ရည်လည်ရွဲ မှုန်တွဲလဲနှင့် ကက်ကက်လန်ရန်

တွေ့သည်။

“ဘယ်နှယ်ဗျာ . . . ကျုပ်မှာရည်းစားလေးရမလားလို့ဆိုပြီး . . . အကျီ နှစ်ထပ်တွေဝတ်၊ ဘောင်းဘီအပွတွေဝတ်၊ မတော်တရော် ခေါင်းစည်းတွေစည်း၊ တွေအပေါ်က ဦးထုပ်တွေနောက်ပြန်ဆောင်း ကိုယ့်မျက်နှာနဲ့မတန်တဲ့မျက်မှန်အနက်ကြီးတွေတပ်နဲ့ . . . ကြိုးစားလိုက် ရတာ . . . ။ အခုတော့သူ့မှာရည်းစားရှိတယ်တဲ့ . . . ။ ကောင်းကြသေးရဲ့ လား ပရိသတ်ကြီးရဲ့ . . . ဟီး . . . ဗလောင်ဆူပြီဗျ . . . ဗလောင်ဆူပြီ . . . ကိုယ်ဒီလောက်ချစ်တာကိုလေ . . . ”

ငိုပြီ။ စိုင်းမောင်ငိုပြီ။ ငိုတာမှလေဘာတီနားထင်နှစ်ဖက်ကို သူ့လက်ညှိုးထိုးပြီးတော့ကိုငိုတာ။ ဒါကိုတောင်လေဘာတီက အတွန့် တက်ပြီး။

“ဟိုလေ . . . ကိုစိုင်းမောင်စိတ်ကောင်းလေးမွေးပြီး”

သူမစကားမဆုံးလိုက်ကိုစိုင်းမောင်က . . .

“ဘာစိတ်ကောင်းမွေးရမှာလဲဗျာ . . . မမွေးနိုင်ဘူး . . . ။ ခင်ဗျား ကို ကျန်စစ်သားစိတ်မွေးပြီးလိုက်ပို့ပါပြီတဲ့ . . . ။ ဇာတ်တော်ထဲက လိုဟိုက လှံကြီးနဲ့ ဆီးထိုးရင်ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ . . . ။ တော်ပြီဗျာ . . . ။ လိုက်လဲ မပို့နိုင်ဘူး . . . ။ ခံစားရတယ်ဗျာ . . . ခင်ဗျားနဲ့ကျွန်တော့်အကြောင်းကိုလည်း ခုထွက်မယ့် အခွေထဲထည့် အင်း . . . တော်သလင်းဒိုင်ယာရီဆိုပြီး . . . ”

သူမစကားကိုလေဘာတီမျက်လုံးပြူးသွားပြီး

“ဟင် . . . ဟိုတော်သလင်းကဘယ်ကပါလား”

“ပါမှာပေါ့ . . . နင်နဲ့ငါတွေ့တာတော်သလင်းလဆန်းလေးရက် အဲဒီနေ့က အစိမ်းရောင်ဝမ်းဆက်နဲ့ အဲဒီအအိတ် အဲဒီအရိပ်က ငါ့ကို စိမ်းကားဖို့နိမိတ်လား . . . တော်သလင်းလပြည့်ကျော်ခြောက်ရက်မှာ ထမင်းတွေချက်စားရတက်ပွား . . . လျက်ဆား . . . နှစ်ယောက်အတူအပြင် ထွက်သွားပြီး . . . တော်သလင်းလဆုတ်ရှစ်ရက်မှာစကားတွေ မြူးပြီး ဘုရား တွေဖူးကြတာလေ . . . နင်မမှတ်မိတော့ဘူးလား . . . ကျအု . . . ကျအု”

လေဘာတီရယ်ရခက် ငိုရခက်ဖြစ်သွားသည်။ ဒါကိုကိုစိုင်းမောင်

ကအသံကျယ်ကျယ်ဖြင့်

“အဲ . . . ငါသွားမယ် . . . တော်သလင်းဒိုင်ယာရီခွေထွက်ရင် ဒဂုံစင်ကာမှာလက်မှတ်ထိုးပေးမယ် . . . ။ နာမည်ကြီးရင်မော်ဒယ်လုပ်မယ် ရုပ်ရှင်ရိုက်မယ်။ အဲဒီလို ဘူးသီးတော့မှ အရီးလာမတော်နဲ့ ဟင်း . . . ”

ဟုဆို၍ တစ်ဖက်လှည့်ကာအသံကျယ်ကျယ်ဖြင့် . . .

“နားလည်ပါဦး လေးလေးတို့ရယ် . . . ကျွန်တော်ဒီလောက် ချစ်တဲ့ဟာပဲကို အပြစ်မဲ့စွာနှစ်ခါဆိုလို့ . . . ။ မုံရွာမှာ အကုန်ပါသမျှ ဝက်လက်မှာ ကြက်ကြက်နဲ့ အမှုတွေသာကျူးလွန်ခဲ့ . . . ”

စသည်ဖြင့်ဗျာ ငိုသံဝဲကြီးနှင့်အော်ဟစ်ဆိုပြသွားလေတော့တာ

“ရှင်မွေးလွန်းကဘယ်သူလဲ မင်းနန္ဒာကဘယ်မှာလဲ”

အဲဒါလည်းပါတယ်။

“တော်သလင်းမှာတွေ့ကြလို့၊ တော်သလင်းမှာကွဲ၊ တော်သလင်း မှာ ချစ်ကြလို့ တော်သလင်းမှာလွဲ ”

အဲ . . . အဲဒါလည်းပါတယ်အစုံပါပဲဗျာ။ အတော်စုံတယ်။ ပါးစပ်ထဲရှိတာပြော သူ့သီချင်းပဲ . . . ။ မှန်လွန်မျက်ခွက်ကြီးနဲ့ဗျာ လမိုင်း မကပ်ပုံပြောပါတယ်။အဲ . . . မယ်လိုဒီဆိုတော့မှ ကီးကြောင်နေတာတော့ အတော်ဆိုးတယ်။ ဩော် ခုခေတ်တော့ အသည်းကွဲသွားတော့လည်း ခေတ်ဝီတသမားလေးဖြစ်သွားတာပါပဲလား။ ဟမ်း . . . တယ် ကောင်း . . . ။

အ ခုတော့အရာရာအားလုံးအရင်အတိုင်းလိုပါပဲ။ နေမင်းကြီးသည်လည်းနေမင်းကြီးနေရာ၊ အုန်းလက်ဖျားကလည်းအုန်းလက်ဖျားနေရာ၊ မြက်ခင်းစိမ်းကလည်းမြက်ခင်းစိမ်းနေရာ။ သူ့နေရာနှင့် သူ့နေသားကျနေပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကလည်း ယခင်ယခင်အတိုင်းပိုနေမြဲကျားနေမြဲ၊ ဘာမှမပြောင်းလဲ . . . အဲ . . . ကိုစိုင်းမောင်ကြီးကတော့ တော်သလင်းဒိုင်ယာရီဆိုပြီး စီးရီးသွင်းနေတာကလွဲရင်ပေါ့လေ . . . ။

ကျွန်တော်လည်းမြဲမြဲလှိုင်ကိုမစရဲသေး။ လေဘာတီ ရန်ကကြောက်ရသေးသည်မဟုတ်ပါလား။ လေဘာတီကတော့ဖြစ်ပြီးခဲ့တာတွေအားလုံးမေ့ပစ်လိုက်၍လားမသိ။ အားလုံးကို မေ့ချင်ယောင်ဆောင်နေသည်။ အဲ . . . သူ့ကိုကြည့်ရတာလည်း အမြဲတစေ တမိုက်မိုက်တတွေတွေနှင့်။ ဘာတွေ အလိုမကျနေသည်မသိ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီးစိတ်မချမ်းသာသူက

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော် ချစ်သောမြမြလှိုင်ပင်။ သူကပင် လေဘာတီကိုယ်စားဝင်ပူပေး
နေပုံရ၏။ ဘာစံရက်မဟုတ် နှစ်ရက်လည်းမဟုတ် နေ့စဉ်ရက်ဆက်ပင်။

ယခုလည်းဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ သူတို့နှစ်ယောက် တစ်ယောက်
ကိုတစ်ယောက်စကားတစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ မနက်ထဲကငေါင်ပြီး ထိုင်နေကြ
သည်။ သူတို့ ကြည့်ရတာ ကိစ္စတစ်ခုကို အကြီးအကျယ် ဆွေးနွေးနေကြ
သည်။ ကျွန်တော်လည်း ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သည်မို့ ခပ်အေးအေးသာနေလိုက်
သည်။ သူတို့ကို ကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို အကျပ်အတည်းဖြစ်နေပုံရ၏။
အတော်ကြာမှမြမြလှိုင်က သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး

“တီတီ . . . တစ်ခုခုတော့ဆုံးဖြတ်သင့်ပြီလို့ လှိုင်ထင်တယ် . . .”

မြမြလှိုင်က လေဘာတီကို ရင်းရင်းနှီးနှီးပြောသည်။ ဒါကို
လေဘာတီက

“ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်းမသိတော့ဘူးလှိုင်ရယ် လှိုင်ပဲ
ဆုံးဖြတ်လို့ရရင် တို့ကိုယ်စားဆုံးဖြတ်ပေးပါလား”

မြမြလှိုင်ကခုံကိုပြင်ထိုင်လိုက်ပြီး

“ဒီလိုလုပ်လေ”

လေဘာတီမြမြလှိုင်ကိုငေးကြည့်နေသည်။ မြမြလှိုင်ကကျွန်တော့်
ကို ဖျတ်ခနဲဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“ကျော်မင်းမူကိုအကူအညီတောင်းလိုက်မယ်လေ . . .”

လေဘာတီကကျွန်တော့်ကိုဝေ့ကြည့်သည်။ ကျွန်တော်ကသာ
နားမလည်စွာဖြင့် . . .

“ကျွန်တော်ဘာကူညီရမလဲမြမြလှိုင် . . .”

“ဒီလိုပါ”

မြမြလှိုင်စကားမဆက်သေးပဲ ဘယ်ကစပြောရင်ကောင်းမလဲဟု
စဉ်းစားနေပုံရသည်။ နောက်မှ . . .

“ဒီလိုပါ . . . လေဘာတီက မန္တလေးမှာချစ်သူရှိတယ်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . သိသားပဲ”

လေဘာတီရှက်ရွံ့စွာခေါင်းငုံ့သွားသည်။

“အခု . . . သူ့ချစ်သူကို မိဘတွေက တခြားတစ်ယောက်နဲ့စီစဉ်
နေကြ တယ် . . . ”

“သူကရောမငြင်းဘူးလား ”

ကျွန်တော်ကဖြတ်မေးလိုက်သည်။ ဒါကိုမြမြလှိုင်က . . .

“ငြင်းပါတယ် . . . ဒါပေမယ့်သူ့ရဲ့ကောင်မလေးကိုခေါ်ပြမှယုံ
မယ်လို့ ဖြစ်နေကြတယ် . . . ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ . . . ကိုမင်းခ . . . အဲ . . . တီတီရဲ့ချစ်သူက ဒီကို
မလာ နိုင်ဘူး . . . တလောကမှ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ခြေထောက်
တစ်ဖက်ကျိုးထားတယ်လေ . . . ”

“ဪ”

“အဲဒါကိုလေဘာတီက စိတ်ပူနေတယ်။ လိုက်လည်း လိုက်သွား
ချင်တာ . . . မြမြလှိုင်လည်း လိုက်ပို့ချင်ပါတယ် . . . ဒါပေမယ့် တီတီရော
လှိုင်ပါ မန္တလေး တစ်ခါမှမရောက်ဖူးကြဘူးလေ . . . ”

“အဲဒီတော့”

ကျွန်တော့်စကားကို မြမြလှိုင်ကအဖြေမပေးနိုင်ဘဲငြိမ်နေသည်။
လေဘာတီကတော့ ရှက်ရွံ့စွာခေါင်းငုံ့နေ၏။ နောက်မှမြမြလှိုင်က . . .

“အဲဒါ . . . ကျော်မင်းမူများ . . . လေဘာတီကိုမန္တလေးကို
လိုက်ပို့ နိုင်မလားလို့ . . . ”

“ဪ”

ကျွန်တော်ဘာမှပြန်မပြောမိ။ လေဘာတီကသာ အသံတိုးတိုး
ဖြင့် . . .

“ဒုက္ခများပါတယ်ဟယ် . . . ”

ဟုညည်းသည်။ ကျွန်တော်ကသာ ဇာတ်လမ်းစုံသိချင်သွား၍

“ဒါနဲ့နေပါဦး . . . လေဘာတီရဲ့မိဘတွေကရော ”

“သူ့မိဘတွေကသိတယ်လေ . . . ။တီတီနဲ့ကိုမင်းခကိုလည်း
သဘောတူတယ် . . . ။ကိုမင်းခကလူရိုးလေ . . . ။ အလုပ်လည်း ကြိုးစား

တယ် . . ”

လေဘာတီက သူ့ချစ်သူကို သတိရနေပုံရသည်။ ဆွေးလှစွာ အထူးသို့ငေးရီနေသည်။ ကျွန်တော်က သာသက်ပြင်းချ၍

“အင်းလေ . . . ကူညီစေချင်ရင်လည်း ကူညီရတာပေါ့ . . . ”

လေဘာတီမျက်လုံးများပြောင်လက်သွားသည်။ မြမြလှိုင်ကျေးဇူး တင်စွာကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှတော့ ‘ဒါအခွင့် အရေးပဲ’ ဟူ၍သာ။ သို့သော်ဟန်မပျက်ဘဲ . . . ။

“ဒါဆိုဘယ်နေ့သွားကြမလဲ . . . ”

“မနက်ဖြန်ကြာသပတေးနေ့ပဲ . . . မနက်ဖြန်သွားကြမယ်လေ။ ဒါဆိုသောကြာနေ့ဟိုကိုရောက်မယ် . . . စနေနေ့တစ်နေ့နေ့ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ ပြန်လာရင် . . . တနင်္လာနေ့ကျောင်းပြန်တက်လို့ရတယ် . . . ”

လေဘာတီ၏အလောတကြီးစကား ။ ကျွန်တော်က ပြုံး၍ သာ . . . ။

“ကောင်းပြီလေ . . . သွားကြတာပေါ့၊ ရထားလက်မှတ် ကျွန်တော် စီစဉ်လိုက်တော့မယ် ”

နှစ်ယောက်စလုံးက ကျေးဇူးတင်သောမျက်နှာမျိုးနှင့် ပြန်ကြည့် ကြသည်။

အေးလေ . . . ကျေးဇူးတင်နှင့်ထားကြဦးပေါ့ကွာ . . . ဟုသာ . . . ။

အ

တာရုံ၏ထုံးစံအတိုင်း အားလုံးရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည်။
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်ခြည်မပြတ်အောင်
ကြည့်နေရင်း ဘူတာရုံဝင်းအတွင်းလှမ်းဝင်လိုက်သည်။

“ရထားအတွဲနံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ . . .”

မြမြလှိုင်၏အမေး။ ကျွန်တော်က . . .

“တွဲနံပါတ်တစ်မှာမြမြလှိုင် . . . မြမြလှိုင်ပြန်ချင်ပြီလား . . .”

မြမြလှိုင်က လိုက်ပို့ရုံသက်သက်ဆိုတော့ အဆောင်ပြန်ရဦး
မယ်မဟုတ်လား။ ဒါကိုသူမကခေါင်းခါပြီး . . .

“ဟင့်အင်း . . . ရထားထွက်ပြီးတော့မှပြန်တော့မယ် . . .”

“လှိုင်လေးပင်ပန်းနေဦးမယ် . . .”

လေဘာတီကရုဏာသက်စွာပြောသည်။

“ရပါတယ်တီတီရယ် . . . ကုသိုလ်ရတာပေါ့ . . .”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

www.foreverspace.com

သူတို့နှစ်ယောက်လုံးထံမှရယ်မောသံကြားရ၏။

“အိအိအိပဲလေဘာတီ . . . ခုံနံပါတ်က ဆယ့်သုံးဆယ့်လေး”

“နံပါတ်ကလည်းမကောင်းလိုက်တာ . . . ”

လေဘာတီနှာခေါင်းရုံ့ပြီးပြောလေသည်။

“ငါလည်းရတဲ့ခုံဝယ်ရတာပဲ ”

“ဟုတ်သားပဲ . . . အယူမသီးပါနဲ့တီတီရယ် . . . ”

မြမြလှိုင်က ကျွန်တော်ဘက်လိုက်ပေးသည်။ ဒါကိုလေဘာတီက

“အယူမသီးပါဘူးလှိုင်ရယ် . . . ဟွန်း . . . အခုမှအတိုင်

အဖောက် ညီနေလိုက်တာ . . . ”

“တီကလည်း”

သူ့စကားကြောင့်မြမြလှိုင် ရှက်ကိုးရှက်ကန်းဖြစ်သွားသည်။

“တီတီကလည်းမဟုတ်တာကျနေတာပဲ . . . အဲ . . မှားလို့

. . . ဟုတ်တာကျနေတာပဲ . . . ”

သူ့စကားကြောင့်အားလုံးရယ်မိကြသည်။ နောက်မှလေဘာတီက အလိုက်သိစွာ

“ကဲ . . . ငါရထားပေါ်တက်နှင့်မယ် . . . စကားပြောရစ်ဦး”

ဟုဆို၍ ရထားပေါ်တက်သွားတော့သည်။ ရထားဘေးမှာ

ကျွန်တော်နှင့် ချစ်သောမြမြလှိုင်နှစ်ယောက်တည်း . . . ။

“မြမြလှိုင် . . . ”

သူမမော့မကြည့်ပါ။

“ကျွန်တော်တို့ပြန်လာရင် ကျောင်းမှာဆုံကြမယ်နော် . . . ”

သူမဘာမှပြန်မဖြေပါ။ ကျွန်တော်ကသာအခွင့်အရေးရတုန်းမို့။

“ကျွန်တော်ပြန်ရောက်ရင် . . . မြမြလှိုင်နဲ့ကျွန်တော် ချစ်သူ

အဖြစ်နဲ့ ပြန်ရောက်ချင်တယ် . . . ”

“ရော် . . . ဘာဆိုလို့လဲ . . . ”

ကျွန်တော်မဆီမဆိုင်စကားကြောင့် သူမရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်သွားရသည်။ ကျွန်တော်ကသာ နွားသိုးကြီးပြတ်အပြုံးမျိုးနှင့် . . . ။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“ဆိုင်တာပေါ့မြမြလှိုင်ရယ် . . . ကျွန်တော်ကမြမြလှိုင်ကိုချစ်နေတာလေ . . .”

“အို . . . အင်း ဒီတစ်ခါတော့ ပြောချလိုက်တာ မြိန်နေရောပဲ။ မြိန်တုန်းဆက်တင်ဦးမှ’

“ကျွန်တော်မြမြလှိုင်ကိုဘယ်တုန်းကတည်းက ချစ်ခဲ့လဲဆိုရင်”

“ကျေးဇူးပြု၍ နားဆင်ပါရှင် . . . ရထားထွက်ရန်ငါးမိနစ်သာ . . .”

ဖီး(လ်)တက်လို့မဆုံးမီ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသော ကြေညာသံကြောင့် စကားစဖြတ်လိုက်ရသည်။ ထိုတော့မှ သူမကလည်း သတ်ကွင်းမှလွတ်မြောက်သွားသောသမင်ငယ်လိုမြူးတူးသွားပြီး . . .

“ဟော . . . ရထားထွက်တော့မယ်တဲ့ . . . သွားတော့လေ . . .”

သူမ၏စကား ။ ကျွန်တော်ကပေကပ်ကပ်နှင့် . . .

“ဟင့်အင်း . . . မသွားသေးဘူး . . . ခုနက ကိစ္စကိုပြော . . .”

“ဘာကိစ္စလဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ကျောင်းပြန်ရောက်ရင် . . . ချစ်သူအဖြစ်နဲ့နေကြမယ်ဆိုတာလေ . . .”

သူမသက်ပြင်းချပါသည်။ ပြီးမှခေါင်းငုံ့ပြီး . . .

“ပြန်ရောက်တော့သိမှာပေါ့ . . .”

ဟုဆိုရင်း . . .

“သွားတော့နော် . . . ရထားထွက်တော့မယ် . . .”

ကောင်းခန်းရောက်ပြီဆိုသိတယ်မဟုတ်လား . . . ။ ဒီလိုပဲဖြစ်နေကျ။ ကျွန်တော်လည်းမတတ်သာသည့်အဆုံး ထွက်လုလု ဖြစ်နေသော ရထားပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်ရထားပေါ်ရောက်သည်နှင့် ရထားဘီးကစလှိမ့်နေပြီ ဘူတာ၏စင်္ကြန်ထဲမှာတော့ ချစ်သူတစ်ယောက် တည်း။ ရထားအရှိန်ကြောင့်ဟပ်ပါလာသည့်လေပြည်များက သူမ၏ ကောက်ခွေနေသော ဆံပင်များကို သိမ်းရစ်နေသည်။

နေနှင့်ဦးပေါ့ချစ်သူ . . .

www.foreverspace.com.mm

၆၆

လေ

ဘာတီ”

“ဪ... ငါက နင်မပါလာတော့ဘူးတောင်ထင်
နေတာ...”

သူမကနောက်ပြောပါသည်။ ညနေခင်းနေရောင်ခြည်က ရထား
ပေါ်ထိုးကျနေဆဲ...။

“နင်နေပူမှာပေါ့... ဒီအတွင်းဘက်ပြောင်းထိုင်လိုက်လေ...
ငါက ပြတင်းပေါက်ဘက်ထိုင်ပေးမယ်...”

သူမမော့ကြည့်ပါသည်။ ပြီးမှကရုဏာသက်သောမျက်လုံးမျိုးနှင့်။

“ရပါတယ်ဟာ... ငါ့ကိစ္စနဲ့တို့ပူပြီးပြီ... အခုထပ်ပူရဦး
မယ်ဆို ဘယ်ကောင်းပျံ့မလဲ...”

“အဲ... အဲလိုလည်း မဟုတ်သေးပါဘူး... ငါကယောက်ျား
လေးပဲ။ ရပါတယ်... လာပါ... ပြောင်းထိုင်လိုက်ပါ...”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

သူမမထချင်ထချင်နှင့် ခုံကိုပြောင်းထိုင်လိုက်သည်။ ရထား
ကအရှိန်မှန်မှန်ခုတ်မောင်းဆဲ . . . ။

နေရောင်ခြည်ကဝင်းဝါစိုပြည်စွာကျနေသည်။ မြင်နေရသောစပါး
ခင်းများကလည်း ရွှေတလင်းနွယ်တလက်လက်တောက်ပဆဲ၊ မြို့ပြနှင့်
အလှမ်းဝေးလာလေ မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းများက အေးချမ်းလာလေလေ
ဖြစ်နေသည်။ မြင်နေကျ မြင်ကွင်းမဟုတ်၍လည်းဖြစ်နိုင်သည်။ ရထားပေါ်
မှလူတချို့ ညနေခင်းအအေးဒဏ်ကာကွယ်ရန် အနွေးထည်များပင်
ထုတ်ယူနေကြပြီ။ ရထားအရှိန်မြင့်လာသည်နှင့်အမျှ ပို၍အေးလာ
သယောင်ထင်ရ၏။

“လေဘာတီ”

“ဟင်”

သူမခေါင်းကို အုပ်ကိုင်ရင်းဖြေသည်။

“နင်အဆင်ပြေရဲ့လား . . . ”

သူမနားထင်ကိုထောက်ပြီး . . . ။

“ငါခေါင်းတွေမူးနေတယ် . . . ”

“ဟင်”

သူ့အဖြေကြောင့်ကျွန်တော်လန့်သွားသည်။ နောက်အိတ်ထဲထည့်
လာ သောပရုပ်ဆီဘူးကိုထုတ်ပေးရင်း . . . ။

“ရော့ . . . ငါ့မှာပရုပ်ဆီဘူးပါလာတယ် . . . နည်းနည်းပွတ်ထား
လိုက်”

ကျွန်တော်ကမ်းပေးသောပရုပ်ဆီဘူးကိုလှမ်းယူပြီး သူ့နားထင်ကို
ပွတ် လိုက်သည်။ ဟုတ်ပါရဲ့ . . . သူ့နဖူးမှာချွေးလေးတွေစို့လို့ . . . ။

“ငါကခရီးသွားရင် အဲဒီလိုပဲမူးတတ်တယ် . . . ”

“ဟုတ်လား . . . ဒါဆိုပြတင်းပေါက်နားပြန်လာထိုင်လေ . . .

လေပိုရတာပေါ့ . . . ”

“ရပါတယ်ဟာ . . . နင့်ကိုအားနာလှပြီ . . . ”

“ဘာအားနာစရာရှိလို့လဲဟ . . . ”

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

“ဪ... နေပူတုန်းကနင်ကအပူခံထိုင်ပြီး နေအေးတော့မှ”
“ဟယ်... သူငယ်ချင်းအချင်းချင်းပြောစရာမလိုပါဘူးဟာ။ ကဲ
လာပါ...”

ကျွန်တော်သူ့ကိုထိုင်ခုံပြန်ပြောင်းပေးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးပါပဲဟာ... ငါနှင့်ကို...”

“အားနာတယ်ပြောဦးမလို့လား...”

သူမခပ်ဟဟရယ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကသာ...။

“အင်း... နေပါဦးလေဘာတီရဲ့... နင်အခုထွက်လာတာ
ကိုမင်းခ သိလား...”

သူမခေါင်းခါရင်း...။

“ဟင့်အင်းမသိဘူး...”

“ဟာ... ဒုက္ခပါပဲ... သူမသိပဲတို့သူ့အိမ်ဘယ်လိုသွားမှာလဲ”

“အင်း... ဟုတ်သားပဲနော်... တို့သူ့အိမ်ရှာမတွေ့ရင်
ဒုက္ခ...”

“နင့်မှာ သူ့ဖုန်းနံပါတ်မရှိဘူးလား...”

“ရှိတယ်... ရှိတယ်... နင်ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဒီလိုလေဟာ... ခဏနေရင်ပဲခူးဘူတာရောက်တော့မှာ။
ဘူတာရောက်ရင် ရထားခဏရပ်မှာပဲ... အဲဒီတော့ကျရင် ငါဆင်း
ပြီး... ဘူတာမှာ တစ်ယောက်ယောက် လာကြိုခိုင်းဖို့ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်
မယ်လေ...”

“အင်း... အဲဒါကောင်းသားပဲနော်...”

“ကဲ... ဒါဆိုသူ့ဖုန်းနံပါတ်ငါ့ကိုပေး...”

“ဪ... အင်း...”

သူမအိတ်ကိုဖွင့်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်ရှာပေးသည်။

“ဒီမှာရော့... ၂၀-----”

သူပြောသည့်ဖုန်းနံပါတ်ကိုကျွန်တော်မှတ်ထားလိုက်သည်။

“နောက် နင့်အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ရော...”

သူမမျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ငါ့အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကဘာလုပ်ဖို့လဲ . . . ”

ကျွန်တော်ပုံစံမပျက်အောင်ထိန်းလိုက်ပြီး . . .

“လိုရမယ်ရပါဟာ . . . အခြေအနေအရ အရေးကြီးရင် ဖုန်းဆက်လို့ရတာပေါ့”

သူမတစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်သေးသည်။ နောက်မှခေါင်းညိတ်ပြီး . .

“အင်း . . . ဒါဆိုလည်း လိုက်မှတ်လေ . . . ”

ဟုဆိုပြီးသူ့အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ကိုထုတ်ပေးသည်။ ကျွန်တော်လည်းကိုယ့်အကြံအစည်အောင်တော့မည်ကိုတွေးရင်း ဝမ်းသာနေမိသည်။ သို့သော်ကိုယ့်ကိုယ်ကိုဟန်မပျက်အောင်ထိန်းရင်း . . . ။

“ဟင် . . . နင့်နဖူးမှာချွေးတွေထွက်နေသေးတယ် . . . ရော့ ငါ့မှာလက်ကိုင်ပဝါပါတယ် . . . ”

“ရပါတယ် . . . အားနာပါတယ်ဟာ”

“လာပြန်ပြီဒီအားနာတာကြီး . . . ရော့ . . . ယူလိုက်”

ဟုဆိုရင်းလက်ကိုင်ပဝါကိုထုတ်ပေးလိုက်သည်။ သူမက ‘ကျေးဇူး’ ဟူ၍လက်ကိုင်ပဝါကိုယူပြီးနဖူးမှ ချွေးများကိုသုတ်ဖယ်လိုက်သည်။ ရထားကြီးကတော့ အရိန်မှန်စွာဖြင့် ပဲခူးမြို့မှကြိုဆိုပါ၏ ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကြီးကိုဖြတ်ကျော်နေပြီ။

www.foreverspace.com.mm

66

အိ

...လောဘာတီနှင့်ဒီကပဲစောင့်နော် ... ငါဆင်းပြီး
ဖုန်းသွား ဆက်လိုက်ဦးမယ်”

“ဟဲ့ကျော်မင်းမူမကြာနဲ့ဦးနော် ... ရထားမမိပဲနေဦး
မယ် ...”

“အေးပါ ... မကြာပါဘူး ... ဒီကပဲစောင့်နော်။ ဆင်းလိုက်မ
လာနဲ့”

ဟုဆိုပြီးရထားပေါ်မှ အပြေးလေးဆင်းခဲ့မိသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းတွေက အသွက်လက်ဆုံး
အပေါ့ပါး ဆုံး ...။

တွေ့ပြီပေါ့ကွာ ...။ တစ်လျှောက်လုံးကိုယ့်ကိုခုကွပေးနေသော
ကောင်မလေး၊ အလှည့်ကျတော့လည်းမနွဲ့ကြစတမ်းပေါ့ ...။

ကိုယ့်မှာလုပ်ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့အချိန်မှာတော့အနည်းငယ်ပညာပြန်ပြရမှာ

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ပေါ့။ ဒါမှမဟုတ်ရင်ယောက်ျားတွေကို ဒီလိုပဲနိုင်စားလို့ရမယ် ထင်နေ
တော့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့်အခွင့်အရေးရတုန်းမှာပြန်ဆုံးမမထားရင် နောင်လာ
နောက်သား အမျိုးကောင်းသားများအတွက်ရင်လေးစရာ ဖြစ်ရော့မည်။

လုပ်ကွက်ကပါးပါးလေးပါ။ သူလည်းတအားကြီးမနစ်နာ
ကိုယ်လည်းအဟားပြေရုံပေါ့။ ဒါကတော့တယ်လီဖုန်းနံပါတ်လေးနှစ်ခုနှိပ်
လိုက်တာပါပဲ . . . ။

“ဟဲလို . . . ”

www.foreverspace.com.mm

ရ ထားပေါ်ရောက်တော့ရထားကဘီးစလို့မို့နေပြီ။ ကျွန်တော့်ကိုရထားပေါ်တွင်မြင်တော့မှလေဘာတီက ရင်ဘတ်ကလေးဖိပြီး...

“စိတ်ပူလို့ရတာဟယ် . . . ငါ့မှာနင်ကျန်ခဲ့မှာစိုးရိမ်နေတာ”

ကျွန်တော်အားရပါးရပြုံးလိုက်ပြီး . . .

“စိတ်ပူစရာမလိုပါဘူး . . . ငါကရထားကိုကြည့်ပြီး ဆက်နေတာပဲ. . . ရထားထွက်တော့မယ်ဆိုတော့မှ ဖုန်းကိုခွပ်ခနဲချပြီးပြေးလာတာ . . .”

“ကျေးဇူးပါပဲဟာ”

“လာပြန်ပြီဒီကျေးဇူး . . .”

သူမရယ်ပါသည်။ နောက်မှသတိရသွားဟန်ဖြင့်

“ဟဲ့ . . . ဒါနဲ့သူကဘာပြန်ပြောလဲ . . .”

“ဘယ်သူလဲ”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ကျွန်တော်ကသိသိကြီးနှင့်နောက်လိုက်သည်။ ဒါကိုသူမကကျွန်
တော့ လက်မောင်းကိုရိုက်ပြီး . . .

“နင်ကလည်း . . . သူ . . . အဲ . . . ကိုမင်းခကဘာပြောလဲလို့ . . . ”

“ဪ . . . သူလား”

သူမရယ်၍သာနေ၏။

သူကပြောနေတာစုံနေတာပါပဲဟာ . . . သူလေဘာတီကိုဘယ်
လောက်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့အကြောင်း . . . မြတ်နိုးတဲ့ . . . ကြင်နာတဲ့အ
ကြောင်းတွေ”

သူမကြည်နူးစွာမျက်စောင်းထိုးပြီး . . .

“ငါမေးတာအဲဒါတွေမပါဘူး”

“ဪ . . . အဲဒါလား . . . သူ့ခြေထောက်က အခြေအနေ
ကောင်းနေပြီတဲ့။ သူ့ကိုယ်တိုင်ဘူတာရုံမှာလာကြိုပုံမယ်တဲ့ . . . အခု
တည်းက ဘူတာဆင်းပြီးစောင့်နေပါမယ်တဲ့ . . . ”

“သွား . . . ပိုပြီ . . . ”

သူမကျွန်တော့်ပခုံးကိုတွန်းရင်းရယ်နေပါသည်။

“တကယ်ပြောတာဟာ . . . ကိုမင်းခက သိပ်စိတ်ကောင်းရှိ
တဲ့လူပဲ”

သူမမဲ့သွားပါသည်။

“နင်ကဘယ်လိုသိလဲ”

“အင်း . . . စကားပြောကြည့်ရင်သိတာပေါ့ . . . ။ နောက်ပြီး
သူက သိပ်ရိုးမှန်းလည်းသိသာတယ် . . . ”

သူမဘာမှမပြောဘဲ ပြုံး၍သာနေပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်လည်း
ကိုမင်းခ ဆိုသူကို မြင်ယောင်နေပုံရ၏။

“လေဘာတီ . . . နင်ထမင်းဆာရင်ပြောနော်”

သူမပြုံး၍ခေါင်းကိုယမ်းခါပြီး

“မဆာပါဘူးဟာ . . . နောက်ပြီးငါကခရီးသွားရင်ထမင်းစားလို့
မရဘူး”

“ပီတိတွေစားပြီး အားဖြစ်နေတာပေါ့လေ . . . ”

သူမအကြောင်းမဲ့ရထားခေါင်မိုးပေါ် မော့ကြည့်ပြီးပြုံး၍ နေပါသည်။
ဪဒီလိုကြည့်တော့လည်း . . . အင်မတန်မှဖြူစင်တဲ့မျက်နှာလေးပါလား
. . . ။

“အဲ . . . နောက်ပြီး . . . ငါသူ့ကိုပြောခဲ့သေးတာ”

“ဘာပြောခဲ့တာလဲဟင်”

“အခုထွက်လာတာနဲ့တစ်ယောက်တည်းထွက်လာတာလို့”

“ဟင်”

သူမအံ့အားသင့်သွားပုံရသည်။

“ငါတစ်ယောက်တည်း”

“အင်းလေ”

“ဒါဆိုနင်ရော”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီမှာကြည့် ငါရုန်းပြမယ် . . . ”

သူမကဘာမှမသိသည့်ကလေးငယ်တစ်ယောက်လိုကျွန်တော့်ကို
ငေး ကြည့်နေသည်။

“အခုနင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းရောက်သွားရင် . . . သူ့စိတ်ထဲ
မှာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်မသွားနိုင်ဘူးလား . . . ”

သူမမျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်သည်။ စဉ်းစားသွားပုံရသည်။

“ဥပမာဟာ . . . လာခြင်းလာရင်မိန်းကလေး နှစ်ယောက်လာ
တယ်လို့ သူထင်လိမ့်မယ် . . . ”

သူမခေါင်းညိတ်သည်။

“အခုယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
လာတာဆို တော့ဘယ်လိုမှသဘာဝမကျဘူး . . . ”

“အဲဒီတော့”

“အဲဒီတော့ငါကသူ့ကိုပြောလိုက်တယ် . . . ကိုမင်းခရယ် . . .
ကျွန်တော်လေဘာတီသူငယ်ချင်းပါ . . . သူက အစ်ကို့ဆီသွားချင်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

တယ်ဆိုတော့ ဖားမရဆီးမရတဲ့အဆုံး . . . သူတစ်ယောက်တည်းထွက်
လာတာ . . . အဲဒါသနားသောအားဖြင့် . . . ဘူတာရုံမှာသွား ကြိုလိုက်
ပါပေါ့ . . . ”

သူမစဉ်းစားနေသည့်ကြားက ကျွန်တော့်အပြောကို သဘောကျ
စွာရယ်ပါသည်။

“အဲဒီတော့နင်က . . . ”

“ငါကပျဉ်းမနားရောက်ရင်ဆင်းနေခဲ့မယ်လေ . . . ”

“ဟင် . . . ငါကနောက် တစ်ယောက်တည်း”

“တစ်ယောက်တည်း . . . ဘာဖြစ်လဲ ဟိုဘက်ကိုဆို . . . နင်
ဘယ်လောက်မှထပ်မစီးရတော့ဘူး . . . သုံးလေးနာရီဆို မန္တလေးရောက်
ပြီ . . . မန္တလေးရောက်ရင် ဘူတာရုံမှာကိုမင်းခရောက်နေပြီ . . . ကဲ . . .
အဆင်မပြေဘူးလား . . . ”

“ဒါဆို . . . နင်ပျဉ်းမနားကနေတစ်ယောက်တည်းပြန်ရမှာပေါ့”

“ဒါပေါ့ . . . တစ်ယောက်တည်းပြန်ရမှာပေါ့ . . . ”

“အားနာစရာဟယ် . . . ”

“လာပြန်ပြီဒီအားနာတာကြီး . . . ”

သူမပြန်လည်၍ ပေါ့ပါးစွာရယ်ပါသည်။

“ကဲကဲ . . . ဝမ်းသာလုံးဆိုပြီးရယ်ပဲရယ်မနေနဲ့ . . . ။ နည်းနည်း
ပါးပါးလည်းအိပ်ဦး . . . တော်ကြာချစ်သူနဲ့တွေ့ချိန်မှာ ကြည်လဲ့ရွှန်းစို
မျက်ကွင်းညိုကြီး ချောင်နေရင် မကောင်းဘူး သူလည်းတစ်မျိုးထင်နေ
မယ်”

ကျွန်တော့်လက်မောင်းကိုလှမ်းပုတ်သည်။ ပြီးနောက်ပါလာ သည့်
အနွေးထည်ကိုထုတ်ဝတ်ပြီး။ ကျွန်တော့်စကားကိုသူမဟက်ဟက်ပက်ပက်
ရယ်၏ . . . ။

“ကောင်စုတ်”

“ငါအိပ်လိုက်ဦးမယ် . . . နင်ဆင်းခါနီးကျရင်ငါ့ကိုနှိုးဦး . . . ”

ဟုဆိုရင်း . . . ။

www.foreverspace.com.mm

လ မင်းကြီးက ရထားနောက်လိုက်ပါလာသည်။ ရထား ဘယ်လောက်ပြေးပြေး လမင်းကြီးကကျန်ရစ်ခဲ့သည်မရှိဘဲ ရထားနှင့် ကပ်လျက်ပါလာခြင်းပင်။ ထိုလမင်းနှင့်အတူ ကြယ်စင်၊ ကြယ် ပြောက်များလည်းပျော်ပါးစွာကခုန်နေကြသည်။ အမှန်တော့ သူတို့ ကခုန်ခြင်း မဟုတ်၊ ရထားကြီးက ကခုန်နေ၍သာ သူတို့ ကခုန်နေသယောင် မြင်နေရသည်။

ဝေါခနဲကျယ်လောင်သည့်အသံကြောင့် အိပ်ပျော်နေသောသူမ ဆတ်ခနဲနိုးမလိုဖြစ်သွားသေး၏။ အသံကခဏလေးမို့ သူမပြန်လည် အိပ်မော ကျသွားလေသည်။ ဤသို့ပင် ရထားက တံတားများဖြတ်ချိန်တွင် ထိုကဲ့သို့ကျယ်လောင်သော အသံကြီးမြည်ဟီးတတ်သည်မဟုတ်ပါလား . . . ကြည့်စမ်း . . . ။

သူမ၏လှပသောဆံနွယ်စများ မျက်နှာပေါ် ကျဲပြန့်နေသည်။

တော်ဝင်မြို့မှစာအုပ်တိုက်

တချို့သောဆံ့နွယ်စများပင် သူ့စည်းကိုကျော်၍ ကျွန်တော်မျက်နှာပေါ်
ဝေဝဲနေသည်။ သူမ၏ဆံ့နွယ်စများကိုသပ်ဖယ်ရင်း သူမ၏မျက်နှာကို
အသေအချာကြည့်မိသည်။ အတော်လှတဲ့ကလေးမပဲ . . . ။လူတစ်ယောက်
အိပ်နေချိန်သည်အပြစ်အကင်းစင် ဆုံးအချိန်ဟူသောစကားကို ကျွန်တော်
ပို၍ လက်ခံသွားမိသည်။ နေ့ခင်းနေ့လယ်ဘယ်အချိန်တွေ့တွေ့ ကျွန်တော်
စိတ်ထဲဘယ်လိုမှမနေသောမိန်းမတစ်ယောက်ကို ယခုလို အိပ်စက်နေချိန်
တွေ့ရတော့ နှစ်လိုဖွယ်ဆွဲဆောင်မှုတစ်ခုဖြစ်ပေါ်နေ စေသည်။ ဟုတ်ပါ
လား။ ဒါဆိုလူသေတွေကိုထိုင်ကြည့်နေပါလား . . . ။(ဟယ် . . . ပေါက်
ကရကစပြီ။)

ထိုအပြစ်ကင်းစင်စွာလှပသောမျက်နှာသည် မကြာခင်သော
အချိန်မှာ မည်သို့မည်ပုံပြောင်းလဲသွားမည်ကိုတွေးမိရင်း တစ်ကိုယ်တည်း
ကြိတ်ပြုံးနေမိတော့၏။

“ကိုယ့်ဉာဏ်ရှိသလောက်ဖြေရှင်းယူပေါ့လေဘာတီရယ်”

ဟုသာ . . . ။

“လေဘာတီ . . . လေဘာတီ”

“ဟင်”

ကျွန်တော်ရဲ့လှုပ်နှိုးမှုကြောင့် သူမမျက်လုံးပွင့်လာသည်။
ပြီးတော့ဟို ကြည့်ဒီကြည့်နှင့်ကြောင်နေပုံရ၏။

“ပျဉ်းမနားရောက်ပြီ . . . ငါဆင်းတော့မယ် . . . ”

“ဟင် . . . ပျဉ်းမနားတောင်ရောက်ပြီလား . . . ”

သူမ ငြိမ်သက်နေသောရထားပေါ်ကြည့်နေသည်။ သူမ
ဘာမှမပြောနိုင်ခင် ကျွန်တော်ကိုယ့်အထုပ်ကိုဆွဲယူရင်း . . . ။

“ငါသွားတော့မယ်လေဘာတီ . . . ”

သူမကျွန်တော်ကိုလိုက်ကြည့်နေသည်။

ရထားအောက်ရောက်တော့မှ ကျွန်တော်သူ့ကိုသနားလာပြန်၏။

“မန္တလေးကသိပ်မဝေးတော့ဘူးလေဘာတီ . . . တစ်ရေးတမော
လောက်ပြန်အိပ်လိုက်သွားရင်ရောက်သွားမှာပါ . . . ”

သူမကြောင်တောင်တောင်နှင့် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဘူတာကြီးဆိုလို့ . . . ကြားမှာသာစည်တစ်ခုပဲရှိတော့တာ . . . ပြီးရင် မန္တလေးရောက်ပြီ . . . ”

သူမထပ်၍ခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ညိတ်ပြသည်။ သူမ၏ ပုံမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ . . . ။

“ဟိုရောက်ရင်ဘာမှမပူနဲ့. . ကိုမင်းခန့်မတွေ့ရင်တောင် သူ့အိမ် လိပ်စာနှင့်သိတယ်မဟုတ်လား . . . ”

“အင်း . . . သိပါတယ် . . . ”

“သူ့အိမ်ကိုရောက်အောင် သွားပြီး . . . ဖြေရှင်းစရာရှိတာ ဖြေရှင်းခဲ့ပေါ့”

သူမခေါင်းပဲညိတ်ပြနေသည်။ အတန်ကြာမှသတိရသွားသလို ဟန်မျိုးဖြင့် . . .

“နင့်ကိုငါအရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲဟယ် . . . ”

ကျွန်တော်ရယ်လိုက်မိသည်။ ပြီးမှ . . .

“စိတ်ဆိုးစရာရှိရင်လည်း . . . အဲဒီကျေးဇူးနဲ့ထေလိုက်ပေါ့နော်”

သူမက ‘မဟုတ်တာ’ ဟူသောစကားကိုတိုးတိုးလေးပြော၏။

ကျွန်တော်ကသာ . . .

“နင့်နဲ့ငါကြားမှာ ကျေးဇူးဆိုတာမရှိပါဘူး . . . ”

ကျွန်တော်နှင့်အတူ သူမလွတ်လပ်စွာရယ်နေပါသည်။ ရထားက ဘီး စလိမ့်နေပြီ။ သူမနှင့် ကျွန်တော်အနည်းငယ်လှမ်းသွားတော့မှ . . ။

“ကျေးဇူးတင်စရာရှိရင်လည်း . . စိတ်မဆိုးကြေးပေါ့ဟာနော့. . ”

ကျွန်တော်စကား၏အဓိပ္ပါယ်ကို သူ့ရုတ်တရက်သဘောမပေါက် လို့ထင်။ ကြည်နူးစွာရယ်ပြသည်။

“ဝွတ်ဘိုင် လေဘာတီ”

ရထားကြီးက သူမကိုတင်ဆောင်ပြီးတဖြည်းဖြည်းဝေးသွား၏။

ထိုတော့မှကျွန်တော်လည်း . . .

ရ ထားကြီးကအရှိုန်မှန်မှန်ဖြင့်ခုတ်မောင်းဆဲ . . . ။ လမင်းကြီးက သူမခေါင်းပေါ်မှာလား . . . ။နောက်ကျောမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီလား မသိ။ သူမ လမင်းကြီးကိုလိုက်ရှာကြည့်သည်။ ဘယ်မှာ မှမတွေ့. . . ။ သူမအတွက်အလင်းရောင်ကွယ်ပျောက်နေသလို ခံစားရသည်။ ရထား ပြင်ပ. . . ဟိုးခပ်ဝေးဝေး လယ်စောင့်တဲ့ ကလေးမှ မှိတ်တုတ် မှိတ်တုတ် အလင်းရောင်တချို့မြင်နေရသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုအလင်းရောင်ရှိရာကိုသာ စိတ်စောစွာပြေးသွားချင်မိသည်။ သို့သော် မဖြစ်နိုင် . . . ။ သူမ ကြည့်နေစဉ်အတွင်းမှာပင် ထိုအလင်းရောင်လေး ဟိုးအဝေးကြီးမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ သူမ၏အဖြစ်သည်လည်း အလင်း ရောင်ရှိရာသို့သွားနေသည့် သူကဲ့သို့ပင်။

ငယ်စဉ်ကတည်းကချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရပါသော လူချင်းမည်မျှ ဝေးပါစေ နီးနီးလေးဟုထင်ရပါသော ချစ်သူမင်းခရီးရာ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာ

လာခဲ့ရသည်မဟုတ်ပါလား...။ ထိုသို့ထွက်ခွာလာသည်ကိုလည်း မိမိ တစ်ယောက်နှင့်မပြီး၊ခင်မင်သောသူငယ်ချင်းများ၏ ပံ့ပိုးကူညီမှုဖြင့်သာ ယခုကဲ့သို့အဆင်ပြေပြေ သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သူငယ်ချင်းတို့ရယ် . . .”

သူမတိုးတိုးဖွဖွ ရေရွတ်မိသည်။ နောက်သူမဘယ်လိုပဲ ချောက်တွန်းတွန်း ပြုံးပြုံးကြီးခံခဲ့ရသော သူမကိုလမ်းတစ်ဝက်ထိလိုက်ပို့ ခဲ့သော ကျော်မင်းမူ၏ပုံရိပ် များပေါ်လာသည်။ သူမနှစ်ခြိုက်စွာပြုံးလိုက်မိ သည်။ လူချင်းကဘယ်လောက်ပဲ အမြင်စောင်းခဲ့ပါစေ လိုအပ်သည့်အခါ အနစ်အနာခံတတ်သောသူ၏ စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း သူမသဘောကျနေမိ သည်။

သူရထားပေါ်ကဆင်းသွားတော့ ပြောသွားတာကြည့်ပါလား...။

“ကျေးဇူးတင်စရာဘာမှမရှိဘူးလေဘာတီတဲ့”

ကျေးဇူးတင်စရာ

ကျေးဇူးတင်စရာ။

“ဟင်”

သူမမျက်ဝန်းအစုံပြူးကျယ်သွားသည်။ နောက်သူပြောခဲ့ သောစကားများကို ပြန်စဉ်းစားမိသည်။

“နင့်နဲ့ငါကြားမှာကျေးဇူးဆိုတာမရှိပါဘူး”

“ကျေးဇူးမတင်စရာရှိရင်လည်း စိတ်မဆိုးကြေးပေါ့နော်”

ကျေးဇူးဆိုတာမရှိဘူး။

ကျေးဇူးမတင်စရာရှိရင်လည်း စိတ်မဆိုးကြေး။

“ဟာ”

သူမနှုတ်မှ အံ့အားကြီးစွာ အာမေဠိတ်သံထွက်သွားရသည်။ နောက်ရထားထွက်ချိန်၌ဟက်ဟက်ပက်ပက်ရယ်မောကျန်ခဲ့သောပုံရိပ်များ . . .။

“ကိုမင်းခဆီ ငါဖုန်းဆက်ပေးထားမယ် . . . နင့်အိမ်ဖုန်းနံပါတ် ရော”

“နင့်အိမ်ဖုန်းနံပါတ်ရော”

သွားပြီ။ သူမသိလိုက်ရပြီ။ နောက် . . . ဟိုးအရင်ကမြဲမြဲလှိုင်
ပြောခဲ့သောစကားများ။

“တီတီအိမ်ကလူတွေလာမယ်တဲ့ . . . အသံကလူငယ်သံပဲ
. . . ဟဲ့တီတီလက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကပြန်လာမယ်ဆိုတာ သူဘယ်လိုလုပ်
သိနိုင်မလဲ . . . ”

ဖုန်းဆက်၍ ဒုက္ခပေးတတ်သောသူ့အကျင့် . . . ။ သူမ
စိတ်လှုပ်ရှားလွန်း၍ မျက်ရည်များရစ်ဝိုင်းလာသည်။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။
ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။ သူတစ်ခုခုတွေ့ဒုက္ခပေးထားတာသေချာပြီ။ သူဖုန်း
နဲ့တစ်ခုခုဒုက္ခပေးထားတာသေချာပြီ။ နောက်မဟုတ်ရင် သူ့အိမ်ဖုန်း
နံပါတ်ဘယ်လိုမှတောင်းနေစရာမလို . . . ။

သူမစဉ်းစားနေတုန်းမှာပင် ရထားကဘူတာတစ်ခုရပ်ရန် အရှိန်
လျှော့လိုက်ပြီ။ သူမကမန်းကတမ်းထရပ်လိုက်ပြီး အရှေ့မှ လူတစ်ယောက်
ကို။

“ဦးလေး . . . ဦးလေး ဒီဘူတာမှာရထားရပ်မှာလား . . . ”

ထိုသူက . . . ။

“ရပ်မှာကလေးရဲ့ . . . ဒါကပျဉ်းမနားအလွန် တပ်ကုန်းဘူတာ
လေ”

သူမဘာမှဆက်မပြောပဲ အရှိန်သေစပြုနေသောရထားပေါ်မှ
အလျင်အမြန်ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ နောက်ဘူတာရုံထဲပြေးဝင်သွားပြီး . .

“ဖုန်း . . . ဖုန်းဘယ်နားဆက်လို့ရမလဲဟင် . . . ”

သူမအမေးကို လူတစ်ယောက်က . . .

“ဘူတာရုံကနေထွက်လိုက် . . . ဓမ္မာရုံတွေ့မယ် . . . အဲဒီ
ဓမ္မာရုံရှေ့က ဆိုင်ခန်းတွေမှာ ဖုန်းရိုတယ် . . . ”

ထိုသူညွှန်ပြရာဆီသို့ သူမအပြေးတစ်ပိုင်းထွက်သွားမိသည်။
ဖုန်းဆက်သည့်နေရာနှင့်ရထားကသိပ်မဝေး၍ ရထားကိုမြင်နေရသည်။

ပထမဆုံးသူ့အိမ်ကိုဖုန်းလှမ်းဆက်လိုက်သည်။

“တူ . . . တူ . . . ”

ညနက်နေပြီမို့ ဖုန်းကို ရုတ်တရက်မကိုင်ကြ။ သူမစိတ်စောစွာ ခုန်ဆွခုန်ဆွဖြစ်နေပြီး

“တစ်ယောက်ယောက် မြန်မြန်လာပါတော့”

သူမစိတ်စောစွာ တောင်းဆိုနေမိသည်။ အတန်ကြာမှ . . .

“ဟယ်လို . . . အမေသမီးတီတီပါ . . .”

သူမအသံကြားသည်နှင့် အမေကအလန့်တကြားဖြင့် . . .

“ဟင် . . . တီတီနင်ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

အမေစကားကို သူနားမလည်စွာဖြင့် . . .

“ဘာ . . . ဘာလုပ်လို့လဲအမေ . . .”

“ဟဲ့ . . . နင်ကျောင်းကကောင်လေးတစ်ယောက် နဲ့လိုက်ပြေး လို့ဆို”

“ရှင်”

သူမရုတ်တရက်ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိလောက်အောင်အံ့အားသင့် သွားရသည်။

“နင် . . . အဲဒါဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ . . . ကိုမင်းခတို့ကို”

“မေမေ”

အမေစကားမဆုံးခင်သူမကဖြတ်ခေါ်လိုက်သည်။ သူမအသံများ တုန်ရင်ဆို့နှင့်နေသည်။ ပြီးမှ . . .

“အဲဒါဘယ်သူပြောတာလဲ”

“နင်တို့ကျောင်းကကောင်လေးပဲ . . . နာမည်ကကျော်မင်းမူတဲ့ . . .”

“ရှင် ”

သူမမျက်ဝန်းမှမျက်ရည်များ ရစ်ဝိုင်းလာသည်။

“ငါကျောင်းကိုဖုန်းခေါ်ကြည့်တော့ နင်လည်းမရှိဘူး. . . အခု နင်ဘယ်ရောက်နေတာလဲ . . .”

အမေစကားသံ သူဆက်မကြားရဲတော့။ မျက်ရည်များအလို လိုပြိုဆင်းလာသည်။ ထိုအချိန်မှာပင်ရထားဆီက ‘တူ’ခနဲအချက်ပေး

သံကြား၏။ သူ့မရထားပေါ်ပြန်ပြေးတက်လိုက်ရမလား ၊ဖုန်းပဲထပ် ဆက်ရမလားဝေခွဲမရဖြစ်နေသည်။ ရထားကိုကြည့်လိုက် ဖုန်းကိုကြည့် လိုက်ဖြစ်နေမိသည်။ နောက်မှဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ထပ်နှိပ်လိုက်သည်။ ကိုမင်းခဖုန်းနံပါတ် . . . ။

“တီ . . . တီ . . .”ခနဲမြည်သံ။ နောက်ကြားရသောအသံက . . . ။

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော တယ်လီဖုန်းနံပါတ်သည် စက်ပိတ် ထားခြင်း သို့မဟုတ် ဆက်သွယ်မှုဧရိယာ ပြင်ပသို့ရောက်ရှိနေပါသဖြင့် ခေါ်ဆိုမရနိုင်ပါရှင်”

သူမရှိုက်ကြီးတငင်ငိုမိသည်။ သူမဖုန်းနံပါတ်ကိုထပ်နှိပ်ကြည့် သည်။

အဖြေကမပြောင်းလဲ . . . ။သူမဖုန်းနံပါတ်ကိုထပ်နှိပ်သည်။ အဖြေက ထိုအတိုင်းပင် . . . ။ရထားကိုကြည့်လိုက်တော့ရထားကဘီး စလိမ့်နေပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင် ရထားပေါ်ကလူကြီးက . . . ။

“တူမရေ . . . ဒီမှာနှင့်အထုပ်တွေမေ့ခဲ့လို့”

ဟုဆိုပြီး သူ့အထုပ်များကို ပလက်ဖောင်းပေါ်ချပေးခဲ့၏။ ရထားတတရွေ့ရွေ့ထွက်ခွာသွားသည်။ သူမသာ မျက်ရည်များဖြင့် တယ်လီဖုန်းခွက်ကိုကိုင်ထားရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ . . . ။ ဖုန်းလည်းထပ်မဆက်ရဲ ဖုန်းခေါ်၍ရလျှင်လည်း ကိုမင်းခ၏

“နင်ဟာ . . . အတော်သစ္စာမဲ့တဲ့မိန်းမ”

ဟူသောဒေါသသံကိုသာ ကြားရမည်မှာ သေချာ၏။ အခုအတိုင်း ဆိုထိုသို့ဖြစ်ရန်သေချာနေပြီ ။

တောက် . . လုပ်ရက်လိုက်လေ . . လူတစ်ယောက်ဘဝကို ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံဖြစ်အောင် အကြံအစည်မျိုးနဲ့ သိမ်မွေ့စွာကြံရက်လေခြင်း . . . အခုတော့ သူမဘဝကိုသူမမတွေးရဲတော့ . . . ။

တွေ့ကြပြီပေါ့။ သူမအံ့ကိုကြိတ်၍ ကျနေသော မျက်ရည်များ ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ကျော်မင်းမူ။ ငါဒုက္ခရောက်ရသလို

နင်လည်းဒုက္ခရောက်ရမယ် . . . ။

သူမ၏ စိတ်ထဲမှ ကြုံးဝါးသံများ၊ ထိုအသံများက သူမ၏ နှလုံး
သားကို ဖောက်ထွက်၍ လမ်းမပေါ်ပြန့်ကျနေ၏။

“**ဟား** . . . ”

အဆောင်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲချလိုက်သည်။ အားလုံးကျောင်းတက်ချိန်မို့ အဆောင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိသေး . . . ။ ရထားအသွားအပြန် စီးခဲ့ရသောညောင်းညာမှုတို့ကို သူ့ဆွဲဆန့်လိုက်သည်။ ပြီးနောက်မိမိ၏လုပ်ရပ်များကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိပြီး တစ်ယောက်တည်းကြိတ်ပြုံးလိုက်သည်။ သူမဟိုရောက်ပြီး ဘယ်လိုဖြေရှင်းမည်မသိ၊ အိုး . . . ဒါမျိုးကဖြေရှင်းရခက်တာမှအဟုတ်တာ။ မြန်မာဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းတွေမှာသာ ဒါမျိုးတွေကခက်နေတာ။ တကယ့်ပညာတတ်လူငယ်တွေကြားမှာတော့ ရယ်ရယ်မောမောနှင့်ပြီးသွားမှာပဲ မဟုတ်လား။ ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကို တစ်ကိုယ်တည်းကြိတ်ပြုံးနေမိသည်။ နောက်မှသတိရသွားပြီး

“ဒီနေ့ကျောင်းသွားရင်ကောင်းမလား . . . ”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

www.fonvibes.com.mm

ကျောင်းသွားရင်တော့ ချစ်သူဒေါက်ဖီနပ်လေးနှင့်တွေ့ရမည်။
“... မသွားသေးပါဘူးလေ... နောက်ဆိုလည်းချစ်သူအဖြစ်
တွေ့နေရတော့မှာပဲ။ အခုသွားနေလျှင်လည်း မကြာခင်ကျောင်းလွတ်ချိန်
ရောက်တော့မယ်။ ထိုအချိန်အတောအတွင်းချစ်သူဆီက ဘယ်လိုမှ
အဖြေတောင်းဖို့လွယ်မည်မဟုတ်။ ထိုသို့ မလုပ်ဘဲ နားပူနားဆာသွား
လုပ်လျှင် ရိုးသွားပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့်... ”

“နှစ်မြိုက်စွာအိပ်လိုက်တာပဲကောင်းပါတယ်လေ... မျက်နှာ
လေးလည်း ဖောင်းသွားတာပေါ့” ဟုစဉ်းစားရင်း မျက်လုံးကိုမှိတ်ချ
လိုက်သည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလောက်အောင် အိပ်မက်ထဲမှာ လေဘာတီ
၏ကြောက်စရာ မျက်နှာကြီးမြင်ရ၏။ နောက်ချစ်သော မြမြလှိုင်၏
ဒေါက်ဖီနပ်လေး၊ နဖူးကိုတခွပ်ခွပ်နှင့် ဆယ့်နှစ်ချက် တိတိခုတ်သွား၏။
နောက်ကိုစိုင်းမောင်၏ စပ်ဖြိုးဖြိုးဆိုသောအသံများကဲ့ Hip Hop သီချင်း
ဗျား။ ငိုယိုနေသောကျွန်တော့်မျက်နှာကြီး...။ မီးသတ်ကားတွေက
ဝီးဝေါ်ဝီးဝါနှင့် အော်မြည်သံ... နောက်ကျွန်တော် မေ့ခနဲ...။

“ကျော်”

မင်းမူ . . . ကျော်မင်းမူ . . . ”
နားထဲကခေါ်သံကြားနေရသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာ
လား အပြင်မှာလား ခွဲခြား၍မရသေး။

“ကျော်မင်းမူ . . . ကျော်မင်းမူ . . . ”
အပြင်မှခေါ်သံကြား၍ အိပ်ရာထဲမှလှူလဲထလိုက်သည်။
“ဟာ”

လင်းခြင်းနေသော အလင်းရောင်များ နောက်ပျော်ရွှင်နေသော
ပြေသာမျက်နှာ . . .

“လေးစားတယ်ကွာ မင်းကိုလေးစားတယ်”

မျက်လုံးပွင့်ပွင့်ခြင်း ဘုမသိဘမသိနှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ခံနေ
ရ၏။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ရှုပ်စွာဖြင့်

“ဘာလေးစားတာလဲကွ . . ငါအိပ်ချင်နေသေးတာ”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“ဟကောင်ရ မအိပ်နဲ့တော့လေ မင်းအိပ်နေတာ တစ်ညနဲ့ နေ့ တစ်ဝက်ရှိခဲ့ပြီ”

“အင်”

သူ့စကားကြား၍ နာရီပြန်ကြည့်လိုက်တော့

“ဟင် ”

“ဟုတ်သား နောက်တစ်နေ့မနက် ကိုးနာရီတောင် ထိုးနေပြီ”

“မင်းလုပ်ကွက်က ပီရိတယ်ကွာ တကယ်ကို သဘောကျသွားပြီ ဟဲဟဲ”

ငတိက မြောင်ကြီးလာလေးစားနေ၏။

ကျွန်တော် ခေါင်းကို ကုပ်ရင်း . . .

“ဘာတွေ သဘောကျနေတာလဲကွာ”

“မင်းနဲ့ လေဘာတီကိစ္စလေ”

“ဪ သူပြောနေတာတွေ အခုမှ သဘောပေါက်သွားမိသည်။ လေဘာတီ ခံလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စလေ ကျွန်တော်ပြီးပြီး အိပ်ရာပေါ် ပြန်လဲခဲ့ ကာ . . .

“ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာလေ . . . ဒီလောက်တော့ ပီရီရမှာပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားကို ငတိက အားရဝမ်းသာဖြင့်

“ပီရီပိုကွာ၊ ပီရီပို။ ဒါပေမယ့် မြမြလှိုင်အတွက်တော့ စိတ်မ ကောင်းဘူး”

မြမြလှိုင်အသံကြားသည်နှင့် ကျွန်တော်ခေါင်းထောင်ထလာပြီး

“ဟကောင်ရ မင်းလုပ်ထားတာ မင်းသိမှာပေါ့ကွာ၊ အခုဒီကိစ္စ တောင် သူ့ဆီက ငါသိရတာ။ သူ့ခမျာ မျက်ရည်လေး စမ်းစမ်းစမ်းစမ်းနဲ့”

သူ့မဆီမဆိုင်အပြောကြောင့် ကျွန်တော် ခုတင်ပေါ်မှ ငေါက်ခနဲ ထထိုင်မိသည်။ နောက် သိချင်ဖောနှင့်

“ဘာ . . သတင်းလဲ၊ ဘာ . . သတင်းလဲ”

ကျွန်တော်၏ အလောတကြီးစကား။ ဒါကို သူက

“အာ . . ဒီကောင် အူကြောင်ကြောင်နဲ့ . . ရော့ ဒီသတင်းလေ”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဟုဆိုပြီး စာအိတ်လေးတစ်အိတ် ပစ်ချပေး၏။ ကျွန်တော်လည်း သိချင်ဇောနှင့် စာအိတ်ကို လှမ်းယူပြီး ကမန်းကတမ်းဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ မြင်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် မျက်ဝန်းအစုံပြူးကျယ်သွားရသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

တစ်ယောက်တည်းကယောင်ကတမ်းရေရွတ်နေမိ၏။ ကတ်ပြားလေးကိုထပ်ကြည့်မိသည်။ ဒါကိုပြောသက

“ကဲ . . . ငါလည်းမင်းတို့ရဲ့သတင်းကို ကျောင်းထဲလှည့်ပြောလိုက်ဦးမယ်ကွာ . . . ရဟူး . . .”

ဟုဆို၍ ထွက်ချသွားသည်။ ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲတွင်တော့ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်အား

စာလုံးများကိုပင်ပီပီ ပြင်ပြင် မမြင်ရလောက်အောင် အမြင်အာရုံများဝေဝါးနေမိသည်။ ခေါင်းထဲတွင်လည်း မိုက်ခနဲ မိုက်ခနဲ လူကိုလဲပြိုမကျရလေအောင် မနည်းထိန်းသိမ်းရသည်။ ကမ္ဘာကြီးလည်းချာချာလည်နေသည်ဟုခံစားရသည်။ သစ်ရွက်လေတိုးသံ၊ ကျေးငှက်အော်မြည်သံက အစ မြည်ဟီးဆူညံနေသည်။

“ဒါဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ . . . သူဘာလို့ဒီလိုလုပ်တာလဲ”

နှုတ်ကဖွဖွ မြည်တမ်းရင်းကတ်ပြားကို ပြန်ငုံကြည့်မိသည်။ မျက်ရည်များကြားမှ မထင်မရှားမြင်ရသောစာတမ်းတချို့ . . . ။

မောင်ကျော်မင်းမူနှင့် မလေဘာတီ

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးစီးခြင်း . . . ။

“တောက်”

သူကျယ်လောင်စွာတောက်ခတ်မိသည်။

သူဘာလို့ဒီလိုလုပ်တာလဲ၊ ငါကဘာလုပ်ခဲ့မိလို့လဲ . . . ။

အသေအချာပြန်စဉ်းစားနေမိသည်။ သူမ မန္တလေးကိုမရောက်ဘူးလား။ ရောက်ရင်သူဘာလို့ဒီကတ်ပြားပို့ရတာလဲ . . . ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့မရ . . . ။ ငါ ဘာများအမှားလုပ်ခဲ့မိလို့လဲ . . . ။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက်

ပြန်စဉ်းစားကြည့်သည်။

ပဲခူးဘူတာမှာ . . . ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ ပဲခူးဘူတာမှအဖြစ်
အပျက်များတစ်စစီပြန်ပေါ်လာသည်။

၆၆

လေ

ဘာတီ နင်ဒီကခဏစောင့် . . . ငါဖုန်းဆက်ပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဟဲ့မကြာနဲ့နော် . . . ရထားမမိဘဲနေမယ်”

“အေးပါ . . . မကြာပါဘူး . . . ဒီကပဲစောင့်နော် . . . ဆင်းမ လိုက်လာနဲ့ . . .”

ကျွန်တော့်ခြေလှမ်းများကတယ်လီဖုန်းဆီကို . . . ။

“ဟယ်လို”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ ကိုမင်းခန့်ပြောချင်လို့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ကျွန်တော်မင်းခပါ . . .”

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်လေဘာတီ သူငယ်ချင်းပါ . . . နာမည်ကကျော်မင်းမူလို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဟင်”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ဟိုဖက်ကလူအံ့အားသင့်သွားပုံရ၏။

“ဪ . . . ဟုတ်ကဲ့အစ်ကို . . . အဲဒါလေ . . . လေဘာတီက ဒီညရထားနဲ့ပဲမန္တလေးကိုထွက်လာပြီ”

“ဟင် . . . ဒီကိုထွက်လာပြီဟုတ်လား”

ဟိုဘက်ကလူကအလောတကြီးနှင့်မေးသည်။ သူ့ပုံကစိတ်စော နေသည့် ပုံမျိုး . . . ။

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို ကျွန်တော်တို့အခုပဲ . . . ပဲခူးဘူတာ ရောက်နေပြီ”

“ဪ . . . အင်း ပြော ပြောပါဦး”

သူ့အသံကြားထဲက စိတ်လှုပ်ရှားမှန်းသိသာသည်။

“အဲဒါကျွန်တော်သူ့ကိုပျဉ်းမနားအထိပဲလိုက်ပို့တော့မယ် အစ်ကို ရာ ပျဉ်းမနားကနေတောက်လျှောက်ကသူတစ်ယောက်တည်းပါလာမှာ . . .”

“ဟင် . . . ညီလေးမန္တလေးအထိလိုက်မလာဘူးလား”

“မလာတော့ဘူးအစ်ကိုရ . . . ကျွန်တော်လိုက်လာလဲဘာထူး မှာလဲ . . . အစ်ကိုတို့အတွက်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်”

“ဪ . . . အဟဲ အင်း”

“အဲဒါအစ်ကို သူ့ကိုမန္တလေးဘူတာကနေဆက်ဆက် စောင့်နေ ပေးပါ နော် . . . သူမန္တလေးကိုမနက်အစောကြီးရောက်လာလိမ့်မယ်”

“အင်း . . . ဟုတ်ပြီလေ . . . ဟုတ်ပြီဆက်ဆက်စောင့် နေလိုက် မယ်”

“အဲဒါဆိုဒါပဲနော်အစ်ကို . . . မနက်အစောကြီးထဖို့လည်း မမေ့နဲ့ဦး”

“မမေ့ပါဘူးညီလေးရာ . . . အခုလိုကူညီတဲ့အတွက်ညီလေး ကျော်မင်းမူရဲ့ကျေးဇူးကို အစ်ကိုတစ်သက်မမေ့ပါဘူး”

“မလိုပါဘူးအစ်ကိုရာ . . . ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအဆင်ပြေရင် ပြီး တာပဲ . . . ဒါပဲနော်အစ်ကို”

“အေး . . . အေး . . . ရင်ထဲကလှိုက်လှိုက်လှဲလှဲပြောတာပါ

... ကျေးဇူးပါပဲ ကျော်မင်းမူရာ... ”

ကိုမင်းခန့်ဖုန်းချပြီးမှ ကျွန်တော်နောက်ဖုန်းတစ်လုံးထပ်ဆက်
လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာလည်းပျော်လို့...။ ဒါကသူမကိုချောက်တွန်းရမယ့်
ကိစ္စမဟုတ်လား...။

“ဟယ်လို... အန်တီဒေါ်မြရင်လားခင်ဗျာ...”

“-----”

“အန်တီသမီးလေဘာတီလေ... အခုယောက်ျားနောက်လိုက်
သွားလို့...”

“-----”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ... ကျွန်တော်ကျော်မင်းမူပါ... သူတို့
ကျောင်းကပါပဲ... အခုကျွန်တော်တို့ပဲခူးရောက်နေလို့...”

“-----”

“ဒါပဲနော်အန်တီ... ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်...”

ဖုန်းချပြီးကျွန်တော်ကျေနပ်စွာပြုံးမိသည်။ ကျွန်တော့်ကိုတောက်
လျှောက်ဒုက္ခပေးလာသည့်ကောင်မလေး၊ အခုတော့ထိပြီ။ ကျွန်တော်
ကတော့ အနေသာကြီး။ ဟိုကလာပြောလျှင်လည်းလေဘာတီ ကိုမင်းခ
ဆိုသောသူချစ်သူနောက်ကို လိုက်သွားသည်မဟုတ်ပါလား။ ထိုထက် ပိုပြော
ရလျှင်လည်း...။

“ဟုတ်တာပြောတာပဲလေ နာစရာမှမရှိတာ...”

လို့ပြောလိုက်ရုံသာ ထို့ကြောင့်ကိုယ့်လုပ်ရပ်ကိုပင် ကျေနပ်စွာပြုံးရင်း
ရထားဆီသို့အပြေးကလေး ပြန်လာမိသည်။ ကျွန်တော်ရထားပေါ်ရောက်ချိန်
ရထားဘီးကစလိမ့်နေပြီ။

www.foreverspace.com.mm

ဘာ မှားလဲ . . . ။ ဘာမှားခဲ့လို့လဲ။ သူ့အမေကိုကြိုတင် အသိ
 ပေးခဲ့လို့လား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒါဘာမှစိတ်ဆိုးစရာမှ
 မပါတာ။ ကိုမင်းခဆီရောက်နေလျက်နဲ့ရော၊ ဒီကတ်ပြားကိုတမင်ပို့လိုက်တာ
 လား။ ဒါလည်းမဖြစ်နိုင် တစ်ဖက်လူက ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်။
 ဒါဆိုသူ့အကြံအစည်ကဘာလဲ . . . ။
 “အား . . . ။ ငါ့ချစ်သူနဲ့ကွဲရုံ အထင်လွဲရုံသက်သက်လား”
 စိတ်ရှုပ်စွာအာခေါင်ခြစ်၍ အော်လိုက်မိသည်။

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

တစ္ဆေဆိုတာ လူတွေကို ကြောက်လန့်ရုံသာ ခြောက်လှန့်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူက တစ္ဆေအဖြစ် ဟန်ဆောင်ပြီး ခြောက်လှန့်ရင် တော့ လူကို သေစေတတ်ပါတယ်။ အခု ကျွန်မလည်း တစ္ဆေအဖြစ် လူတွေကို ခြောက်လှန့်ခဲ့ပြီ။

များများမဟုတ်ပါဘူး၊ တစ်ယောက်တည်းကိုပါ။

ကျော်မင်းမူကျောင်းထဲမှာမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့သတင်းက ကျွန်မအတွက် မင်္ဂလာသတင်းပါပဲ။ သူဘယ်ကိုထွက်သွားမှန်း ဘယ်ကို ရောက်သွားမှန်းဘယ်သူမှ မသိကြဘူး . . . ။

ကျွန်မလိုချင်တာဒါပဲလေ . . . ။ ကျွန်မကိုဒုက္ခအကြီးအကျယ် ရောက်အောင်လုပ်ခဲ့သူကိုကျွန်မ ပါးပါးလှစ်လှစ်ကလေးပြန်ဆုံးမလိုက်တာပါ။

ဒါကတော့ ကျွန်မသူ့လုပ်ရပ်ကိုသိသိခြင်း၊ (အမေ့ဆီကိုဖုန်းဆက်

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

ပြီးပြီးခြင်း) ကိုယ့်ခါးဆီ ဆက်မသွားဖြစ်တော့ဘဲ တပ်ကုန်းမြို့ကပဲမိရာ ကားနဲ့ သူတို့မိအောင် ရန်ကုန်ပြန်ခဲ့တာပါ။

ရန်ကုန်ရောက်ရောက်ခြင်း ကျွန်မလက်စားချေရေးအစီအစဉ် ကိုစတင်တော့တာပါ။ . . .။ အဲဒါကတော့ဖိတ်စာလေးရိုက်ပြီး သူချစ် နေတဲ့မြမြလှိုင်က တစ်ဆင့်သူ့ဆီပို့ပေးလိုက်တာပါ။ . . .။

ကျွန်မသူ့ကိုဘဝပျက်သည်အထိမနစ်နာစေချင်ပါဘူး။ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်းဆိုတဲ့ ဒုက္ခကိုသိစေချင်ရုံသက်သက်ပါ။ အခုသူလည်း ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းသွားရပြီလေ။ ဒါကျွန်မရဲ့ရည်မှန်းချက်ပဲ . . .။

ဒါကြောင့်ဖိတ်စာကိုတောင် အများကြီးမရိုက်ဘဲ နှစ်စောင်ပဲရိုက် ခဲ့တာပါ။ တစ်စောင်ကသူ့ ချစ်သူ ကျွန်မသူငယ်ချင်းမြမြလှိုင်အတွက်၊ တစ်စောင်က . . .။

မစားရတဲ့အမဲ သဲနဲ့ပက်မယ်ဆိုတော်ရုံတန်ရုံသဲလောက်နဲ့ မလုံ လောက်လို့ သဲလှည်းလေးတွန်းလာပါတဲ့ . . .။

ကျော်မင်းမူရဲ့ လက်သုံးစကားပါ။ အခုတော့ သူ့စကားက သူ့ အတွက်ဖြစ်သွားရပြီပေါ့။ ရန်သူ့ကို မြေပုံကြိုမပေးရဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ ကျော်မင်းမူ။

ဒါပါပဲ . . .။

နေ လုံးက သူမေးတင်ချင်ရာတောင်ကုန်းတစ်ခုပေါ်မေးတင်နေပြီ။ ပုံမှန်အရဆို သူမေးတင်ပြီးလျှင်နှာခေါင်းတင်ရမည်။ ပြီးလျှင် နဖူးတင် လိမ့်ဦးမည်။ ပြီးမှသူပဲဟာသ မလုပ်ခဲ့သလိုဟန်မျိုးနှင့် ခပ်တည်တည် ပျောက်ကွယ်သွားလိမ့်မည်။ ထိုအခါကျမှ လူတို့က နွားရိုင်း သွင်းချိန်၊ ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်၊ သက်ကြီးခေါင်းချချိန်၊ သူငယ်ဆိတ် ချိန်၊ လုလင်ပြန်ချိန် စသည်ဖြင့် မြောက်မြားသော အမည်များဖြင့် ညကာလကို ဖြတ်ကျော်ပေလိမ့်ဦးမည်။

ညကမှောင်၏။

ထိုသို့ဆိုလျှင်လည်းပြီးပါသည်။ သို့သော်လူတို့သည်ကား အအားမနေ ဖွဲ့ဆိုစရာရှိလျှင်ဖွဲ့ဆိုပစ်လိုက်သည်သာချည်း။ နေလုံးသည် ပုစွန်ဆီရောင်မျက်နှာပေးနှင့်၊ နွေးထွေးစွာဖြန့်ကျက်ရင်း၊ ပျိုမြစ်သော တောင်ကုန်းခင်တန်းနံဘေးမှနေ၍၊ သူ၏အဖော် လမင်းကိုလိုက်တန်း

ပြေးတန်း ကစားရန်လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။ ရှည်လျားပါဘိတောင်း။
နေဝင်ပြီ။ လထွက်တော့မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင်လည်းပြီးပါသည်။
သို့သော်လူတို့က လက်မမြောက်ဟုဆိုကြပေမည်။ ထို့ကြောင့်တိုတိုလေးနဲ့
လည်းထိရမည်။ လက်လည်းမြောက်စေ၍ အားလုံးနှင့်ညီမျှအောင်
ဖွဲ့ဆိုအပ်ပေသည်။

ဝတ်လစ်စလစ်နေလုံးကြီးဝင်ပြီ။ ဝတ်လစ်စလစ်လမင်းကြီး
ထွက်ပေါ်လာပြီ။ ဝတ်လစ်စလစ်အမှောင်ထုက ဝတ်လစ်စလစ်ကမ္ဘာကြီး
ကိုလွှမ်းခြုံနေပြီ။(မှတ်ကရော... ဝတ်လစ်စလစ်။)

ထိုဝတ်လစ်စလစ်အမှောင်ထဲမှာ ဝတ်လစ်စလစ်ဓာတ်တိုင်များက
မီးလင်းနေသည်။

ထိုဝတ်လစ်စလစ်ဓာတ်တိုင်အောက်မှာ၊ ဝတ်လစ်စလစ် . . .
အဲ. . . အဲ. . . လုံခြုံစွာဝတ်စားထားသောကျွန်တော် ။

ဖြတ်သွားဖြတ်လာလူများရှိသေးသည်။ သို့သော်မည်သူမျှသူ့ကို
မခေါ်ကြ။ မခေါ်ရခြင်းအကြောင်းမှာတခြားမဟုတ်။ တစ်ယောက်တည်း
အမူးလွန်ပြီး ဓာတ်တိုင်ကိုဖက်ထားရ၍ဖြစ်သည်။ နေအိမ်ကလည်း
ဘယ်မှာရှိမှန်းမသိ။ မျက်စိထဲတွင်လည်း ဘာဆိုဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ
တော့။ ထို့ကြောင့်နောက်ဆုံးလျှို့ဝှက်နည်းကိုထုတ်သုံးလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ . . . ဒီရပ်ကွက်ထဲမှာ သတ္တိရှိတဲ့ကောင် ထွက်ခဲ့. . .
ယောက်ျားဟေ့ ဆိုတာမျိုးနဲ့မှတွေ့ချင်တယ်. . . ထွက်ခဲ့စမ်း. . . တခြား
ရပ်ကွက်ဆို ဒီအသံတွေကြားတာနဲ့ထွက်လာကြတယ် . . . မင်းတို့ကဘာ
လို့မထွက်ခဲ့တာလဲ. . . ”

ဖြတ်သွားဖြတ်လာ တချို့ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်လုပ်သွားကြ
သည်။ တချို့အားကောင်းမောင်းသန်များကတောက်ခေါက် သွားကြ၏။

“ဟားဟား. . . တောက်ခတ်မသွားပါနဲ့. . . သတ္တိရှိရင်သာလာ
လိုက်စမ်းပါ. . . လာလိုက်စမ်းပါ. . . ကျော်မင်းမူတဲ့ကွ. . . မင်းတို့ထက်
သတ္တိရှိလို့ ဓာတ်တိုင်ဖက်ပြီးမတ်တတ်ရပ်နေတာ. . . မင်းတို့ မိုက်တယ်
ဆိုတာ မူမူတို့က မူသလောက်ရှိသေးတယ် ဟွန်း”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

မည်သူမှအဖက်မလုပ်ကြ။

“ဟေ့ . . . မင်းတို့သတ္တိတွေဘယ်နားသွားထားကြလဲကွ . . . မူးနေတဲ့ကောင်ကိုတောင် မယှဉ်ရဲကြဘူးလား . . . တစ်ယောက်လောက် တော့ထွက်လာသင့်ပါတယ် . . . ”

အရိပ်တချို့ ထိုးကျလာ၏။ နောက်တရွေ့ရွေ့ချဉ်း ကပ်လာ သောခြေသံများ။

“ညီလေးမင်းမူးနေပြီနော် . . . မင်းဒီဓာတ်တိုင်ကိုဖက်ပြီး ရပ်ကွက် ကိုစော်ကားနေတာအတော်ကြာပြီ . . . ကြာရင် ငါတို့လက်ပါရ လိမ့်မယ် . . . ”

“ဟားဟားဟား . . . အဲဒီလိုလက်ပါတာမျိုးကိုမှ ကြိုက်တာ ကွ . . . ကြိုက်တာ . . . ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ရင်ဝင်မရှုပ်ပါနဲ့ . . . ဗလကြီးပါတယ် ဆိုတဲ့လူနဲ့မှ တွေ့ချင်နေတာ . . . ဘယ်ကောင်ဗလရှိလဲ . . . သတ္တိရှိရှိ ထွက်လာလိုက် . . . ”

“ငါရှိတယ်ကွ . . . ”

စကားမဆုံးမီ ထွက်လာသောအသံဩဩ။ လူကထွားထွား ဟန် တစ်ခွဲသားနဲ့ ကြိုက်ပြီ . . . ။

“ဟားဟား . . . ကျုပ်ကခင်ဗျားလိုဗလကြီးကြီး လူကိုမှဖျိုချင် တာ . . . ကဲ . . . ခင်ဗျားသတ္တိရှိရင်ကျုပ်အရှေ့နား နည်းနည်းတိုးခဲ့ စမ်းပါ . . . ”

ဗလကြီးရုတ်တရက်ကြောင်သွား၏။

“တိုးလိုက်လေဗျာ . . . တိုးလိုက်စမ်းပါ . . . ကျုပ်မှာဘာ လက်နက်မှမရှိဘူး . . . ”

ဓာတ်တိုင်ကို ခေါင်းနှင့်ထောက်ထားရင်း ဓာတ်တိုင်ဖက်ထား သော လက်နှစ်ဖက်ကိုခါပြသည်။ ထိုတော့မှဗလကြီးလက်သီး ကျစ်ကျစ် ပါအောင်ဆုပ်ပြီး . . .

“တိုးတယ်ကွ . . . ဘာဖြစ်တုံး . . . ”

ဟုဆို၍ အားရပါးရတိုးလာ၏။

“ခဏနေဦး...”

လူ့စကားကြောင့်ပလကြီးကြောင်ပြီးရပ်သွား၏။ လက်သီးတော့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်လျက်...။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်နဖူးကို လက်ညှိုးပြန်ထိုးပြရင်း။

“နဖူးမှာကြည့်စမ်း... ဘယ်နှဖူရှိလဲ...”

ထိုလူအသေအချာကြည့်ပြီး...

“သုံးဖူ... ဘာလဲမင်းက ဟိုဘက်ရပ်ကွက်မှာလဲ ဖိုက်လာတဲ့ သဘောလား...”

သူ့မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး...

“ဘယ်နှယ်ဖိုက်ရမှာလဲ... အမူးလွန်ပြီးခါတ်တိုင်နဲ့ဝင်တိုက်ခဲ့ တာ... ခုနကဘယ်နှစ်ဖူ...”

“သုံးဖူ...”

ကျွန်တော်သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“အင်း... ဒါဆိုအိမ်ရောက်ဖို့နှစ်ဖူ... အဲလေ... ခာတ်တိုင် နှစ်တိုင်ပဲကျန်တော့တယ်”

“အင်”

ပလကြီးလည်ပင်းကြီးတုတ်၊ ခေါင်းအနောက်လန်သွားသည် အထိနှင့်သွားသည်။ နောက်သူ့ကိုဇဝေဝါကြည့်ပြီး

“ခုနက... မင်းပဲသတ္တိရှိတဲ့ကောင်ထွက်ခဲ့ဆိုတာက...”

“ဟ... သတ္တိရှိတဲ့လူမှ အရက်သမားကိုတွဲပို့မှာပေါ့ဗျ... သတ္တိမရှိတဲ့လူဆိုအရက်သမားကို ဘယ်တွဲပို့မှာလဲ... ဒါ့ကြောင့် သတ္တိရှိတဲ့လူကိုခေါ်တာ... လုပ်ပါဗျာ ကျွန်တော့်ကိုအိမ်တွဲပို့ ပေးပါ... ကျွန်တော်လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့လို့ပါ... ခာတ်တိုင်နှစ် တိုင်ပဲလို့ပါတော့ တယ်ဗျာ...”

“တိန်...”

တောက်ခတ်သောအသံဖြစ်မည်။ သို့သော် တောက်ဟူသော အသံမထွက်ပဲ တိန်ဟူသောအသံသာထွက်လာ၏။

“လုပ်ပါဗျာ . . . တကယ်နှစ်တိုင်ထဲပါ . . . ကျွန်တော် လမ်းလုံးဝ မလျှောက်နိုင်တော့လို့ပါ . . . ”

“မင်း . . . မင်းတော့ကွာ . . . ”

မြည်တွန်သံနှင့်အတူ ထိုသူ သူ့ပခုံးမှမ၍တွဲလာ၏။ လူက အတော်မူးနေလားမသိတွဲသည့်သူပါယိုင်နဲ့နေ၏။

“နောက်ဓာတ်တိုင်တစ်တိုင်ရောက်ပြီလား . . . ”

“မရောက်သေးဘူး အရှေ့မှာ . . . ”

ဟိုလူဝေဝေဝါနှင့်ပြန်ကြည့်သည်။ ပြီးနောက် ဓာတ်တိုင်နား ရောက်တော့ရပ်ပေး၏။

“ရောက်ပြီ . . . ”

သူ့ဓာတ်တိုင်ကိုလက်နှင့်စမ်းလိုက်သည်။ နောက် . .

“အင်းဟာ . . . ”

“ဒေါင် . . . ”

ခေါင်းနှင့် ဓာတ်တိုင်ထိသံ . . . ။ ဗလကြီးမျက်လုံးကြီးပြူးပြီး တအံ့တဩကြည့်ကာ . . . ။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာလို့ဓါတ်တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့တိုက်တာလဲ . . . ”

“တိုင်မှတ်တာလေ . . . ”

“အင်”

သူ့စကားကြောင့် ဗလကြီးအူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပုံရသည်။ နောက်မှ . . .

“မှတ်စရာလားကွာ . . . ငါမင်းကိုတွဲပို့နေတာပဲ . . . ”

“လိုတာပေါ့ဗျာ . . . ခင်ဗျားကျပ်ကိုညာခေါ်သွားရင် ဘယ်နယ် လုပ်မှာလဲ . . . နေဦး . . . နောက်တစ်တိုင်ရောက်ပြီ ထင်တယ် . . . ရပ်ပေး ပါဦး . . . ”

ဗလကြီးက ချက်ဗလက်ကားစုတ်ကြီးလိုမှတ်တိုင် (ဓာတ်တိုင်) မှာရပ်ပေးသည်။ သူကသာ . .

“အင်းဟာ . . . ”

“တိန်...”

အရက်သောက်တာတွေ ဘယ်လောက်မူးသည်မသိ။ တိုင်မှတ်ရတာ ပိုမူးသလို...။ သို့သော်မတတ်နိုင် နို့မဟုတ်ရင် အိမ်ပြန်ရောက်နိုင်မည်မဟုတ်။

“ကဲ... အိမ်ပြန်ရောက်ပြီထင်တယ်...”

“အဲဒါတော့ငါမသိဘူး... ကိုယ့်အိမ်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ကြည့်ယူ...”

“ကျွန်တော်မမြင်ရဘူး... ရုပ်တွေနှစ်ထပ်တွေဖြစ်နေတယ်...”

“ဖြစ်မှာပေါ့ကွ... မင်းဓာတ်တိုင်နဲ့ခေါင်းနဲ့ဆောင့်တာ မျက်စိတောင်ပိတ်နေပြီကိုး...”

“ဪ... ဒီလိုလား...”

အဖြေသိသွားပြီမို့ နှစ်လုံးနှင့်ကြည့်၍ မရှင်းသည်ကို တစ်လုံးပိတ်ကြည့်လိုက်သည်။ ဒီလိုတော့လည်းအရှင်း သား...။

“ဟော... တွေ့ပြီတွေ့ပြီ... ဟိုအိမ်ပဲ...”

“ဒါဆိုမင်းကိုလွတ်လိုက်လို့ဖြစ်ပြီလား...”

“ဖြစ်တယ်... ဖြစ်တယ်လွတ်လိုက်...”

“လွတ်လိုက်ရင်... မင်းဘယ်လိုသွားမှာလဲ”

“ရတယ်ရတယ်... ကျွန်တော်အိမ်ထဲလေးဘက်ထောက်ဝင် နေကျ...”

“အင်...”

ဗလကြီးကြောင်သွားပုံရသည်။ ကျွန်တော်ကသူ့ကို ဂရုမစိုက်နိုင်ဘဲ လေးဘက်ထောက်ရန်ပြင်လိုက်သည်။ ဗလကြီးက ကျွန်တော့်ခါးကပုဆိုးစကိုဆွဲထားတုန်း...။ သူ မထားသောအချိန်ကြောင့် ကျွန်တော်လေထဲမှာ လေးဘက်ထောက်ကြီးဖြစ်နေသည်။

“ရတယ်ကွာ... ငါပြန်ပို့ပုံမယ်...”

ဆိုပြီး သူ့ဗလကြီးနဲ့ ဒီအတိုင်းမလာသည်။ ကျွန်တော်ကသာ ဗိုက်နာနေသောစူပါမင်း မြေပေါ်အမြန်ဆင်းသက်လာသလို ကွေးကွေး

လေးပါလာ၏။ အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ညင်ညင်သာသာချပေး၏။

“အင်းဟာ . . .”

“ခွပ်ခွပ် . . .”

“အားလားလား . . . ကွဲပါဟန့်လုံး . . . ဒူးဒူးပြောပါတယ် . . . ကျွပ်ကျွပ် . . .”

“နာသွားလား . . .”

ဗလကြီးကြင်ကြင်နာနာမေး၏။ ကျွန်တော်သာအားတင်း၍ . . .

“ရပါတယ် . . . ဒါမျိုးဖုနေကျ . . .”

“ဒါနဲ့နေပါဦး . . . အရင်မင်းကိုဒီနားမတွေ့ဖူးပါဘူး . . .”

ကျွန်တော်ဝင်းတံခါးကို ကျောမိပြီးသူ့ဘက်ပြန်လှည့်ကာ . . .

“ဟုတ်တယ် . . . ကျွန်တော်ဒီကိုပြောင်းလာတာ သုံးလေးတိုင် . . .

အဲ . . . သုံးလေးရက်ပဲရှိသေးတယ် . . .”

“ဪ . . .”

ဗလကြီးခေါင်းညိတ်သည်။

“ဒါနဲ့နေပါဦး . . . မင်းကဘာကိစ္စနဲ့အရက်ကို ဒီလိုအလွန်အကျွံ သောက်နေတာလဲ . . .”

ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ မေးခွန်းထုတ်နေပြန်သည်။ သူကအသာ ပြုံးပြီး . . .

“သူ့ရာမေရယကံကျူးလွန်ပြီး ကျန်တဲ့ကံလေးပါးကို မကျူး လွန်ချင်တော့လို့ပေါ့ဗျာ . . .”

ဗလကြီးမျက်ခုံးတွေစုကပ်ကုန်၏။ နောက်မှမရှင်းသလိုဖြင့် . . .

“ဘယ်လိုကွ . . . သူ့ရာမေရယကံကျူးလွန်ပြီးရင် နောက်ထပ် ကံလေးပါးပါကျိုးပေါက်ကုန်တယ်မဟုတ်လား . . .”

သူ့မျက်နှာရှုံ့မဲ့လိုက်ပြီး . . .

“ဘယ့်နှယ်ကျိုးပေါက်ရမှာလဲဗျာ . . . ဒါမစို့မပို့သောက်လို့ ကျိုး ပေါက်ကုန်တာ တကယ့်တကယ်သောက်ကြည့်ပါလား . . . အရက်အမူး လွန်နေလို့ . . . သူ့များကိုလိမ်ဖို့မပြောနဲ့ကိုယ့်လျှာအလုံးလိုက်ကြီးပြန်

မကိုက်မိအောင် မနည်းကြိုးစားနေရတာ... တချို့ဆိုအရက်မူးပြီး အမှန် အတိုင်းပြောမိလို့ ကျွဲခိုးပေါ်တာက ရှိသေး... ”

“အဲ”

“မအဲနဲ့ဦး... ရှိသေးတယ်... သူတစ်ပါးပစ္စည်းခိုးဖို့မပြောနဲ့ ကိုယ့်အိပ်ထောင်ထဲကပစ္စည်း ဘယ်ကောင်နှိုက်သွားမှန်းတောင်မသိလို့ ပျောက်ရပေါင်းက အကြိမ်ကြိမ်”

“ဟင်”

ဟိုလူယောင်ပြီးသူ့အိပ်သူလက်နှင့်ပြန်ပိတ်သည်။

“မဟင်နဲ့ဦး... ကျန်သေးတယ်... သူများအသက် သတ်ဖို့ မပြောနဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်မရပ်နိုင်လို့ ဓာတ်တိုင်ဖက်ထားရသာ ကြည့်တော့...”

“ဪ... ”

“သူများသားမယားပစ်မှားဖို့ကတော့ဝေးရော... နိုင်ငံခြားမှာ ဖြစ်ဖူးတယ်... အမူးလွန်ပြီးပန်းခြံထဲအိပ်နေတာ ကိုယ့်ဖင်ထဲမြွေဝင်လို့ဝင် မှန်းတောင် မသိတာမျိုး...”

“ဟင်... ဪ... ”

အာမေဇိုတ်အသံနှင့်အတူဗလကြီးခေါင်းကုတ်သည်။ ပြီးမှ...

“မင်းပြောတော့လည်းဟုတ်သလိုလို့... ငါတို့ပဲကံလေးပါး လုံခြုံအောင် အရက်သောက်ရမလို့ဖြစ်နေပြီ...”

“ဒါကျွန်တော်တမင်ကျပ်တာပါ...”

“ကျပ်တာ...”

ဗလကြီးကသံယောင်လိုက်သည်။ နောက်မှသူ့သတိရ သွားဟန် ဖြင့်...

“ဟားဟား... မင်းကသိပ်ရယ်ရတာပဲကွာ... ဟားဟား ဟား...”

ဟုရယ်သည်။ သူကအဝေးသို့ငေးရီပြီး

“ဒါဘာဟုတ်သေးလို့လဲဗျာ... လောကမှာလူတွေကိုတစ်သက်

လုံး ဒုက္ခရောက်အောင် ကျပ်သွားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ရှိခဲ့တယ် . . .”

ဟုလကြီးသူ့ကိုငေးကြည့်နေသည်။ ညကအအေးဓာတ်တချို့ သယ်ဆောင်လာသည်။ မြင်နေရသောသစ်ပင်ပန်းမန်တို့ ယိမ်းနွဲ့နေသည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း သံတံခါးကိုမှီပြီးယိမ်းနွဲ့နေသည်။

“သူကလူတစ်ယောက်ကိုတစ်သက်လုံးဒုက္ခရောက်အောင် ကျပ်သွားတယ် . . .”

လေးတိုးသံမှတစ်ပါးအသံများတိတ်ဆိတ်နေသည်။ တချို့ အိမ်များမီးတွေပိတ်ကုန်ပြီ။ ကွေးကွေးလေးက ကောင်းကင်ယံပြန်တက် ဖို့အားယူနေပြီ။

“သူ့နာမည်က . . .”

မည်သည့်အသံမှမကြားရတော့ . . .။ သူ့မျက်လုံးထဲတွင်မျက် ရည်စတချို့ ထူးဆန်းစွာတွေ့ရ၏။

“လေဘာတီ . . . တဲ့ . . .”

အတိတ်များပြေးလွှားသောခြေသံများကြားရသည်။ ထိုအတိတ် နောက်မှပုံရိပ်များလိုက်ပါစီးနင်းရင်း . . .

www.foreverspace.com.mm

ည ကများထားသော အရှိန်ကြောင့် မနက်ခေါင်းတဆစ်ဆစ်ကိုက် နေ၏။ ညတိုင်းများနေကျဆိုပေမယ့် မနေ့ညက ပိုများ၍ လားမသိ ခေါင်းကိုကောင်းကောင်းမထောင်ချင်။ ဒီကြားထဲ ပစ္စည်းလာပို့သူများ၏ ကလိမ်ကျမှုတွေကို ဖြေရှင်းနေရသေး၏။

“ခင်ဗျားတို့ပဲ စဉ်းစားကြည့်။ ခင်ဗျားတို့လာပို့တဲ့ သစ်တွေက လည်း တောသစ်ထဲမှာမှ အတော်ညံ့တဲ့ တောသစ်တွေ။ ဖောင်ဒေးရှင်း ဆောက်ဖို့ ကျောက်အကြီးယူခဲ့ပါဆို အသေးတွေ သယ်လာတယ်။ သဲတွေမှာလည်း ရွံ့တွေပါလိုပါနဲ့။ တကယ်လို့ ဒီတိုက်တွေ ပြိုကျရင် ခင်ဗျား တို့ ကလိန်ကျတာ ဘယ်သူမှမသိဘူး။ ကန်ထရိုက်တွေကိုပဲ အပြစ်တင်ဦး မယ်”

“ကျွန်တော်တို့လည်း အကောင်းဆုံးယူလာတာပဲဗျာ”

တော်ဝင်မြို့မစာအုပ်တိုက်

“ဒါအကောင်းဆုံးဟုတ်လား။ မယူဘူးဗျာ နောက်လူတွေဆီက ပြောင်းယူမယ်”

ပစ္စည်းပို့သူများ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ပြန်သွားကြသည်။ ကျောင်း ကထွက်ကတည်းက ဦးလေးဖြစ်သူ၏ ကန်ထရိုက်အလုပ်ထဲ ပစ္စည်းလက်ခံ သည့် (ဂိုဒေါင်မျိုး) ဘဝနှင့်နေနေသည်မှာ အတော်ကြာပြီ။ ယခုကဲ့သို့ ကိစ္စ မျိုးနှင့် ပြေရှင်းနေရခြင်း အမြဲတစေ စိတ်ညစ်နေရခြင်း တိုက်မကောင်းလျှင် ကန်ထရိုက်ကိုပဲ အပြစ်မြင်ကြသည်။ ပစ္စည်းပို့သူများ၏ ဖျံကျမှုကို ဘယ် သူမှမသိကြ။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းပို့သူများကို အသေအချာ စစ်ခါမှ တော် ကာကျ၏။

“ဆရာ”

“ဘာလဲကွာ”

စိတ်ညစ်နေရသည့်ကြားထဲ တပည့်ကလေး မောင်မောင်ထွန်း ခေါ်သံကြောင့် စိတ်ရှုပ်စွာ ပြန်ထူးမိသည်။

“ပစ္စည်းပို့မယ့် လူအသစ်ရောက်နေတယ်ဆရာ”

“လာပြန်ပြီကွာ . . . ဒီလူတွေလည်း ဒီအတိုင်းပဲ နေမှာပဲ စိတ် ညစ်တယ်”

ကျွန်တော့်၏ ညည်းညူစကား။ ဒါကို မောင်မောင်ထွန်းက မဝံ့မရဲ ဖြင့်

“အခု လူက သူပစ္စည်း သူအာမခံတယ်ဆရာ နောက်ပြီး ပစ္စည်း နမူနာပါ ယူခဲ့တယ်”

ပစ္စည်းနမူနာပါယူခဲ့တယ်ဆို၍ ကျွန်တော်စိတ်ဝင်စားသွားမိ သည်။

“ကဲ . . . ဘယ်မှာလဲပြော”

“အ . . . အပြင်မှာပါဆရာ”

ကျွန်တော်စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ အပြင်သို့

“ဟာ . . .”

အပြင်မှာ မြင်တွေ့ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်ခေါင်း
ကိုက်နေတာပဲမေ့အောင် ကြက်သေသေသွားရသည်။ မျက်လုံးထဲလည်း
လင်းချင်းသွားသလို ခံစားရ၏။

ကျွန်တော့်မျက်လုံးထဲ ပထမဆုံး တိုးဝင်လာသည်က သဲလှည်း။
ထိုသဲလှည်းနောက်ကမှ ကျွန်တော့်အား ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်နေ
သော . . .

“လောဘတီ”

www.foreverstudy.com.mm

လေးစားစွာကြိုးစားလျက်

အကြည်တော်

www.foreverspace.com.mm

အင်္ဂလိပ်
သီချင်း

ILLUSTRATED BY KO SAN 2008